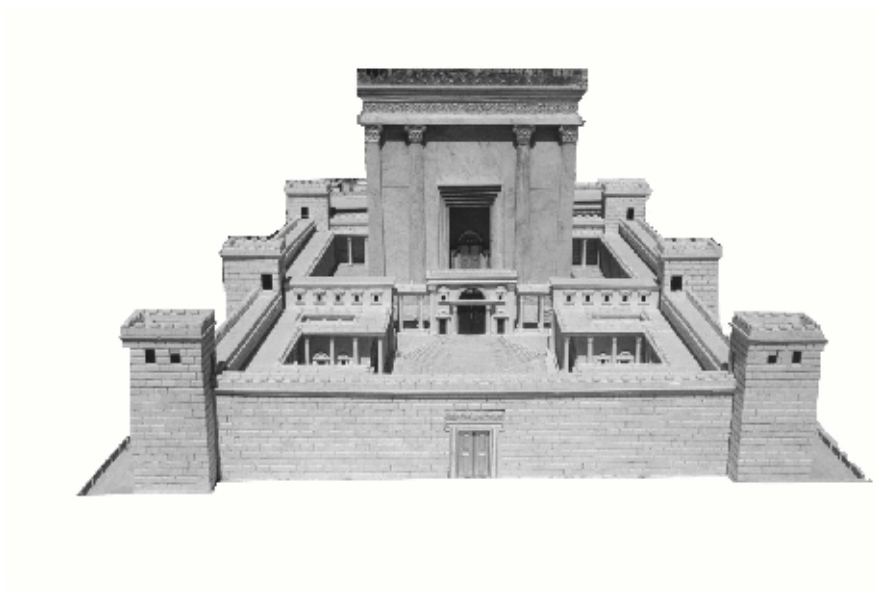

NOCHTA PÁL ATTILA

HAGGEUS-KORSZAK

Üzenet a tökéletességre igyekvőknek

NOCHTA PÁL ATTILA

HAGGEUS-KORSZAK

I.

HAGGEUS-KORSZAK

II.

*MAGYARÁZAT A TÍZ SZŰZ
PÉLDÁZATÁHOZ*

Kiadja és gondozza a Hajdúsámsoni Keresztény Gyülekezet
Tördelés, fedélterv és nyomdai előkészítés: Fedor József
Készült: Az Úr 5764. évében, 2004-ben.

ISBN 963 214 473 2

TARTALOMJEGYZÉK

I.Haggeus-korszak (előszó).....	4
I. rész - Az áldozatok / 1. fejezet - A szellemi italokról.....	6
Víz, bor és tej.....	7
A „Víz”.....	7
A „Bor”.....	10
A „Tej”.....	11
2. fejezet - Szellemi ételáldozat.....	14
3. fejezet - Azoknak, akik még nem mentek át a pusztán.....	19
4. fejezet - Krisztus nyomdokain.....	23
II. rész - Haggeus-korszak (Bevezetés).....	26
1. fejezet - A visszatérés (Haggeus 1,1-15).....	28
2. fejezet - A Templom építése (Haggeus 2,1-23.).....	35
3. fejezet - A csodálatos folyó.....	39
4. fejezet - Furcsa álom.....	43
Az Úr visszajövele.....	45
II. Magyarázat a tíz szűz példázatához.....	49
Hogyan történik az elalvás?.....	61
EPILÓGUS - Vége a nagy „béke korszaknak”.....	70

Haggeus-korszak

A szerző előszava

Hiszem, hogy ez a könyv inspirálni fogja azokat, akikhez eljut. Mindaz, ami olvasható e könyvben, hitem szerint Isten erőteljesebb keresésére fogja készíteni az olvasót, feltéve, hogy nyitott szívvel, előítéletek nélkül olvassa végig a benne található írásokat. A könyvet két részre osztottam. Az első részben négy olyan tanítást közlök, melyek jóllehet, csupa általánosságnak tűnnek, én mégis fontosnak tartom ezeket a tanításokat az utolsó időkben élő szent maradék számára. A szellemi emberek tisztán fogják érteni, hogy ezeknek a tanításoknak miért kell benne lenniük e könyvben.

A könyv második részében két hosszabb terjedelmű tanítást közlök, valamint a második részhez még csatoltam egy régebbi prófécia is, melyet 1999-ben kaptam Istentől.

Az ebben a részben található tanításokban sokat írok Isten ítéletéről, amely a világgal megalkuvó kereszténységre is ki fog terjedni, ez azonban egyáltalán nem jelenti azt, hogy már nincs kegyelem. Sőt, úgy hiszem, hogy ha Isten ítéleteket is gyakorol, ezek az ítéletek még mindig tartalmazznak egyúttal kegyelmet is mindazok számára, akik az ítéletek következtében készek igazán, tiszta szívvel megtérni az élő Istenhez. A második részben lévő két tanítás tartalmaz olyan mondatokat is, melyek a kívülálló számára csak felekezetek elleni kirohanásnak tűnik. Szeretném azonban hangsúlyozni, hogy ez nem így van, hiszen mint tudjuk, Istennek minden keresztény felekezetben vannak gyermekei, akik valóban őszintén szeretik őt. Azonban azt is látni kell, hogy a Szent Szellem elkezdett egy elkülönítő munkát, melyet természetfeletti módon végez a világon mindenütt, egyre több emberben, és ráadásul ezekben az emberekben egymástól függetlenül végzi ezt a munkát, vagyis ezek az emberek sokszor nem is tudnak egymásról. Ez a természetfeletti esemény pedig az, hogy Isten egyre több embert hív ki, egyre több felekezetből. Ennek minimum három oka van.

1. A mostani felekezetek túlnyomó többsége kezd elfordulni Isten ígéjének a tekintélyétől, és emiatt kezd megalkudni a világgal.

2. Isten meg akarja értetni övével, hogy a Krisztushoz tartozás nem bizonyos egyházhoz vagy szervezethez való tartozástól függ, hanem az újjászületéstől.

3. Azokból az emberekből, akik legalább a fent említett két okról kinyilatkoztatást kaptak, Isten szeretné megalakítani az ő saját, és valóban igazi gyülekezetét.

Ez a mozgalom természetfeletti mozgalom lesz, nem emberi, hanem láthatatlan, szellemi vezetés által fog működni. E természetfeletti gyülekezet csírái már jelen vannak szinte mindenütt a világon. Nekem is volt alkalmam találkozni és beszélgetni olyan testvérekkel, akik szintén erről a természetfeletti mozgalomról, vagy ahogyan ezt időnként mondjuk, a szent maradékról beszéltek nekem. Ezek az emberek elmondták, hogy minderről nem különféle könyvekből olvastak össze mindenfélét, hanem hosszasan tanulmányozták a Bibliájukat, és kinyilatkoztatásért könyörögtek a Mennyei Atyához, aki ezt meg is adta nekik a Szent Szellem által.

Végül szeretnék említést tenni arról a prófécia is, mely a könyv végén található.

1999-ben volt egy csodálatos fél évem, amikor rendkívüli módon megnyugodott rajtam az imádság és a könyörgés Szelleme. Ebben az időben Istennek olyan természetfeletti látogatásait éltem át, melyek következtében képes voltam akár 5-6 órát is tartózkodni az Úr jelenlétében, és ezek után fáradtság nélkül tudtam végezni a hétköznapi teendőimet is. Egy alkalommal több, mint 12 órát tartózkodtam Isten jelenlétében, és ebben a csodálatos szellemi jelenlétben olyan dolgokat tapasztaltam meg, melyekről itt most nincs mód szólni. Mindezt azért említettem meg mégis, mert egy ilyen természetfeletti látogatás közben kaptam azt a prófécia is, amely a könyv végén található. Ez a prófécia még abban az időben eljutott néhány gyülekezetbe, és volt olyan gyülekezet, ahol még a presbiteri gyűlésen is fontosnak tartották átbeszélni ezt a prófécia is, mert a presbiterek hitték, hogy Isten szólt hozzájuk az általam leírt üzeneteken keresztül. Most, néhány év elteltével úgy gondolom, hogy ez a prófécia nem teljes, hiszen nem tudtam pontosan leírni azt, amit akkor és ott átéltem az imádkozás közben. Az azóta eltelt évek ma már láttatni engednek szellemi változást a gyülekezetekben, melyek nem minden esetben kedvezőek a gyülekezetek szempontjából, de feltétlenül Krisztus szellemi templomának épülését szolgálják. Mert gyakran fordul elő napjainkban is, hogy amikor ébredést remélünk gyülekezetünkben, nem következik be, hanem helyette szakadás és ellenségeskedés támad - de ez egy kis hívőcsoportot közelebb visz Krisztushoz. Ez nagy tanulság lehet számunkra.

Az is gyakran előfordul, hogy Isten jelenlétében látunk, érzékelünk bizonyos dolgokat, érzékeljük a Szellem által bizonyos eseményeknek a jövőben való történést, viszont amikor azok nem történnek meg, vagy nem a mi elképzeléseink szerint történnek meg, akkor nem kezdünk kutatni ennek okai után. Ez baj, mert ez azt jelenti, hogy még nem értettük meg Isten szívének gondolatait. Még nem értettük meg, hogy egy prófécia is nem feltétlenül kell beteljesednie, vagy nem feltétlenül úgy kell beteljesednie, ahogyan az

elhangzott. Például: nem biztos, hogy lesz ítélet, ha közben az emberek mégis meggondolják magukat és megtérnek. Ugyanígy nem biztos az sem, hogy kiárad a kegyelem, ha közben az emberek a maguk útján járva odáig jutnak, ahol Istennek már muszáj ítélnie, mert ha ezt nem tenné, akkor csorbát szenvedne az igazságossága, ez pedig nem történhet meg, hiszen ő maga az Igazság.

Kb. két évig voltam lekipásztor Sopronban, egy kis pünkösdi gyülekezetben. Gyakran előfordult, hogy amikor összejöttünk imádkozni, különféle látomásokat láttunk. Ezek hol a város feletti ítéletről, hol pedig a városra kiáradó kegyelemről és ébredésről szóltak. Ezek közül még egyik sem történt meg, ez azonban mégsem jelenti azt, hogy nem Isten adta nekünk ezeket a látomásokat. Hitem szerint itt inkább arról van szó, hogy imádkozás közben a Szent Szellem segítségével beleláttunk bizonyos dolgokba, de hogy ezek közül mikor, melyik történik meg, az gyakran tőlünk is függ.

Istennek sok terve hiúsult meg az elmúlt évek során, a mi gonosz hozzáállásunk és magatartásunk miatt, és ez azért van így, mert Isten elsősorban az övéi által szeretne megnyilvánulni a világban, de ha az övéi nem engedelmeskednek, akkor ez nem feltétlenül történik meg.

A fentiekben említettek fényében teszem közzé azt a bizonyos régebbi próféciámat is a könyv végén, abban a reményben, hogy a szellemi emberek meg fogják vizsgálni, meg fogják ítélni, és helyre fogják tenni mindazt, ami hiányosság benne. Mivel a könyvem nem teológiai, hanem inkább prófétikus írás, ezért bizonyos dolgokban szándékosan nem voltam következetes. Például: a könyv végén található próféciában a Szent Szellem kifejezés helyett a Szentlélek kifejezést alkalmaztam, és a Károli fordítású Bibliát használtam. E szándékos következetlenséggel azt kívánom hangsúlyozni, hogy vannak dolgok amelyekről nem szeretek vitatkozni, mert e viták csak elválaszthatják egymástól az őszinte keresztyényeket. Ezzel együtt én mégis azt vallom, hogy az ember nem csak kettős lény, és a Szentlélek kifejezés helyett is célszerűbb lenne a Szent Szellem kifejezést alkalmazni, mert ez utóbbi pontosabban adja vissza az istenség harmadik személyének lényegét. Őszintén kívánom, hogy Isten használja fel ezt a könyvet azok életében, akik valóban keresik őt, ez az én vágyam, ezért imádkozom, miközben útjára bocsátom könyvemet.

Sárbogárd, 2003. augusztus 10.

I. rész - Az áldozatok

1. fejezet

A szellemi italokról

A Bibliában többféle szellemi italtól olvashatunk, még olyanokról is, melyeket Isten a hitetlen és gonosz emberek számára készített el. Például: a Jelenések könyvében arról olvasunk, hogy Isten elkészítette a harag poharát, melyből azok fognak inni, akik a sok figyelmeztetés ellenére sem tértek meg. Ehhez hasonló igéket olvashatunk Jeremiás próféta könyvében is, ahol azt olvassuk, hogy Isten inni ad a nemzeteknek az ő haragjának poharából. A Biblia alapján kimutatható az is, hogy ez a bizonyos harag pohara, a bűn miatti szenvedést jelenti. Ez a szenvedés többféle módon is megnyilvánulhat, lehet szellemi, lelki, vagy fizikai eredetű. A lényeg az, hogy mindenki, aki a harag poharából iszik, megtapasztalja a bűnei miatt való szenvedés fájdalmát, már itt a Földön is.

Itt szeretném megemlíteni, hogy van a szenvedésnek egy másik pohara is, amelyet viszont Krisztus szolgájának kell kiinnia. Ebből a pohárból (nevezzük egyszerűen csak szenvedés poharának) mindenképpen kell innunk, ha Jézust akarjuk követni. Erről ő maga is beszélt néhány tanítványának. Azt hiszem e mellett nem szabad elmennünk, nézzük meg, pontosan mit is mondott Jézus!

Máté 20,20-23.

„Akkor odament hozzá a Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt, leborult előtte, és kérni akart tőle valamit. (20)

Jézus megkérdezte tőle: „Mit akarsz?” Ő így felelt: „Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb kezed, a másik bal kezed felől üljön a te országodban.” (21)

*Jézus így válaszolt: „Nem tudjátok, mit kértek. Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” * Ők így feleltek: „Ki tudjuk.” (22)*

Erre ő ezt mondta nekik: „Az én poharamat kiisszátok ugyan, de hogy ki üljön jobb és bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni. Azok fogják megkapni, akiknek az én Atyám elkészítette.” (23) (Máté 20,20-23.)

* *„Ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én fogok kiinni?” - Néhány későbbi kézirat hozzászól: „Vagy meg tudtok-e keresztkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?”*

Jézus és tanítványai útban voltak Jeruzsálem felé, amikor Zebedeus fiai és azok anyja azzal a kéréssel fordultak az Úrhoz, hogy amikor eljön az ő királysága, tegye a két fiút is királlyá. Nem is akármilyen módon, hanem úgy, hogy ők legyenek a legközelebb Jézushoz, vagyis, ők kapják a legnagyobb hatalmat. Jézus világosan kifejtette számukra, hogy ezt az Atya dönti el, de feltett nekik még egy nagyon fontos kérdést is. Készek-e kiinni azt a poharat, amelyet neki is ki kell innia?

Ha a történetet úgy olvassuk, hogy a 20-as versszakot megelőző verseket is elolvassuk, (például: a 18-as versstől) akkor leírva láthatjuk Jézus szavait, melyekben ő világosan és érthetően elmondta, őt elfogják, halálra ítélik, majd átadják a pogányoknak, akik kigúnyolják, megkorbácsolják és keresztre feszítik, de harmad napra feltámad. Zebedeus fiai és anyjuk, úgy látszik nem értették pontosan Jézus szavait, mert amikor Jeruzsálem felé tartottak, azt gondolták, hogy az ő idejükben fog eljönni Isten királysága a Földre, a maga teljességében. Nem értették meg, hogy mindezek előtt Jézusnak még ki kell innia a szenvedés poharát; és itt hamarosan kiderült a számukra az is, hogy ezt a poharat Isten minden szolgájának ki kell innia. Bár az Isten királyságában betöltendő pozíciókat maga az Atya dönti el, számomra mégis úgy tűnik, hogy aki Krisztus királyságában magas pozíciót akar betölteni, annak itt a Földön bizonyos értelemben ki kell innia a szenvedés poharát. Ilyen szenvedés lehet például az igazság miatt való üldöztetések és hátrányok is, hiszen a Máté 5-ben azt olvassuk, hogy akik ezt megtapasztalják, részt kapnak majd Isten királyságából. A Biblia alapján tehát bátran kimondhatjuk, hogy ha már mindenképpen szenvednünk kell, akkor jobb az igazság miatt szenvedni, mint a bűn miatt.

Víz, bor és tej

Most szeretnék bemutatni három olyan szellemi italt, melyről a Biblia is tanít. Mind a háromnak fontos szerepe van az életünkben.

„Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek! Jöjjetek, vegyetek és egyetek! Jöjjetek, vegyetek bort és tejet, nem pénzért és nem fizetségért!” (Ézsaiás 55,1)

Láthatjuk, hogy itt egy versben van szó mind a három szellemi italtól, én azonban most mégis külön-külön szeretném mindegyiket bemutatni. Az Ézsaiás 55,1 alapján két tényről rögtön megállapíthatunk:

1. Mindenki, aki szomjazik, bátran ihat vizet, bort és tejet.

2. Mindenkinek ingyen van biztosítva ez a lehetőség.

A jobb megértés kedvéért, tisztában kell lennünk azzal, hogy az ingyenesség hangsúlyozása azért volt fontos, mert a Közel-keleten a víz a legnagyobb kincs az emberek számára (ismerve az ottani éghajlatot), a borhoz és a tejhez pedig főleg azok juthattak hozzá, akik nem a szegényebb réteghez tartoztak. Ha tehát szomjazunk, akkor bátran mehetünk Istenhez, és ihatunk, ráadásul ingyen, kegyelemből. Most nézzük meg mindezek szellemi vonatkozását!

A „Víz”

A fizikai életben az ember számára legfontosabb életet adó elemeket a folyadékok közül, a víz tartalmazza. A víz hiányát az ember 3-5 napnál tovább nem nagyon bírja ki. Más italok (például: üdítők) hosszú távú fogyasztása viszont egészségtelen. A Biblia sem tanít arról, hogy nekünk hosszútávon egészségtelen italokat kellene magunkhoz vennünk. Ha tehát a víz fontos a fizikai életben, akkor mennyivel inkább fontos a szellemi életben! Fontos, mert azt amire mi igazán szomjazunk, csak Isten tudja megadni. Erről ír Szent Ágoston is vallomásaiban, amikor arról számol be, hogy a lelkében lévő szomjúságot és mérhetetlen ürességet mindenféle hiábavalóságokkal akarta betölteni. Gyakran töltötte az idejét mulatozással, szeretkezéssel, stb., de még ezek sem tudták pótolni az életében lévő Istenhiányt. Ezzel mindenki szembesül, még azok is, akik ezt nem ismerik fel, vagy inkább nem hajlandóak felismerni, és bevallani önmaguknak, hogy szomjaznak, és szükségük van Isten jelenlétére. Ezért Isten egy csodálatos lehetőséget adott az egész emberiség számára. Először megadta számunkra a Szent Szellem jelenlétét, mint üdvösséget hozó vizet, az élet vizét. Amiről a mesékben gyakran olvasunk, hogy tudniillik a király elküldi a legkisebb fiát messzi földre, az élet vizéért, az a Bibliában valóságként van leírva. Az Atya elküldte a Földre egyszülött fiát, Jézust, hogy kereszthalála által megnyerje számunkra a Szent Szellemet, mint örök életet adó vizet.

Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” (10)

Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet? (11)

Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?” (12)

Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó vízforrásává lesz benne.” (13-14)

Az asszony erre ezt mondta: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” (15) (János 4, 10-15)

Jézus, valamint a szamaritánus asszony, más-más síkon gondolkodtak. Az asszony csak a fizikailag érezhető és ízlelhető vízről beszélt Jézusnak, de az Úr olyanról beszélt, ami még ezen is túl mutat. Egy olyan vízről, amelyből ha iszunk, soha többé nem fogunk megszomjazni, mert ez a víz az örök élet forrását biztosítja bennünk. A fizikai életben az ivás után néhány órán belül eltávozik a megivott folyadék a szervezetünkől. Jézus ezzel szemben arról beszél, hogy ha mi abból a vízből iszunk, amit ő ad nekünk, akkor az soha nem távozik el belőlünk, hanem forrássá válik bennünk.

Ez a Szent Szellem, aki legelőször úgy jön be az életünkbe, mint üdvösséget hozó Szellem. Amikor először iszunk a Szent Szellem jelenlétéből, akkor ezzel az ivással elnyerjük az örök életet. Ezért mondja Jézus, hogy aki ebből a vízből iszik, nem szomjazik meg soha, hiszen ha az örök élet hiányát Isten betöltötte üdvösséget hozó jelenlétével, akkor már nincs mire szomjaznunk. Ráadásul ez a víz nem fogy el soha, hanem forrássá válik bennünk.

Az első ivás

Az örök élet vizéből nem kell újra és újra merítenünk, hanem csak egyszer kell innunk belőle, és máris megkapjuk Istentől ajándékba az örök életet. Mit jelent az örök élet? Nem csak azt jelenti, hogy nem fogunk elkárhozni. Az örök élet ennél sokkal többet jelent. A Biblia szerint az örök élet egyenlő a Jézussal való személyes kapcsolattal, és az ő személyének folyamatos megismerésével. Ezért aki iszik az örök élet vizéből, vagyis a Szent Szellem jelenlétéből, annak az életében az Isten-hiány is betöltetik. Amikor Jézus az “élő vizet” kifejezést használja, akkor ezen a forrást kell értenünk. Élő vízről akkor beszélünk, ha az a víz nem álló tavat képez, hanem folyamatos mozgásban van. Ha már ittunk Isten jelenlétéből, akkor az nem állóvíz lesz bennünk, hanem egy folyamatos mozgásban lévő forrás. Ez egy isteni forrás, amely bennünk is tovább buzog. Hadd ismételjem meg tehát nyomatékosan! Amikor a keleti ember az élő víz kifejezést használja, akkor ő nem a ciszternákban felgyülemelő állóvízre gondol, hanem folyóra, melyben mozgás van. Folyóra, amely nem álló, hanem mozgásban lévő víz. Ilyen folyó jön létre a mi bensőnkben is, amikor először iszunk Isten Szelleméből. Ez tehát az örök élet folyama, amely az első iváskor jön létre bennünk. Azért említem így, hogy első iváskor, mert a Biblia többféle ivásról is tanít, de erre még később vissza fogok térni.

Most maradjunk csak annyiban, hogy az első ivás üdvösséget, örök életet biztosít a számunkra. Hadd említsem meg most az "élet" kifejezést! Az újszövetség mint tudjuk ógörög nyelven íródott. Az ógörög nyelvben pedig kétfajta életet különböztetünk meg egymástól. Az Újszövetségi Szómutató Szótár, és a Varga Zsigmond féle szótár szerint, a „biosz” és a „dzoé” szavakat különböztetjük meg. Mind a két szó jelentése, élet. A „biosz” egy olyasfajta életet jelent, amely a létfenntartásból, vagyis a különböző fizikai szükségletek kielégítéséből tevődik össze. Vagyis: a „biosz” maga a létfenntartás, amely szinte minden fizikai szükséglet kielégítését magába foglalja. Például: evés, ivás, alvás, szex, stb. Ezzel szemben a „dzoé” egy sokkal magasabb rendű életet jelent. Egy olyan életet, amely már nem természetes létezést, hanem Istenből táplálkozó természetfeletti életet jelent. Valahányszor Jézus az életről beszélt, mindig erre az életre gondolt. Ő soha sem elégedett meg a biosszal, vagyis a biológiai létezéssel, amely nem áll másból, csak a létfenntartás ismétlődő mechanizmusaiból. A „dzoé” szó szerepel minden olyan újszövetségi igében is, ahol az élet vizéről van szó. Vagyis: a Szent Szellem jelenléte soha sem a bioszt, hanem mindig a dzoét, azaz a magasabb rendű, Istenből jövő életet biztosítja számunkra.

Ez egy folyamatos fejlődésben lévő szellemi élet, s ennek az életnek a folyamatos fejlődését az ivás állandó ismétlésével lehet elősegíteni. A fentiekben már említettem, hogy a Biblia többféle ivásról is tanít, így hát szeretnék most áttérni a második ivásra. A második ivás szerepe nem azonos az első ivás szerepével. Az első ivás, mint ahogyan azt már többször is említettem, az üdvösséget biztosítja számunkra. Ekkor történik meg az újjászületés. Ez az az ivás, amelyet soha többé nem kell megismételniünk, ahogyan ezt Jézus szavaiból is megállapíthattuk, amikor a János 4, 10-15-öt tanulmányoztuk.

A második ivás

A második ivás funkciója és jellege viszont két pontban is eltér az elsőétől. Amíg ugyanis az első iváskor az Istenből jövő életet vesszük magunkhoz, addig a második iváskor ennek az életnek a folyamatos fejlődését, és kiadását segítjük elő. (Fejlődés és kiadás, ez két fontos szó.) Pontosan erről tanít minket a János 7, 37-38 is:

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!” (37)

„Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!” (38)

Itt egyértelműen a második ivásról van szó, mert a 39-es versből kiderül, hogy Jézus ezeket a Szent Szellemről mondta, akinek a személyével a hívők még nem töltekeztek be, mert még nem történt meg a megdicsőülés. Viszont Jézus Mennybe menetele után 17 nappal, pünkösdkor már betöltekeztek Szent Szellemmel a tanítványok, mert megtörtént Jézus megdicsőülése. A tanítványok életében ekkor, vagyis pünkösdkor történt meg ez a második ivás, melyről a János 7, 37-38-ban is olvasunk. Ezt az ivást pedig bármikor megismételhetjük újra és újra, hiszen Pál apostol is arról tanít bennünket, hogy folyamatosan legyünk telve Szent Szellemmel. Ez a folyamatos telítettség, amely a második ivás állandó ismétlése nyomán fakad, jelenti a „dzoé”, vagyis az isteni élet folyamatos fejlődését. De itt nem állhatunk meg, mert ez a második ivásnak csak az egyik funkciója. A másik fontos funkciója pedig az, hogy ennek az isteni életnek, amellyel beteltünk, a 38-as vers szerint ki kell áradnia belőlünk. Ki kell áradnia, még pedig a Jézus Krisztusba vetett hitünk által, és természetesen másokra. Olyanokra, akik még nem ismerik Istent. Olyanokra, akik szellemi szükségben vannak, és ezt a szükségét Isten rajtunk keresztül akarja betölteni. A második iváskor tehát először tovább fejlődik, majd pedig kiárad belőlünk Isten élete. Ezt erősíti meg az alábbi Ige is:

„Az ÚR vezet majd szüntelen, kopár földön is jól tart téged. Csontjaidat megerősíti, olyan lesz, mint a jól öntözött kert, mint a forrás, amelyből nem fogy ki a víz.” (Ézsaiás 58, 11)

A harmadik ivás

Az, amit én a harmadik ivásnak nevezek, Krisztus ezer évig tartó uralkodása után fog lehetőségként állni mindazok előtt, akik részesülnek majd abban a kegyelemben, hogy ihassanak az élet vizéből. A Bibliában arról olvasunk, hogy Krisztus ezeréves királysága után Isten új eget és új Földet fog alkotni. Ezen az új Földön lesz az új Jeruzsálem is, amely egyáltalán nem úgy fog kinézni, mint a mostani szent város.

A jelenések könyvének utolsó két fejezetében olvashatunk a legtöbbet minderről. A Jelenések könyvében azt is olvassuk, hogy az élet vize, amely egy csodálatosan tiszta folyó, Isten trónjából fog folyni. Ebből a folyóból majd bátran meríthet és ihat mindenki, aki szomjazik:

„És ezt mondta nekem: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.” (Jelenések 21, 6)

„A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” (Jelenések 22, 17)

Két fontos tényre ismét hadd hívjam fel a figyelmet! Ezt a vizet Jézus Krisztus adja mindazoknak, akik szomjaznak, és mindenki, aki szomjazik, ingyen ihat az élet vizéből. Azt hiszem, nem is gondoltunk még bele igazán abba, Isten milyen csodálatos lehetőséget adott nekünk azzal, hogy ihatunk az élet vizéből. Talán nem is látjuk még igazán, milyen nagy titok van ebben. A legfontosabb és talán legnagyobb titok az, hogy minél többet iszunk az élet vizéből, annál jobban meg fogjuk ismerni az igazi életet, az igazi „dzoét”, aki nem más, mint maga az Úr Jézus; és nem is tudjuk még csak felfogni sem, hogy ebben a csodálatos megismerésben a végtelenségig lehet növekedni itt a Földön, és majd ott az örökkévalóságban is. Ez utóbbi ténytet pedig úgy érzem, nem lehet eléggé hangsúlyozni. Ha ezt megértjük, az lesz majd az igazi nagy ébredés, és nem feltétlenül a gyülekezeteink robbanásszerű növekedése.

A „Bor”

A Bibliában a bor, mint ital, több mindent is jelképez. Jelképezi az örömet, a tanítást, és még az úrvacsorában Krisztus véréét is, de erről most azért nem akarok említést tenni, mert az úrvacsora témája is átfogó, részletes tanítást érdemelne. Amikor a Biblia szellemi értelemben tanít a bor szerepéről, akkor a legtöbbször igenis pozitív értelemben szól hozzánk Isten igéje. A Jóel könyvében például egyenesen negatívumként említi az Ige, hogy Isten házából kifogyott az olaj, a bor és a gabona. A bor hiánya itt egyértelműen az örömtelenséget, az Isten jelenlétének hiányából fakadó depresszióval átítatott szomorúságot jelenti. Még maga Mózes is buzdította a zsidókat, hogy amikor ünnepelnek, akkor az evés mellett bátran igyanak bort is az Úr színe előtt, ezzel jelképezvén az Úr örömeiből való részesülést. Az örömmel nagyon fontos szerepe van az életünkben. Pál apostol is a szüntelenvaló örvendezésre szólít fel bennünket. Ezt persze csak Isten tudja elvégezni az életünkben. Mindenesetre amikor nehézség és nagyfokú aggodás, vagy szomorúság akar erőt venni rajtunk, akkor kérhetjük az Urat, hogy itasson meg minket az ő csodálatos borával, amely a Szent Szellem természetfeletti öröme. A bor azonban jelentheti az Úrtól való tanítást is, mint ahogyan ezt a fentiekben már említettem.

*„A bölcsesség házat épített magának, hét oszlopot faragott hozzá.
Levágta vágómarháját, megfűszerezte borát, és megterítette asztalát. (1-2)*

*Lányokat küldött ki, hogy így kiáltsanak a város magasán fekvő pontjain:
Aki tapasztalatlan, térjen be ide! Az esztelennek pedig ezt mondja: (3-4)*

*Jöjjetek, egyetek a kenyerekből, és igyatok fűszerezett boromból! (5)
Hagyjátok el az együgyűséget, és éltek, járjatok az értelem útján!” (6)*

(Példabeszédek 9, 1-6)

Ebben az igeszakaszban Isten eléggé érdekes képpel szemlélteti mondanivalóját. A bölcsesség, (amely egy fogalom) házat épít, majd mindent előkészít az evéshez és az iváshoz, aztán pedig vendégül látja azokat, akiknek értelemre van szükségük. Mit akar ez jelenteni? A bölcsesség nem más, mint maga Jézus Krisztus. Az 1Korinthus 1, 30 szerint ő a mi bölcsességünk. Vagyis, ő az a személy, aki nem csak a bölcsesség etalonja, hanem maga a bölcsesség. Jézus Krisztus pedig olyan szellemi borral akar megitatni bennünket, amely nem más, mint az ő tanítása, amely megörvendeztetni a szívünket, és természetfeletti értelmet ad nekünk. Ezáltal képessé válunk arra, hogy valóban Krisztus értelme szerint éljünk és cselekedjünk. Istennek igenis van a számunkra letisztult, erős bora, amely az ő Szellemének erejével és örömeivel telített tanítását jelenti. Ez is elősegíti az Úrral való kapcsolatunk további elmélyedését.

A „Tej”

Ez a harmadik olyan szellemi ital, melyről szintén tanít a Biblia, főleg az Újszövetség. Az Újszövetség különbséget tesz a tej, és az úgynevezett kemény eledel között. Nyilvánvaló, hogy tejet főleg a csecsemők szoktak inni, de mikor a fejlettségnek egy bizonyos szintjét már ők is elérik, akkor a tejről áttérhetnek a szilárdabb ételekre. Így van ez a szellemi életben is. Amikor valaki újjászületik, nem mindjárt kemény eledelt fog kapni, hanem először tejet. De mit jelenthet a tej a mi esetünkben? Ez máris kiderül a Zsidó5, 12-14-ből:

„Ugyanis ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek teje van szükségük, nem kemény eledelre. (12)

Aki ugyanis tejen él, járatlan az igazság igéjében, mivel kiskorú. (13)

A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.” (14)

A tej tehát tanítást jelent, mégpedig olyan tanítást, amelyet azoknak kell adni, akik nem régen indultak el a hit útján, vagyis: még kiskorúak. Az Ige itt különbséget tesz kiskorúak, és nagykorúak között. A nagykorúaknak már kemény eledel jár, amely olyan tanítást jelent, amelyet csak azok a keresztények érthetnek meg, akik már régóta járnak a hit útját, és az Úrral való kapcsolatban is sok tapasztalatra tettek szert. A zsidókhöz írt levél szerzője azonban igencsak érdekes esettel állt szemben. Ugyanis levelét olyanoknak írta, akik ugyan már régebb óta éltek keresztényként, de lelki-szellemi értelemben mégis kiskorúak voltak, mert még mindig az Isten beszédeinek alapelemeinél tartottak.

Ezeket hívjuk ma alaptanításoknak. Ezekkel az alaptanításokkal általában az úgynevezett kezdő hívőknek kellene megismerkedniük, legalábbis a zsidókhöz írt levél szerzője szerint. Az alaptanítások hat témából tevődnek össze: megtérés, hit, mosakodások (bemerítés), kézzátétel, halottak feltámadása, és örök ítélet.

Zsidó 6,1-2.

*„Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek, (1)
a mosakodásokról, a kézzátételekről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről szóló tanításnak.”(2)*

Ebben az igazszakaszban tehát azt kéri a levél írója a gyülekezettől, (és rajta keresztül Isten tőlünk) hogy ne az úgynevezett alaptanításokból éljünk, hanem törekedjünk a tökéletességre, vagyis, mélyítsük el az Úrral való kapcsolatunkat, a mélyebb igazságok tanulmányozása és befogadása által. Hosszú távon tehát egyáltalán nem jó a szellemi kiskorúság, még a hívő életében sem. De ha valakinek az életében mégis a kelletténél hosszabb ideig tart a szellemi kiskorúság, akkor ez általában a nagyfokú testiesség miatt van. Ez volt jellemző a korinthusi gyülekezetre, de ezt a negatív magatartást ma is sok keresztényben felfedezhetjük. Többek között ezért is akarhatta Isten, hogy az alábbi mondatok is szerepeljenek a Bibliában.

1Korinthus 3,1-3

*„Én tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. (1)
Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírtátok el, (2)
mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e?” (3)*

A frissen újjászületett embereket viszont mindenképpen buzdítja Isten igéje, hogy vágyakozzanak a szellemi tejre:

1Péter 2,1-3

*„Levetve tehát minden gonoszsgot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, (1)
mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre; (2)
mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.” (3)*

Az újjászületett embereknek tehát a hamisítatlan szellemi tejre kell vágyakozniuk, úgy, hogy e közben elhagyják azt a testies magatartás-formát, amelyről Péter, és Pál apostoloknak a fentiekben idézett szavaiban is olvashattunk.

Láthatjuk tehát, hogy az Ézsaiás 55,1-ben olvasható mindegyik szellemi italnak más-más szerepe van az életünkben, viszont egy közös tulajdonsággal mégis rendelkeznek. Mind a három szellemi ital magunkhoz vétele elősegíti az Úrral való közösségünk mélyülését. De ehhez az kell, hogy mind a három szellemi italt a megfelelő formában, és persze a megfelelő időben vegyük magunkhoz. Utoljára még egy fontos kérdést szeretnék tisztázni, mégpedig azt, hogy miként tudunk meríteni Krisztusból, vagyis: hogyan igyunk. Erre két hatékony módszer van. Az egyik az imádság, a másik pedig az Ige tanulmányozása.

Nézzük először az imádságot!

Már olvastuk a János 7,37-ben, hogy aki szomjazik, annak Jézushoz kell mennie. Az imádságnak pontosan ez a lényege, Jézushoz menni. Ő a mi kősziklánk, amelyből - vagy inkább Akiből - víz fakad. Pál is pontosan ezt írta a korinthusiaknak:

*„Mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, (3)
és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt.” (1Korinthus 10,3-4)*

Itt Pál a pusztában vándorló zsidókról szól, akikről azért is írt a korinthusiaknak, mert minden, ami róluk leíratott a Bibliában, tanulságként szolgálhat számunkra.

Ők gyakran természetfeletti módon kaptak vizet Istentől. Erről olvasunk a 2Mózes 17, 1-6-ban és a 4Mózes 20,8-11-ben is. Ezekben az igezakaszokban arról olvasunk, hogy Mózesnek rá kellett suhintania pálcájával a kősziklára, és aztán mindkét esetben víz fakadt abból. A pálcával való suhintás mindegyik esetben a hit cselekedetét jelképezte. Pontosan ilyen hitbeli cselekedet az imádság is. Az imádság által megsuhintjuk a kősziklát, vagyis a szívünkben lévő hit megérinti Krisztust, aki ezután inni ad nekünk. Imádságainkkal meg kell suhintanunk Krisztust, és ez annyira nem is furcsa, hiszen ő maga mondta az embereknek, hogy az erőszakosok ragadják meg a Mennyek Országát. Ez az erőszakosság természetesen pozitív jelentésű, mert a mi esetünkben ez a hívő embernek az imádkozásban való fáradhatatlan kitartását jelenti.

A másik hatékony módszer pedig az Ige tanulmányozása. Ebbe beletartozik a Szent Szellem által ihletett prédikációk, vagy tanítások hallgatása is. Inni az Igén keresztül is lehet, hiszen az Ige által is találkozhatunk Jézus Krisztussal, mivel ő a testet öltött Ige. Az Ige is hordozza a Szent Szellem jelenlétét. Kálvin ezt így jellemezte: „A Szentlélek elhozza Isten ígését, Isten Igéje pedig elhozza számunkra a Szentleket.” Csodálatosan szemlélteti ezt az alábbi igezakasz is:

„Figyeljete, ti egek, hadd szóljak, a föld is hallja meg számnak mondásait! Esőként szitáljon tanításom, harmatként hulljon mondásom, mint permet a zsenge fűre, záporosó a pázsitra.” (5Mózes 32,1-2)

Ezekben az igékben szerepelnek az eső, és záporosó szavak. Isten tehát megöntözt, és meg is itat minket az ő igéjén keresztül. Valamikor régen az eső ugyanis nem csak az öntözésre szolgált, hanem gyakran összegyűjtötték, és megitták. Ezt a módszert különösen a száraz, esetleg sivatagos területeken alkalmazták. Ma már nem érdemes az esővizet felfogni és meginni, mert a civilizáció ártalmi miatt az annyira szennyezetté vált, hogy ha mi azt meginnánk, akkor ezzel tönkretennénk a saját egészségünket. De ha a záporoként ránk hulló krisztusi tanításokat felfogja és összegyűjti a szívünk, s ezek épülnek be az életünkbe, akkor ez nagyban segíti szellemi növekedésünket.

Gyakran előfordul velünk, hogy hiába imádkozunk, hiába hallgatjuk, vagy olvassuk az Igét, mégis úgy tűnik, mintha csak üresség venne minket körül. Élő vizek folyamai helyett inkább csak szárazságot érzünk. Ilyenkor nem szabad abba hagyni az imádkozást, vagy az Ige tanulmányozását, hanem ki kell tartanunk a végsőkig.

Ezt látjuk a 4Mózes 21,16-18-ban is. Ott azt olvassuk, hogy Isten Mózes által összegyűjtette a népet egy kútnál, ahol inni adott nekik. Igen, ám de a kút teljesen száraz volt. A nép azonban hittel énekelni kezdett: „Buzogj fel, ó kút”. Képzeljük csak el ezt a jelenetet. A kút teljesen száraz, víznek mégcsak nyoma sincs a környéken sem. Ott áll egy egész nép, és azt énekli, hogy buzogj fel, ó kút. Hát nem nevetséges? Ez eléggé komikus helyzet, legalábbis szerintem. Bár a történetről részletes beszámolót nem olvashatunk, de bizonyára víz fakadt a kútból, és ihatott a nép, hiszen Isten pontosan ezért kérte Mózeset, hogy gyűjtse össze a népet annál a bizonyos kútnál. Nekünk is így kell cselekednünk. Ki kell tartanunk mindaddig, míg egyszer csak fel nem fakadnak a vizek, míg nem kezd ránk hullani az Úrtól való záporosó.

Ha megtanulunk inni Isten jelenlétéből, és azt továbbadni másoknak, akkor hitem szerint tényleg ébredés indulhat el a gyülekezeteinkben, és még szélesebb körben is. Ámen!

2. fejezet

Szellemi ételáldozat

3Mózes 2,1-16

„Ha valaki ételáldozatot akar bemutatni az ÚRnak, finomliszt legyen az áldozata, öntsön rá olajat és tegyen rá tömjént. (1)

Vigyé el azt Áron fiaihoz, a papokhoz, a pap pedig vegyen ki abból egy tele marok finomlisztet és olajat, meg az összes tömjént, és füstölögtesse el a pap az oltáron az áldozat emlékeztető részét: kedves illatú tűzáldozat ez az ÚRnak. (2)

Ami megmarad az ételáldozatból, az legyen Ároné és a fiaié. Az ÚR legszentebb tűzáldozatai közé tartozik ez. (3)

Ha kemencében sült ételáldozatot akarsz bemutatni, finomlisztből készült, olajjal gyúrt kovásztalan lepények vagy olajjal megkent kovásztalan lángosok legyenek azok. (4)

Ha áldozatod sütőlapon sült ételáldozat, finomlisztből olajjal gyúrt, kovásztalan legyen. (5)

Tördeld darabokra, és önts rá olajat. Ételáldozat ez. (6)

Ha pedig áldozatod edényben készült ételáldozat, finomlisztből olajjal készüljön. (7)

Az ezekből készült ételáldozatot vidd el az ÚRnak. Vidd oda a paphoz, az pedig járuljon vele az oltárhoz. (8)

Vegye ki a pap az ételáldozatból az áldozat emlékeztető részét, és füstölögtesse el az oltáron. Kedves illatú tűzáldozat ez az ÚRnak. (9)

Ami pedig megmarad az ételáldozatból, az legyen Ároné és a fiaié. Az ÚR legszentebb tűzáldozatai közé tartozik ez. (10)

Minden ételáldozat, amit bemutatok az ÚRnak, kovász nélkül készüljön. Semmit, ami kovással és mézzel készült, nem szabad elfüstölögtetni tűzáldozatul az ÚRnak. (11)

Az első termés áldozataként bemutatathatók azokat az ÚRnak, de az oltárra nem kerülhetnek kedves illatú. Minden ételáldozatodat sózd meg. Ne maradjon el ételáldozatodról Istened szövetségének a sója. Minden áldozatodat sóval mutasd be. (12)

Ha az első termésből mutatsz be ételáldozatot az ÚRnak, tűzön pörkölt kalászt és gabonadarát mutass be első termésed ételáldozataként. (13)

Adj hozzá olajat és tégy rá tömjént. Ételáldozat ez. (14)

A pap pedig füstölögtesse el annak a darájából és olajából az áldozat emlékeztető részét, meg az összes tömjént. Tűzáldozat ez az ÚRnak. (15)

A pap pedig füstölögtesse el annak a darájából és olajából az áldozat emlékeztető részét, meg az összes tömjént. Tűzáldozat ez az ÚRnak.” (16)

Így szól a 3Mózes 2, teljes egészében, mely az ételáldozatok bemutatásáról szól. A zsidók ételáldozatot általában az úgynevezett megtisztulás után, vagy pedig a békeáldozattal, illetve a véresáldozattal együtt mutattak be. Az ételáldozat funkciója Jézus Krisztus kereszthalálára való előremutatás volt. A zsidók ugyanis hittek abban, hogy majd eljön a Messiás, aki megváltja őket. Ennek szimbolizálását szolgálta a különféle áldozatok bemutatása. A 3Mózes 2-ben egy egész áldozati rendszert látunk, melyen belül többféle ételáldozatot is be lehetett mutatni. Az ételáldozatok bemutatása nem történhetett meg néhány fontos feltétel nélkül. Ezek: a papoknak mindenképpen részesülniük kellett az ételáldozatból, továbbá, egyetlen ételáldozatból sem hiányozhatott a finomliszt, a tömjén, az olaj és a só. Ezekre még később visszatérünk. Most nézzük meg, hogyan is illik bele mindez az újszövetségbe! Az újszövetségben is vannak áldozatok, de ezek szellemi áldozatok. Maga Péter apostol is írja egyik levelében, hogy szellemi áldozatokat vigyünk Isten elé.

„Ti magatok is, mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

Azt hiszem, ezt az Igét mindannyian jól ismerjük (1Péter 2,5). Vajon mi lehet a keresztények újszövetségi értelemben vett ételáldozata? Mielőtt e kérdést megválaszolnánk, azt kell tisztáznunk, hogy mi is a mi ételünk, melyből áldozatot mutathatnánk be. A mi ételünk, Isten Igéje. A Máté 4,4-ben ugyanis világosan meg van írva, hogy nem csak kenyérral él az ember, hanem minden Igével, amely Isten szájából származik. Ebből a szellemi ételből tudunk mi bemutatni szellemi áldozatot, mégpedig a Szent Szellem által. Ezt azért fontos hangsúlyozni, mert erre a magunk erejéből nem vagyunk képesek. A mi ételáldozatunk tehát: maga az Ige. Hogyan történik az áldozat bemutatása? Hadd szemléltessem ezt egy érdekes Igével!

„Mert ahogyan az eső és a hó le hull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőnek, (10) ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.” (Ézsaiás 55,10-11)

Isten az eső és a hó funkciójához hasonlítja az Ige szerepét. Az eső és a hó nagyban segíti a talaj termővé tételét, vagy annak megőrzését. Ehhez hasonlóan működik Isten igéje is az életünkben, de az Igével ezután még valami történik. Visszatér Istenhez. Isten először kiküldi igéjét hozzánk, az Ige megcselekszi az

életünkben azt, amiért elküldetett, (vagyis az Ige mindig egy bizonyos céllal jön hozzánk) majd visszatér Istenhez. Ez a visszatérés viszont már szellemi áldozat formájában történik meg. Én hiszem, hogy itt az Ézsaiás 55,10-11-ben nem csak egy gyönyörű képet látunk Isten ígéjének működéséről, hanem ez maga a valóság. Vagyis: az Ige pontosan így működik. Először hozzánk jön, aztán megcselekszi az életünkben azt, amiért az Úr kiküldte, majd visszatér oda, ahonnan küldetett, vagyis Istenhez.

Most nézzük meg az áldozat bemutatásának a mikéntjét!

A fentiekben már hangsúlyoztam, hogy ez csakis a Szent Szellem által történhet meg, hiszen itt szellemi áldozatról van szó. Az ószövetségben a következő eszközök mindenképpen kellettek az ételáldozathoz: finomliszt, olaj, tömjén és só. Hitem szerint, a finomliszt szellemi értelemben Krisztus életét jelenti. A Biblia tanítása szerint egy napon ő is feláldoztatott. Ő egész életét Istennek adta, hogy feláldozhassa azt értünk. Most nekünk is oda kell adnunk magunkat neki, fel kell áldoznunk neki egész életünket, hogy mi is olyanok lehessünk az ő kezében, mint a finomliszt. A lisztet ugyanis szét lehet szórni, és Isten is hasonlóan akar szétszórni bennünket a világban, hogy betölthessük küldetésünket. Isten gyakran nem csak minket, (vagyis az egyházat) szór szét az emberek között, hanem az egyén életét is.

Azaz: engedjük meg Istennek, hogy szétszórja életünket az emberek között! Hadd folyjon szét az életünk, hogy ezáltal minél többen tapasztalhassanak meg valamit Krisztus szeretetéből. Így lesz finomliszt Isten kezében, a mi egész életünk. Az ételáldozatból nem hiányozhatott a só sem, ami a 3Mózes 2,13 szerint az Úrral való szövetségünket jelenti. Ez még az Ószövetség volt, azóta Isten új szövetséget kötött az emberrel. Ez az új szövetség először Jézus Krisztusban mutatkozott meg, Jézus Krisztus által viszont már bennünk is. Jézus Krisztusban tehát mi vagyunk Isten szövetségének a sója, melyet az ételáldozathoz kell adni. A Máté 5,13-ban pontosan erről olvashatjuk Jézus szavait, amikor azt mondja, hogy „Ti vagytok a Föld sója.” Jézus Krisztusban tehát mi vagyunk a Föld sója, ezért az újszövetségi ételáldozatba mi is beletartozunk. A Róma 12, 1-ben világosan le van írva, miként kell odaszánnunk magunkat Istennek.

„Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;”

Tehát: okos istentiszteletként kell odaszánnunk magunkat. A kulcs az odaszánás, az odaszánás pedig mint istentisztelet, Jakab apostol szerint a cselekedeteinkben nyilvánul meg (Jakab 1, 27). Az ételáldozathoz tömjént is kellett tenni, mert ez szolgálta az áldozathoz a jó illatot. A 2Korinthus 2, 15-ben a következő ígét olvassuk:

„Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között:”

Az újszövetségi ételáldozathoz mi vagyunk tehát a tömjén is, hiszen így tudunk csak Krisztus jó illataként szolgálni, Isten számára is. De a tömjén jelentheti még a krisztusi erkölcsöt, jellemet is. Általunk is ennek a krisztusi jellemnek kell megnyilvánulnia, hogy így az emberek számára is Krisztus jó illataként tudjunk szolgálni, hiszen a 2Korinthus 2, 15 igazából erről szól. Az ételáldozat elkészítéséhez fontos tartozékként szolgált az olaj is, melyet a felsorolásban nem véletlenül tettem az utolsó helyre. Az olajnak ugyanis nagy jelentősége volt az egész Ószövetségben. Az olaj nem csak az ételáldozatban játszott fontos szerepet, hanem az egyes tisztségekre való felkenetésben is. Izraelben ugyanis ha valakit elválasztottak egy fontos tisztségre, (például: király, főpap, próféta) akkor annak olajat öntöttek a fejére, ezzel jelezvén, hogy Isten ezt az embert ellátta azokkal a képességekkel, melyek nélkül tisztségét nem tudná betölteni, és a tisztséggel járó feladatait sem tudná elvégezni. Az olaj ezért az ószövetségben szinte minden esetben a Szent Szellem jelenlétét szimbolizálta. A legfontosabb tisztségeket ugyanis senki sem tölthette be Izraelben a Szent Szellemmel való felruháztatás nélkül. Saul sem tölthette be a királyi tisztséget anélkül, hogy előbb Sámuel próféta ne öntött volna olajat a fejére.

„Ekkor fogta Sámuel az olajos korsót, öntött belőle Saul fejére, megcsókolta, és ezt mondta: Ezennel felkent téged az ÚR öröksége fejedelmévé.” (1Sámuel 10,1)

Látjuk tehát, hogy sem az Istentől való tisztségekből, sem az Istennek bemutatott ételáldozatokból nem hiányozhat az olaj, vagyis: újszövetségi értelemben a Szent Szellem jelenléte. Isten ígéje soha nem létezhet a Szent Szellem jelenléte nélkül. Isten ígéje és Isten Szelleme mindig együtt működnek. Az újszövetségi szellemi áldozatokat is a Szent Szellem teszi tökéletessé. Így van ez a szellemi ételáldozattal is, ráadásul az ő segítségével nélkül mi ezt be sem tudnánk mutatni. Ugyanis, a Szent Szellem végzi el azt, hogy az Ige testté váljon bennünk, azaz testünk tagjainak cselekedetein keresztül válják láthatóvá. Az Újszövetségben Isten ígéje először Jézusban jelent meg látható módon (a János evangélium első részében is olvassuk erről).

Majd, miután Jézus már „elénk élte” az evangéliumot, bennünk testet öltve kell látható módon megjelennie Isten ígéjének, az által, hogy mi is az evangélium szellemében élünk. Igazából magát az Igét is a Szent Szellem cselekszi meg, és teszi teljessé az életünkben. Az ő jelenléte nélkül bármit is akarunk tenni

Istennek, vagy Istenért, az semmit sem ér. Az ételáldozatok bemutatásánál fontos tudnivaló volt az is, hogy minden ételáldozatnak kovásztalannak kellett lennie, mert ez jelképezte a tisztaságot és az igazságot.

„Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.” (1Korinthus 5,8)

Nem mutathatunk be Istennek szellemi áldozatokat úgy, hogy közben bűnök vannak az életünkben!

Meg kell említenünk azt is, hogy az ószövetségben az ételáldozatokat vagy kemencében, vagy sütőlapon, vagy edényben készítették el. Ha kemencében készítették, akkor gyúrni kellett, ha pedig sütőlapon, akkor előtte szintén gyúrni kellett, de a sütés után még el is kellett tördelni az ételt. Kemence, sütőlap, edény. Ez a három eszköz azokat a körülményeket szimbolizálja, melyek között a Szent Szellem elkészíti az Istennek járó szellemi áldozatot. Ezek a körülmények gyakran igen fájdalmasak, de legtöbbször akkor tudunk igazán szellemi módon áldozni Istennek, amikor fájdalmas nehézségek gyötörnek minket. Ekkor készül el az igazi ételáldozat, ekkor tud „megszületni” bennünk Isten igéje, szellemi, és fizikai cselekedetek formájában. Így tud igazán látható módon megjelenni rajtunk keresztül az Ige, mert addigra már eljutottunk a végkimerülésig, rájöttünk arra, hogy önmagunkban semmi erőnk sincs. Ezután kezd el működni bennünk a Szent Szellem, aki által Isten számára kedves szellemi áldozatot tudunk bemutatni, úgy, hogy közben mi magunk is szellemi áldozatok vagyunk. A következő gondolat lehet, hogy sokak számára eretnekségnek fog tűnni, de az igazságot akkor is ki kell mondanunk. Isten azt akarja, hogy mi az ő Igéje legyünk. Vagyis: te légy Isten igéje az emberek számára, én legyek Isten igéje az emberek számára, és rajtunk kívül még sokan, akik újjászülettek, vagyis: minden hívő. Ehhez Isten gyakran minket is gyúr és tördel, s ez igen fájdalmas a számunkra, de be kell ismernünk, ez a módszer szinte mindig eredményes.

Az eddig leírtakban tehát azt láthattuk meg, hogy a finomliszt, a só és a tömjén, bizonyos értelemben az embert is szimbolizálja, míg az olaj a Szent Szellem jelenlétét ábrázolja. Az ételáldozatot kemencében, sütőlapon, vagy edényben készítették el, és kovász nélkül kellett azt elkészíteni, mert így fejeződött ki Isten tisztasága, és igazságossága, melyek nem férhetnek össze semmilyen bűnnel.

Az ételáldozatokból a papok is ehettek, s mivel a Jelenések 1, 6 szerint már mi is papok vagyunk, (hiszen az újszövetség egyetemes papságról tanít) ezért az Igéből létrejött ételáldozatból mi is részesülünk az által, hogy az Ige bennünk is megmarad örökké. Az Igével nem csak az történik, hogy visszatér Istenhez szellemi áldozat formájában, mint ahogyan azt már a fentiekben említettük, hanem ezzel együtt még bennünk is marad, mint szellemi étel.

Most nézzük meg, mi az a tűz, melyben el kell égnie az áldozatainknak! Az Ószövetségben látjuk, hogy a szent sátorban, (majd később pedig a templomban is) az oltáron mindig égnie kellett a tűznek. Idegen tűzzel nem is lehetett bemenni Isten jelenlétebe, Áron két fia is meghalt, amikor ezt az utasítást nem tartották be. A Bibliából más helyeken is olvashatunk arról, hogy Isten tűz, vagy tűzben jelenik meg. A jelenések 4, 5-ben olvasunk a hét égő tűzlámpáról, amely az Isten hét Szelleme. Az Isten hét Szelleme egyértelműen a Szent Szellem, a hetes szám pedig a Bibliában minden esetben a teljességet jelenti. Itt tehát egyértelműen a Szent Szellem teljességéről van szó. Isten Szelleme tehát tűz formájában is meg tud jelenni, ezt látjuk az Apostolok Cselekedetei 2,1-4-ben leírt események alapján is.

Az Énekek Éneke 8,6-ban a következőt olvassuk:

„Tégy engem, mint pecsétet a szívedre, mint pecsétet a karodra! Bizony, erős a szeretet, mint a halál, legyőzhetetlen a szenvedély, akár a sír. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az Úrnak lángja. Úgy lobog, mint a lobogó tűz, mint az Úrnak lángja.”

Érdeemes odafigyelnünk erre a mondatra. Mi az, ami úgy lobog, mint az Úrnak lángja? A szeretet. Első sorban ennek kell meghatároznia minden cselekedetünket. A Róma 5,5-ben azt olvassuk, hogy Isten szerelme kiáradt a szívünkbe, a nekünk adott Szent Szellem által. Az a szellemi tűz tehát amelyben a szellemi áldozat elég, Isten szeretete, amely a Szent Szellemmel való betöltekezéskor áradt a szívünkbe. Ahogy a Szent Szellem kiáradt és kiárad a szívünkbe, az által áradt és árad folyamatosan belénk Isten tüze, szeretet formájában. Ebben a szeretetben kell égnie minden szellemi áldozatunknak.

A Jelenések 2,1-5-ben olvassuk:

„Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár: (1)

Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. (2)

Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, (3)

de az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. (4)

Emlékezzél tehát vissza, honnan estél ki, térj meg, és tedd az előbbiekhöz hasonló cselekedeteidet, különben elmegyek hozzád, és kimozdítom gyertyatartódat a helyéből, ha meg nem térsz.” (5)

Az Úr méltatja az Efézusi gyülekezetet, mert minden jó, amit csak el lehet mondani egy gyülekezetéről, az igaz volt rájuk nézve. Szinte minden téren meg tudták különböztetni az igazat a hamistól, nem fáradtak el, pedig terheket viseltek az Úrért, bizonyára sok embernek segítettek különböző módon, és még ki tudná megmondani, hogy hány jó cselekedet írható a számlájukra. Az Úrnak azonban ez mégis kevés volt. Miért? Mert valami hiányzott ezekből a cselekedetekből. Hiányzott a legfontosabb, mégpedig az, ami igazán motiválhatná ezeket a valóban fontos cselekedeteket. Hiányzott valami, amiben ezek az áldozatok eléghettek volna Isten színe előtt. Senki se értsen félre! Én nem vetem meg a cselekedeteket.

A cselekedetek igenis fontosak, hiszen mint ahogy azt már a fentiekben meg is említettük, az igazi istentiszteletünk a cselekedeteinkben nyilvánul meg. A cselekedetek tehát szolgálhatnak szellemi áldozatként, de nem érnek a világon semmit, ha ezek a szellemi áldozatok nem égnek el az Isten szeretetének tüzeitől.

Ha ugyanis nincs bennünk szenvedélyes szeretet Isten iránt, akkor mi bármit tehetünk az ő országáért, az sohasem fog beszámíttatni nekünk az ítélet napján. Nekünk rendelkezniünk kell egy olyan szenvedélyes szeretettel, amely soha nem alszik ki a szívünkben. Ezt a szeretetet csak a Szent Szellem tudja kitölteni a szívünkbe, és csak ezzel a szeretettel tudjuk szeretni Istent. Minden más szeretet: hamis szeretet. Minden más tűz: idegen tűz. Ezért parancsolta meg az Úr az Efézusi gyülekezetnek, hogy térjen vissza az első szeretethez, melyet elhagyott, és így cselekedje tovább mindazt a jót, amit ugyan eddig is megtett, csak éppen szeretet nélkül.

Nekünk is pontosan ezt kell tennünk. Ha már nincs meg bennünk az első szeretet tüze, akkor kérnünk kell az Urat, hogy ezt ismét újítsa meg a szívünkben, de ha nincs problémánk ezen a területen, akkor nem kell mást tennünk, csak ébernek lenni, és őrizni ezt a csodálatos tüzet, mert ennek a tűznek bizony szüntelenül kell égnie.

3. fejezet

Azoknak, akik még nem mentek át a pusztán

1Korinthus 10,1-11

„Nem szeretném, ha nem tudnátok, testvéreim, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek át, (1)

És mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben. (2)

És mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, (3)

És mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt. (4)

De többségükben nem lelte kedvét az Isten, úgymint elhullottak a pusztában. (5)

Mindez példává lett a számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint ők kívántak. (6)

Bálványimádók se legyetek, mint közülük némelyek, amint meg van írva: „Leült a nép enni, inni, és felkelt játszani.” (7)

De ne is paráználkodjunk, mint ahogy közülük némelyek paráználkodtak, és elestek egyetlen napon huszónháromezren. (8)

Krisztust se kísértjük, ahogyan közülük némelyek kísértették, és elpusztultak a kígyóktól. (9)

De ne is zúgolódjatok, mint ahogyan közülük némelyek zúgolódtak, és elveszítette őket a pusztító angyal. (10)

Mindez pedig példaképpen történt velük, figyelmeztetésül íratott meg nekünk, akik az utolsó időkben élünk.” (11)

Felhő alatt lenni, megkeresztelkedni a felhőben és a tengerben, ez kitűnően jelképezi azt, amikor a megtért hívő Isten jelenlététől kísérve bemelegszik és betöltekezik a Szent Szellem erejével. Ahogy a zsidók teljesen elszakadtak Egyiptomtól, amikor átmentek a tengeren, így szakad el véglegesen a megtért hívő is régi életétől, amikor alámerítkezik. A Szent Szellemmel való betöltekezés által pedig képessé válik arra, hogy megtanuljon egy új, szellemi dimenzióban élni, és folyamatos kapcsolatot tartani az Úrral. Isten a folyamatos szellemi táplálékot is biztosítja, mint ahogyan ezt a zsidókkal is tette a pusztában. Csodálatos lehetőségünk van arra, hogy Krisztusból táplálkozzunk. Ezt az igazságot azért is fontos tudni, mert Istennek az az akarata, hogy miután betöltekeztünk a Szent Szellemmel pusztába kerülünk, hogy aztán abból vissza térhessünk megtelve a Szellem erejével.

Akkor tehát betöltekezni a Szent Szellemmel, és megtelni a Szellem erejével, az két különböző dolog? A válasz: igen. Jézus miután bemelegedett, ugyan beteljesedett Isten Szellemevel, de mikor visszatért a pusztából, már Isten Szelleme erejével is teljes lett. Az evangéliumban is erről olvasunk. A két élmény sokban hasonló, de mégis különáll egymástól. Amikor ugyanis először töltekezünk be Szent Szellemmel, az gyakran hirtelen, de mindennek előtt kegyelemből történik. Ezután Isten rögtön a szellemi pusztaságba akarja kormányozni az életünket, hogy ott aztán nagy és fájdalmas harcok árán átformálódjon a jellemünk.

Mindezek után történik meg az, hogy ebből a pusztaságból már a Szellem erejével megtelve kerülünk ki, de ez az erő már nem csupán egy ideig-óraig tartó erő, hanem olyas valami, mely teljes mértékben a részünké vált. Ez az erő már szolgálat céljából adatott a számunkra. Minden egyes pusztaság felkészítést jelent egy utána következő nagyobb áldásra, vagy szolgálatra. Éppen ezért a szellemi pusztaság gyakran ismétlődhet az életünk során. Jézusnak csak egy alkalommal volt szüksége a pusztára, hiszen ő maga volt a Krisztus. Jelleme, karaktere tökéletes volt, ezért nem ismétlődött nála a szellemi pusztaság. A Bibliában azt olvassuk, hogy minden Istentől jövő gondoskodás ellenére a zsidók többsége mégis elhullott a pusztában, és nem láthatta meg az ígért földjét. Ez történik manapság sajnos a legtöbb kereszténnyel is. Sok keresztény úgy hal meg, hogy soha nem vehette át mindazt az áldást, amit Isten készített neki, mert nem fizette meg az árat. Az ár pedig a pusztaság.

Az ószövetségi zsidók története miattunk íratott meg a Bibliában, hogy bele ne essünk ugyanazokba a bűnökbe, melyekbe ők estek. Az emberi természet ugyanis nem változott, a bűnbeesés óta mindig ugyanolyan gonosz, és átkozott. Az ilyen természet mindig fellázad Isten ellen a pusztában, egyébként pedig a pusztaság is gyakran azért kell, hogy az ilyen természetet általa teljesen szétzúzza az Úr. Ezeket a bűnöket most nem akarom részletezni, mert akkor részletesebben is írnom kellene egy-egy ószövetségi történetről, hanem inkább csak az említés szintjén akarok foglalkozni velük. Az 1Korinthus 10,1-11 alapján 5 fő bűnt kell kiemelnünk:

1. Ne kívánjunk gonosz dolgokat!

(1Korinthus 10, 6)

Amikor pusztában vagyunk az első ami rögtön felüti a fejét, az pontosan a testi természetünk, amely gonosz kívánságokra sarkall minket. Ez úgy nyilvánul meg, hogy olyan dolgok után vágyakozunk, amelyek csak múlandó élvezetet nyújtanak nekünk, és csak a testi természetünket táplálják. Ezek az általunk vágyott dolgok így aztán soha nem egyeznek meg Isten tökéletes akaratával. Ezek a vágyakozások rátelepednek a személyes kapcsolatokra, és az imaéletre is.

„Honnan vannak viszályok és harcok közöttetek? Nem a tagjaitokban dúló önző kívánságok okozzák-e ezeket? (1)

Kívántok valamit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt érni, harcoltok és viszálykodtok. (2)

Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.” (3) (Jakab 4,1-3)

Képzeljük csak magunk elé azt a rettenetes képet, hogy van egy gyülekezet, amely tele van olyan emberekkel, akik évek óta még mindig a szellemi pusztában vándorolnak, és felütötte a fejét bennük a testi természet. Képzeljük csak el, milyen az, amikor ilyen emberek konfrontálódnak egymással, mert mindegyikük érvényesülni akar, és mindez a gonosz kívánságokból fakad! Ha pedig igazán őszinték vagyunk, akkor be kell vallanunk, hogy az eklézsia manapság sajnos tele van ilyen emberekkel. Jakab aztán folytatja tovább is, mert nem csak a személyes kapcsolatokban megnyilvánuló konfliktusokról beszél, hanem az imaéletéről is. **„Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.”** Sátáni dolog tehát olyasvalamiért imádkozni, ami számunkra nem az Isten akarata, hanem a saját önző, testi kívánságunk. Az ilyen kívánságok által motivált imákat Isten elé terjeszteni: bűn. Meg kell tanulnunk tehát, hogy az ima meghallgatásának legalább két fontos feltétele van:

I. Meghallgat minket Isten, ha teljesítjük az ő parancsolatait, és azokat tesszük, amik kedvesek ő előtte (1János 3,22)

II. Ha az ő akarata szerint imádkozunk (1János 5,14)

2. Ne legyünk bálványimádók!

(1.Korinthus 10,7)

A pusztában gyakran érezzük úgy, mintha Isten elhagyott volna minket. Ezért gyakran nagy kísértést okoz nekünk az, hogy saját képet formáljunk magunkban Istenről, és ehhez az általunk megformált Istenhez imádkozunk. Vagyis: gyakran gondoljuk úgy, hogy Istent csak bizonyos sémák szerint lehet keresni. Nem vesszük észre, hogy bár ő változatlan, de benne mégis sokszínűség és gazdagság van, sőt Ő maga a sokszínűség és a gazdagság forrása. Ilyen sémabetegségbe főleg a magukat karizmatikusnak tartó hívők szoktak beleesni. A bálványimádásnak pedig egy másik formája az, ha a hívő ember ragaszkodik bizonyos dolgokhoz, amelyek őt esetleg elválaszthatják Istentől, és azokat bálványozza. Bár ő maga ezt a szájával így nem mondja ki, de a szívében mégis ez látszik. Isten előtt pedig mint tudjuk, mindenki leplezetlen, ő mindenkinek tökéletesen látja még a legrejtettebb titkait is.

Komolyan át kell gondolnunk, hogy valóban odaadtunk e már mindent az Úrnak, mert ha nem, akkor ő megteheti akár azt is, ami nekünk még fájdalmasabb lehet, vagyis: addig tart minket a "pusztaságban", amíg meg nem tanulunk mindent odaadni neki, és egészen rábízni magunkat. Értsük már meg végre! Isten nem akarja, hogy elveszünk, ezért ő miattunk kész akár a legvégsőkig is elmenni, hiszen a legdrágábbat, az ő egyszülöttét már úgyis odaadta értünk a kereszten.

3. Ne is paráználkodjunk!

(1Korinthus 10,8)

Azt olvassuk a Bibliában, hogy a zsidók közül némelyek idegen nép lányával létesítettek szexuális kapcsolatot. Tudjuk, hogy Isten ígéje szerint ez egyértelműen paráznaság, hiszen azok az idegenek nem az egy Istent imádták.

A „pusztában” gyakran mi is megkísértetünk azzal, hogy Istentől idegen dolgokra adjuk magunkat, melyek minket is elidegenítenek tőle. A csalfa álvőlegény, a Sátán is megpróbál ilyenkor minket elcsábítani

mindenféle földi javakkal. Ez lehet a karrier, a pénz, vagy minden egyéb, ami a test kényelmét szolgálja, de úgy, hogy közben a szellemünk az óember lenyomó és fojtogató szorításába kerül.

Maga a paráznság, mint kifejezés, engedetlenséget is jelent, így hát minden Isten iránti engedetlenség paráznságnak számít az Ige szerint. Ezért beszél a próféták által az Úr az ő népének paráznságáról akkor is, amikor nem szexuális bűnökről van szó, hanem engedetlenségről. A kettő egyébként gyakran összefügg. Az 1Korinthus 6,16-ban meg van írva, hogy aki parázna nővel egyesül, egy test lesz vele. Bár itt testi paráznságról van szó, de tudjuk, hogy két test szexuális egyesülése, szellemek egyesülésének a kivetülése, vagy úgy is mondhatnánk, tükörképe. Ezért kell törekednünk az engedelmességre is, mert ha csak egy kicsit is engedetlené válunk Isten iránt, azonnal megnyitjuk az ajtót olyan gonosz szellemek számára, akik a saját engedetlenségünk által kaphatnak jogot arra, hogy minket megpróbáljanak leuralni. Törekedjünk inkább minden időben az Úrhoz ragaszkodni, és vele egyé válni.

4. Krisztust se kísértsük!

(1Korinthus 10,9)

A 4Mózes 21,5-6-ban olvashatjuk amint a zsidók Isten és Mózes elleni felindulásukban azt kérdezzetik, hogy az Úr vajon miért hozta ki őket Egyiptomból. Netán azért, hogy ott haljanak meg a pusztában? Ezzel aztán annyira felingerelték az Urat, hogy ő csapást engedett rájuk, amely alaposan megpróbálta őket, mert sok ember halt meg e miatt. Erről részletesen a 4Mózes 21-ben olvashatunk. Istennek nem az úgynevezett „miért”-tel kezdődő kérdések feltevésével van problémája, hanem a kérdés feltevésének mikéntjével.

Vagyis: ha azért kérdezem Istentől, hogy „Miért ...?”, mert őszintén és mélyebben szeretném látni az ő akaratát, akkor őt ez örömmel tölti el, ezáltal nem vétkezünk, legfeljebb nem kapunk választ.

De ha azért tesszük fel a „miért” kérdést, mert ezzel megkérdőjelezzük Isten mindenhatóságát, tökéletességét, bölcsességét és irántunk érzett szeretetét, akkor ez őt mérhetetlenül felingerli. Amikor a Sátán a pusztában kísértette Jézust, akkor a kísértésnek nem csupán az volt a célja, hogy az Úr valami módon bűnbeessen, hanem ezáltal az ellenség Jézus istenfiúságát is meg akarta kérdőjelezni. Pontosan ez a kísértés legfőbb lényege. Megkérdőjelezni mindent, amihez Istennek bármilyen köze is lehet. Amikor „pusztában” vagyunk, gyakran mi sem vigyázunk erre a nagyon is fontos szellemi valóságra.

Gyakran tesszük fel mi is a „miért”-tel kezdődő kérdéseket, és valljuk be őszintén, nem mindig azért, hogy ezáltal is mélyebben megismerjük Isten velünk kapcsolatos terveit. Képzeld csak el! Milyen aljas és durva dolog megkérdőjelezni egy olyan ember irántad érzett feltétlen szeretetét, aki már mindent odaadott és mindent megtett érted?! Ezzel a gonosz magatartással durván, és kegyetlenül bele lehet taposni az ilyen drága, szerető emberek lelkivilágába. Isten is mindent megtett, és mindent odaadott értünk, mi pedig mégis gyakran megbántjuk őt azzal, hogy gonosz magatartásunkkal megkérdőjelezzük az ő jóságát és szeretetét, melyek valóságosabbak, mint például a Nap, amely nem fog örökké megmaradni.

5. Ne is zúgolódjunk!

(1Korinthus 10,10)

A zsidók a legnagyobb gondoskodás ellenére is zúgolódtak a pusztában, és gyakran hasonlóképpen teszünk mi is. A zúgolódás egyik fő manifesztációja az önzésnek és elégedetlenségnek, melyek bűnös ádami természetünk tartozékai. Isten gyakran angyalain keresztül gondoskodik rólunk, de vigyázzunk, nehogy a zúgolódásunk pusztító angyallá változtassa át Istennek rólunk gondoskodó angyalait!

Az utolsó időkben egyébként ezek az igazságok fontosabbak, mint eddig bármikor, ezért istenfélelemben, és alázatban kell élnünk, bármilyen helyzetbe is enged bennünket a mi Urunk. Soha ne felejtjük el, hogy ő mindig a legjobbat akarja nekünk, és életünk csak az ő kezében van biztonságban.

4. fejezet

Krisztus nyomdokain

(a házasságról)

Krisztus példát hagyott nekünk, hogy amiként ő szenvedett, mi is járjunk az ő nyomdokain az életnek ezen a területén is (1Péter 2,21). A szenvedés ugyanis, bármennyire nem tetszik ez nekünk, hozzá tartozik az élethez, hiszen csak így tudunk felkészülni arra a dicsőségre, amely az örökkévalóságban vár ránk. Pál apostol pedig egyenesen azt írta a Filippi-belieknek, hogy tartsák kegyelemnek azt, ha Krisztusért szenvedhetnek. Már hallom is, hogyan tiltakozik a testünk, mert hát valljuk csak be, nincs olyan normális ember, aki a szenvedésről szóló tanítás hallatára örömeiben ugrándozni kezd, és torkaszakadtából azt kiáltja: „Uram! Ez csodálatos! Küldj nekem egy nagy adag szenvedést! Sőt! Minél rosszabb, annál jobb!” Pedig az igazság az, hogy harc nélkül lehetetlen győztes életet élni, és hát tetszik vagy nem tetszik, de a szenvedés is a harc egyik formája. Az élet minden területén harcolnunk kell azért, hogy győzhessünk, és sokszor maguk a harcok is szenvedést okoznak nekünk.

Nincs olyan területe az életünknek, amelybe ne kellene befektetnünk időt, energiát, sőt esetenként még pénzt is. Ilyen területe az életünknek például a házasság is. A fogyasztói társadalom írott és íratlan szabályai, valamint az ezt létrehozó filozófia hatása azt eredményezte a most felnövő generációban, hogy az emberek inkább a könnyebb utat keresik, a nehezebb helyett. A könnyebb úton ugyanis könnyű döntéseket lehet hozni, és természetesen minimalizálva van a döntésekkel járó felelősség is. Ez a fajta élet annyira nem is tűnik kényelmetlennek. Kiléphetek dolgokból, kapcsolatokból, és újakat választhatok a régié helyett, ha azokat már esetleg meguntam valami miatt. Ez a stílus nagyon látszik a párválasztásban is. Az szinte természetes, hogy a világban az az ostoba, aki nem így él, de az már nem jó, ha ez a szemlélet Krisztus egyházát is megfertőzi.

Néhány hónapja hallottam valamit, amin őszintén szólva nem is döbbsentem meg. Az Egyesült Államokban felfedezték, hogy a különféle felekezeteken belül, azokban a gyülekezetekben, amelyek a sikerteológia irányzatát követik, a legmagasabb a válások számának az aránya. Magasabb, mint azokban a gyülekezetekben, melyek nem követik a sikerteológia irányzatát. A hír igaz lehet, mert David Wilkerson egyik mostani tanításában is olvastam erről. Wilkerson is leírta, hogy mostanában igen sok a válás az amerikai keresztények között.

Véleményem szerint ilyen esetek legtöbbször azokkal fordulhatnak elő, akik valamikor az életük során hoztak egy számukra könnyebb döntést, és most az ebből fakadó nehézségekből egy újabb, számukra könnyű döntéssel szeretnének kilépni. A Biblia viszont jobb megoldást tanít nekünk. Isten arra akar minket rávezetni, hogy megfontolt döntéseket hozzunk imádkozva, és a Szent Szellemre figyelve. Ha házasodni akarunk, természetesen fontosak az érzelmek is a párválasztásnál, de nem a legfontosabbak. A legfontosabb, hogy Isten mit mond nekem arról a másiktól. Tőle van-e az, amit teszek vagy sem. Vagyis: az ő döntését hozom meg akkor, amikor azzal a bizonyos másikkal összekötöm az életemet, vagy pedig ez is csak az én saját döntésem, amit megpróbálok jóváhagyatni Istennel.

Ezt azért is fontos tudni, mert Sátán gyűlöl minden Istentől való szövetséget, így természetesen a házasságot is, és ezért rögtön meg is próbálja szétrombolni azt. Ezért ha biztos tudással rendelkezünk Istentől a házasságunkkal kapcsolatban, akkor ez jó kapaszkodót jelent a nehézségekben is. Az első akadálynál, de még a sokadiknál sem kezdek el a váláson gondolkodni, hiszen tudom, hogy a társamat Istentől kaptam, és bármilyen hihetetlennek is tűnik, de számomra ő a legjobb. Ezért ha győztesek akarunk lenni a házasságunkban, akkor igenis harcolnunk kell, de nem egymással, hanem egymásért. Nem a másik ellen kell harcolnunk, hanem legtöbbször inkább a saját ömberünk ellen.

Gyakori problémát jelent még az is, hogy nem tanultunk meg igazán meghalni a másikért, így ha valami nem működik a házasságunkban, inkább Istenre hárítjuk a felelősséget. Jól szemlélteti ezt az a történet, amit még évekkel ezelőtt hallottam. Egy lelkipásztor még fiatal házas volt, és valamin csúnyán összeveszett a feleségével. A feleség neki állt hangosan siránkozni, ő meg átvonult egy másik szobába, és így imádkozott: „Uram! Te adtad! A te gyermeked, csinálj vele valamit te!”. Ma már csak azt tudnám mondani ennek az embernek, hogy igen, a társadat valóban Isten adta, de neked kell vele élned. Ezért nem háríthatjuk a felelősséget Istenre, hanem inkább meg kellene tanulnunk meghalni a másikért, vagyis feladni önmagunkat. Ez az, ami mindannyiunk nagy gyengéje, sajnos az enyém is. Az Efézus 5,25-ben a férfitestvéreknek azt írta Pál, úgy szeressük feleségeinket, ahogyan Krisztus is szeretete az egyházat, odaadván érte még az életét is.

Az életünket odaadni nem szavakban kell. Még csak nem is úgy, hogy kész vagyok a társamért akár meghalni is. Ne legyen félreértés! Ez fontos! Nekem valóban az életemet kell adnom a társamért, ha erre szükség van, de nem itt kell kezdeni, hanem az élet legapróbb dolgaiban, a mindennapokban. Meg kell tanulnunk feladni önmagunkat még a legapróbb dolgokban is, ez jelenti azt, hogy meghalni. Meghalni annyit jelent, mint feladni önmagamat, ha kell újra és újra, a mindennapokban is, az élet apróbb dolgaiban is. Az, aki ezt nem tudja megtanulni, a legnagyobb dolgokban sem tud helytállni. Aki a kicsi dolgokban nem tudja

feladni önmagát a másikért, az igazán meghalni sem tud a társáért, akkor sem, amikor esetleg tényleg erre lenne szükség. Úgy gondolom, hogy ebben Jézus száz százalékig példát mutatott.

Meg kell tehát értenünk, hogy ami igazán jó, ami igazán értékes, azért harcolni kell, és ez szenvedéseket is okozhat nekünk. Sokszor úgy gondoljuk, hogy Jézusnak nem is volt olyan nehéz meggyógyítani a betegeket, kiűzni a démonokat, megszorítani a kenyeret, stb., hiszen ő Isten fia volt. De elfelejtjük azt, hogy ő megharcolta minden egyes beteg gyógyulását, minden egyes megkötözött szabadulását, még pedig akkor, amikor elvonult imádkozni. Az Igéből kiderül az is, hogy nem is akármilyen módon imádkozott:

„Ő testi élete idején könnyöregésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult az elé, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott istenfélelméért.” (Zsidó 5,7)

Mit mond az Ige? Azt, hogy testi élete idején, vagyis mindvégig, amíg itt élt ezen a Földön. Nem csak a Getsemáné kertben, és véleményem szerint nem csak azért, hogy minél előbb megszabaduljon a haláltól. Az ő imaélete szerintem ennél sokkal átfogóbb volt. Az igazság az, hogy a dolgok nem mindig a hétköznapiakban dőlnek el, hanem ott, ahol imádkozol, és akkor, amikor imádkozol, és úgy, ahogyan imádkozol. Ezt alkalmazhatjuk az élet minden területére, így a párvasztásra és magára a házasságra is. Nagy áldásokért, nagy harcokat kell vívni. Istennél ami jobb, az gyakran egyben nehezebb is, de lehet, hogy talán ez növeli meg a jónak az értékét. Ettől lesz a jó jobb, és nem csupán jó. Isten nem csupán a jót, hanem a jobbat, sőt, a legjobbat akarja adni nekünk.

A legnagyobb érték, amit Isten adhat valakinek, az mindig egy másik ember. Emberekben gondolkozunk egyébként akkor is, amikor ébredésért imádkozunk. Ez nem mindig jó, de én inkább itt arra gondolok, hogy a társunk is egy ajándék. Sőt, Jézus Krisztus után a második legnagyobb érték és ajándék, amit csak Isten adhat nekünk. Ilyen nagy értéket azonban Isten nem szívesen ad olyanoknak, akik mindig a számukra könnyebb utat választják. Ha pedig nem látjuk igazán értékesnek a társunkat, akkor bennünk van a baj, mert ez azt jelenti, hogy vakok vagyunk. De ha szeretjük a társunkat, és megtanuljuk érte feladni még önmagunkat is, akkor ezáltal a társunk értékét is igen magasra tudjuk emelni. Vagy talán nem is mi emeljük az ő értékét, hanem inkább rájövünk végre, hogy ő mindig is értékes volt, csak ezt mi eddig nem vettük észre, mert vakok voltunk.

A lényeg, hogy szabályszerűen kell harcolnunk az élet minden területén, figyelembe véve minden olyan szellemi törvényszerűséget is, melyet Isten alkotott meg, de nem azért, hogy mi elkerüljük azokat, hanem azért, mert csak ezeket megtanulva tudunk győztes életet élni. Csak az ilyen emberekre bíz Isten igazán nagy, és felelősséggel járó áldásokat. Ilyen áldás a házasság is.

II. rész

Haggeus-korszak

Bevezetés

Tudom, hogy ez az írás nem tökéletes. De mégis bátran kijelentem, hogy amit az alábbiakban szemlélhet az olvasó, Isten Szelleme inspirálta bennem. Az alábbi sorokat nagyon sok imádkozás, és tanulás előzte meg. Sokat tanultam ugyanis Istentől, miközben a Bibliában kutattam a szellemi templom felépülésével kapcsolatos igazságokat. Ennek ellenére azt is tudom, hogy ez az írás e témának csak a felületét érinti. Meggyőződésem, hogy a szellemi templomról, amely az egyház, még nem jelentetett ki minden. Jó néhányan lesznek, akik majd sokkal részletesebben fogják látni az ezzel kapcsolatos szellemi igazságokat - mint én - és azt gondolom, hogy ez így van rendjén. Megrémülnék, ha ez nem így lenne, mert akkor ez azt jelentené, hogy nagy bajban vagyunk. Hiszem, hogy az utolsó időknek egy olyan szakaszában élünk, amikor a Szent Szellem ismét hangsúlyt helyez az IGAZI gyülekezettel kapcsolatos igazságokra. Ezt azért tartom fontosnak így megemlíteni, mert bár a hamis egyház valamilyen formája mindig is létezett a világban, de most mégis olyan időben élünk, amikor már egyre nehezebb megkülönböztetni az igazat a hamistól; és bár az Úr eddig is akarta tanítani övéit az egyházzal kapcsolatos szellemi igazságokról, de a mostani időkben ezt fokozottabban fogja tenni, mert különben tényleg nem fogjuk tudni megkülönböztetni az igazat a hamistól. Ha a „nekem úgyis mindegy” alapon bután és bambán élünk, figyelmen kívül hagyva az egyházzal kapcsolatos szellemi igazságokat, akkor állandóan össze fogjuk téveszteni az igazat a hamissal, ez pedig negatív irányba befolyásolja a jövőnket, akár hosszabb távon is. Hiszem, hogy fel fog épülni a szellemi templom, és el fog készülni a menyasszony (Krisztus gyülekezete) a vőlegény vissza jövetelére. Ez az írás csak inspiráció. Arra akarja az olvasót ezen keresztül Isten inspirálni, hogy az eddiginél intenzívebben tanulmányozza az egyház felépüléséről szóló igazságokat.

A részleteket tehát, ahogyan azt a fentiekben már említettem, mások fogják megkapni az Úrtól, vagy talán már meg is kapták. Maga az írás először egy bevezetéssel kezdődik, melyben minden olyan háttértörténeti információt leírtam, amit csak tudni lehet Haggeusról, és a korabeli állapotokról. Ezeknek természetesen utána kellett nézmem. Ez után pedig amennyire tőlem tellett, megpróbáltam részletesen magyarázni magát a könyvet, vagyis Haggeus próféta írását. Ennél a szakasznál majd érdemes lesz Bibliát is használni, mert nem írtam ki az igéket.

Érdemes az úgynevezett újfordítású Bibliát használni, mert én is ez alapján dolgoztam. Ezután közzé teszek egy néhány hónappal ezelőtti tanítást, melyet két gyülekezetben is elmondtam. E tanítást érdemes lenne tovább gondolni, mert valójában még mindig joggal vetődik fel az a kérdés, hogy tényleg lesz még egy utolsó nagy, átfogó ébredés, vagy pedig eltűnik a hit a Földről, mint ahogyan ezt maga az Úr Jézus is kérdezi (Lukács 18,8b)? Én jelenlegi látásom alapján úgy hiszem, hogy megadhatja Isten a megtérők sokaságát, azonban közvetlenül az Úr vissza jövele előtt mégis olyan nyomorúság lesz ezen a Földön, amely talán még soha nem volt az emberiség történelmében (Máté 24,21).

Utoljára pedig leírtam egy álmot, amely a kívülálló számára talán nevetséges elmeháborodványnak tűnik, rám azonban ennek ellenére eléggé megrendítő hatást gyakorolt. Érdemes ezt az álmot is megvizsgálni, hogy csak az maradjon meg belőle az olvasó szívében, amit neki akar üzenni ez által az Úr. Egyébként ennek az egész írásnak azért adtam a „Haggeus-korszak” címet, mert hitem szerint a próféta üzenete ma is nagyon aktuális, ráadásul van némi hasonlóság a mostani, és az akkori korszak szellemi állapotaiban is. Végül nem marad más hátra, minthogy a maga útjára engedve ezt a könyvet, Isten áldását kérjem az olvasóra.

Uram, kérek, hogy járd át jelenléteddel mindazokat, akik nyitott szívvel olvassák ezt az írást! Köszönöm, hogy megadod ezt is, a te dicsőségedre, Jézus nevében, ámen!

2002. december 8.

A bibliai háttér

Haggeus próféta az Ószövetség második legrövidebb könyvének szerzője, könyvénel csak Abdiásé rövidebb. Haggeus könyvének irodalmi stílusa egyszerű és határozott. A könyv négy üzenetet tartalmaz, amely egy látszólag jelentéktelen, fogság utáni prófétától származik, akinek szolgálata feltehetően nem volt túl hosszú. Éppen ezért én az igemagyarázatomat nem az úgynevezett négy üzenet felosztása alapján, hanem versről-versre írtam. Haggeus üzenetét és a templom újjáépítésében játszott buzdító szerepét azonban nem szabad alábecsülnünk, már csak azért sem, mert kevés prófétának sikerült ilyen rövid terjedelemben annyi szellemi bölcsességet összesűrítene, mint neki. Haggeus szolgálatában figyelemre méltó az a körülmény, hogy a próféta mennyire tudatában volt üzenete isteni eredetének. Haggeus a könyv két rövid részében nem kevesebb, mint 25 alkalommal erősítette meg üzeneteinek isteni eredetét. Prédikálásainak nemcsak az elején mondta azt, hogy „Így szól a Seregek URA”, hanem a végén is hasonló kifejezéssel élt („Így szól az ÚR”), és

magukban az üzenetekben is lépten-nyomon használta ezeket a szavakat. Teljesen világos volt számára, hogy ő Isten követe.

Haggeus életét és szolgálatát sűrű homály fedi. Ő volt az első próféta, aki által Isten a fogság utáni júdai közösséghez szólt. Haggeusnak mind a négy üzenete I. Dárius uralkodásának második évében (Kr. e. 520-ban) keletkezett. Rövidesen csatlakozott hozzá Zakariás próféta, aki folytatta és befejezte azt a feladatot, amelyet a népnek a templom újjáépítésére való buzdítása jelentett. Haggeus egyszerűen „Haggeus prófétának” nevezi magát (Haggeus 1,1 stb...). A próféta szüleinél és származásáról semmit sem tudunk. Neve, mely a héber hág („ünnep”) szóból származik, feltehetően azt jelenti, hogy „ünnepi” vagy „ünnep”. Néhány teológus ezért úgy gondolja, hogy Haggeus ünnepnapon született, de a szövegben ezt semmi sem támasztja alá.

Egyesek szerint a prófétának a salamoni templomra való utalása (Haggeus 2,3) azt mutatja, hogy ő egyike volt azoknak a foglyoknak, akik Kr. e. 586-ban lerombolva látták a templomot. Ha ez igaz, akkor Haggeus idős próféta lehetett.

Érdekes, hogy az Ószövetség egyes régi fordításai Haggeusnak és/vagy Zakariásnak tulajdonítanak bizonyos zsoltárokat: a Septuaginta (az Ószövetség görög fordítása) a 137. és a 145-148. zsoltárt, a Vulgata pedig a 125-126. és 145-147. Zsoltárt. Ez a valószínűleg téves hagyomány feltehetően onnan származott, hogy ezek a próféták szoros kapcsolatban álltak a templommal, ahol az említett zsoltárokat énekelték. A jeruzsálemi templomnak a babiloni seregek általi lerombolása (Kr. e. 586) egy korszak végét jelentette a zsidók nemzeti és vallási életében. A Babilóniában levő zsidó foglyok templom és áldozat nélkül éltek. Megtehették ugyan, hogy Jeruzsálem felé fordulva imádkoznak (1Kir 8,48; Dán 6,11), de csak Círusnak (Kürosz), Perzsia királyának a nagylelkű politikája tette lehetővé, hogy Zerubbábellal együtt, Jósua főpap, valamint Haggeus és Zakariás próféta kíséretében közel 50 000 zsidó visszatérjen Jeruzsálembe.

A léviták az újjáépített égőáldozati oltáron hamarosan ismét megkezdték az áldozatok bemutatását, és a hazatérés második évében lerakták a templom alapját. Azonban a samaritánusok zaklatása, majd a perzsák nyomása miatt abbamaradt a templom újjáépítése. Azután szellemi érzéketlenség vette kezdetét, és a templom építése még mintegy 16 évig - Dárius Hüsztaszpész (Kr. e. 521-486) uralkodásáig - szünetelt. Dárius uralkodásának második évében (Kr. e. 520-ban) Isten elhívta Haggeus prófétát, hogy a templom újjáépítésére buzdítsa a zsidókat. A prófétának az volt a feladata, hogy Júda népét és vezetőit felébressze szellemi fásultságukból, és biztassa őket, hogy folytassák a templomon megkezdett munkát. Haggeus küldetésének kezdeti sikerét Zakariás további fáradozása tette teljessé.

1. fejezet

A visszatérés

Haggeus 1,1-15

1,1. Isten mindig a megfelelő időben ad kijelentést, a megfelelő embereknek, a megfelelő emberek által (Zsidó 1,1-2). Így van ez ma is. A fontos történelmi és szellemi korszakváltások ideje ugyanis Istennél van elrejtve, nála vannak a korszakváltáshoz szükséges szellemi kulcsok is. Ezek a szellemi kulcsok, az Úrtól jövő szellemi kinyilatkoztatások. Minden egyes szellemi igazság, egy-egy szellemi kulcs, egy-egy szellemi korszakváltáshoz, vagy valamely szellemi kapu kinyitásához. Ezek a szellemi kulcsok Isten prófétáinál vannak, és csak általuk juthatunk hozzájuk. Aki nem fogadja el az Úr prófétáit, az a szellemi kulcsokhoz sem juthat hozzá. Minden korszaknak meg vannak a megfelelő emberei, sőt olyan is van, amikor egy adott korszakra csak egy megfelelő embert hív el Isten. Vagy elhívna ő többet is, de csak egy lesz igazán alkalmas.

1,2-4. Gyakran esünk bele abba a hibába, hogy ostoba módon gondolkozunk Isten korszakairól. Sokan mondják ma is ezeket a szavakat: „még nem jött el az Úr vissza jövetelének ideje, még nem jött el a megtérés ideje, még nem jött el az adakozás ideje, stb.”. Valóban rendelt ideje van mindennek, de ezzel kapcsolatosan legalább két fontos igazságot figyelembe kell vennünk.

1. Az idő mindig itt van, nekünk pedig mindenkor késznek kell lennünk mindenre, amit csak vár tőlünk az Úr. Az Ige is azt mondja nekünk, hogy ma, amikor halljuk az Úr szavát, meg ne keményítsük a szívünket. Ez a kijelentés pedig szinte mindenre vonatkozatható.

2. Másrészt viszont az is igaz, hogy nem lehetünk önfejűek, és nem járhatunk el még az élet dolgaiban sem csupán a saját jónak tűnő elgondolásaink alapján. Szükséges, hogy Isten Szelleme indítson minket, Isten dolgainak megvalósítására. Jézusnak is lehetett volna sok jó ötlete, hogy azokat bármikor megvalósítsa, de ő mégis mindig azt tette, amit az Atyától hallott és megtanult.

Mi tehát a helyzet? Valóban mindennek rendelt ideje van Istentől, és valóban a Szent Szellem indíttatását kell várnunk az Úr szellemi dolgaiban, de azért legyünk készek minden időben Isten aktuális akaratának cselekvésére! Van ugyanis Istennek aktuális, és általános akarata is. Aktuális akaratról akkor beszélünk, ha Isten egy speciális, adott helyzetre szóló megbízatást ad, viszont általános akarat a megtérés, a szeretet, az irgalmasság, stb. Az általános akaratról is fel lehetne tenni azonban néhány kérdést. Például: megtérhettem volna e hamarabb? Őszintén bevallom, hogy nem tudom. Mivel Isten nem adott részletes tanítást e kérdéstről, ezért most nem akarok ezzel többet foglalkozni, elég lesz ennyi fejtegetés is.

Amikor nem ismerjük fel Isten aktuális akaratát, vagy nem látjuk meg a szellemi korszakváltásokat, akkor szükséges, hogy olyan próféták jelenjenek meg közöttünk, akik eligazíthatnak minket. Kétségtelen tény azonban, hogy a legtöbb esetben az emberek többsége nem fogadja szívesen Isten prófétáinak útmutatásait. Nem csak a Biblia van tele erről szóló történetekkel, hanem az egész egyháztörténelem is, mind máig. Ennek ellenére is szükség van a prófétákra, mert sokan nem hallják az Urat szellemi füleikkel, ezért tévelyegnek Isten dolgaiban. Ezek közül lesznek, akik a próféták figyelmeztetésére őszintén megtérnek, de sajnos többen lesznek azok, akik megkeményítik a szívüket. Isten prófétáit onnan ismerjük fel, hogy egy adott helyzetben szembeállítják a nép véleményével Isten véleményét. Haggeus próféta idejében az emberek többsége azon a véleményen volt, hogy még nem jött el a jeruzsálemi templom felépítésének ideje. Haggeus ezzel az általános véleménnyel állította szembe Isten aktuális véleményét, és aktuális akaratát. Az igazi próféták ma is ezt teszik, többek között erről ismerhetjük fel, hogy az Úr küldte közenk őket, vagy esetleg az ellenség. Az aktuális akaratok, és az aktuális korszakok fel nem ismeréséből származó tévelygések szinte mindig anyagiassá teszik az embert. Ma olyan időben élünk, amikor a keresztények többsége mit sem törődik a szellemi templommal, vagyis Krisztus gyülekezetével, de nagyon is törődik a saját anyagi előmenetelével, saját házával, vagy házainak felépülésével, saját gyarapodásával. Nem azt állítom, hogy ezek nem fontosak, sőt hazudnék, ha ezt állítanám, hiszen még itt élünk ezen a Földön.

Azt viszont állítom, hogy ezek nem lehetnek fontosabbak Krisztusnál, és az ő szellemi dolgainál, és nem rendezkedhetünk be itt a Földön úgy, mintha ez a bolygó és minden, amit elértünk vagy elérhetünk a földi életben, maga lenne a paradicsom. Ezt nem tehetjük meg, hiszen a mennyei világba történő költözésünkkor csak a szellemi kincseinket vihetjük magunkkal, s az Úrnál is csak ezek lesznek félre téve számunkra. Ma olyan időben élünk, amikor szép házak épülnek, nagy anyagi gyarapodások történnek, de az Úr szellemi temploma romokban hever.

1, 5-6. Amikor valaki nem Krisztust helyezi első helyre az életében, tönkre megy az egész élete, hiszen az ilyen magatartással magát az Életet veszíti el az ember. Krisztus nélkül hiába vetünk, keveset fogunk aratni. Hiába eszünk jóllakásig, akkor is éhezni fogunk. Hiába iszunk túlcsofordulásig, akkor is szomjasak maradunk. Hiába vesszük fel a legmelegebb ruhákat, akkor is fájni fogunk, és hiába dolgozunk sok pénzért, nyoma sem marad a nagy jövedelemnek. Vagyis arról van itt szó, hogy bármit is érünk el ebben a földi életben, az nem hoz maradandó hasznot számunkra Krisztus nélkül. Pontosan így van ez a szellemi életben is. Ha Isten

szellemi temploma nem áll a helyén, és ha nem ő foglalja el a legfőbb helyet az életünkben, akkor hiába evangélizálunk teljes erőnkben, még ennek ellenére is csak keveset tudunk learatni a szellemi termésből. Sőt, egyáltalán hiába csinálunk bármit is, nem lesz annak semmilyen eredménye. Ez az állapot pedig addig fog tartani, amíg Krisztus teste nem kezd igazán felépülni.

Addig, amíg ez a szellemi helyreállítás nem történik meg, a Szent Szellem jelenlétéből is kevesebbet tapasztalhatunk, mert Isten kenete csak a Krisztusban való szellemi egységre jön rá. Erről olvashatunk a 133-as Zsoltárban is. A mostani időkben látunk ugyan próbálkozásokat a keresztények részéről valamiféle egység megvalósítására, de ezt az egységet nem a Szent Szellem munkálja, hanem emberi erőlködés. Az ily módon kimunkált emberi egységnek lesznek ugyan látszat eredményei, de az egésznek a vége az antikrisztusi birodalommal való barátság lesz, majd ennek elengedhetetlen következménye, a bukás. Most tehát azt látjuk, hogy Isten népe jelenleg igencsak szétszabdalt állapotban van, pedig az Ige szerint ennek nem így kellene lennie:

„Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: (4)

egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, (5)

egy az Istene és Atyja mindenknek; ő van mindenek felett, és mindenek által, és mindenekben.” (Efézus 4,4-6)

1,7. Mindenkinek, de pláne Isten embereinek gondolkodniuk kell azon, hogy jelenleg hol tartanak, milyen szellemi állapotban van az életük. Amikor ugyanis nem Isten az első az életünkben, vagyis nem ő a mi életünk, akkor ennek mindig valamilyen ítélet a következménye. Tulajdonképpen nem kell, hogy Isten e miatt külön megítéljen minket, mert már önmagában ítéletet terem számunkra ez a Krisztust háttérbe szorító magatartás. Fontos ezt megemlítenem, mert a mostani időkben nem csak a világ van ítélet alatt, hanem ítélet alatt van nagyon sok keresztény gyülekezet is. A világ mindig ítélet alatt van, mert nem hisz Jézusban, mint az Atya egyszülött fiában. A kereszténység nagy része viszont ítélet alá került, mert ugyan azt vallja, hogy hisz Jézusban, de cselekedeteivel ennek pontosan az ellenkezőjét mutatja be.

Meg kellene már végre állnunk ebben a mostani nagy rohanásban, el kellene gondolkodnunk jelenlegi állapotunkon, és végre igazán meg kellene térnünk. Isten nem csak Haggeus korában szólította fel erre övét, hanem most is, csak mi nem kívánjuk hallani ezt a felszólítást. Felszólít minket, hogy gondoljuk meg, mi is történik velünk mostanában, mennyire adtuk át Krisztusnak az életünket (ilyen gondolkodásra szólít fel a Haggeus 1,5 is). A zsidókra is mindig akkor jött Isten ítélete, amikor tőle eltávoztak, és nem mérték fel aktuális szellemi állapotukat. Ez végig vonult egyébként a kereszténység eddigi történelmében is.

1,8. Isten szellemi temploma csak akkor tud felépülni, ha mi ezt megelőzően felmegyünk az ő szellemi hegyére. A szellemi hegyre felmenni annyit jelent, mint felmenni az ő jelenlétébe. Bár, amint már említettem, Isten jelenlétét most csak alacsony szinten tapasztalhatjuk meg, mert még nem épült fel a szellemi templom, de ettől függetlenül egyénenként mindannyian felmehetünk Isten szellemi hegyére. Hadd tisztázzak itt rögtön valamit, ami szerintem nagyon fontos! Amikor Isten jelenlétének megtapasztalásáról beszélünk, gyakran óriási félreértésekre derül fény. Sokan ugyanis azt mondják, hogy Isten jelenlétét nem kell külön megtapasztalnunk, hiszen Isten mindenütt jelenvaló személy, ezért nem kell beszélnünk sem az ő jelenlétéről. Teológiailag valóban igaz, hogy Isten mindenütt jelen van, de van Istennek ezen felül még egy érezhető, megtapasztalható, átélhető jelenléte is, amit sokan csak Isten közelségének hívnak, és jól teszik ha ezt mondják, mert ebben a rövid megfogalmazásban minden benne van ami lényeges. Én tehát, amikor Isten jelenlétéről teszek említést, akkor ez utóbbiról, vagyis az átélhető jelenlétről beszélek. A szellemi templomnak azért kell Isten szellemi hegyén felépülnie, mert Míkaás próféta könyvében a következő kijelentést olvassuk:

„Az utolsó napokban az ÚR házának hegye szilárdan fog állni a hegyek tetején. Kimagaslik a halmok közül, és özönlenek hozzá a népek. Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.” (Míkaás 4,1-2)

Nyilvánvaló, hogy ez a prófécia teljes mértékben majd csak az úgynevezett 1000 éves királyságban fog megvalósulni, amikor Krisztus együtt fog uralkodni övével ezen a Földön. Akkor Jeruzsálem lesz Isten imádásának a központja, mint ahogy ez az ószövetségben is volt. Az ószövetségben nem volt kötelező a pogányoknak Jeruzsálemben menni, hiszen akkor többségük nem is ismerte Izrael Istenét, az 1000 éves királyságban viszont minden nemzetnek imádnia kell őt, mert akkorra már teljesen leleplezi magát az Úr minden nép előtt. Ráadásul az 1000 éves királyságban történő imádásnak az ember bensőjéből, a szívéből kell jönnie, ezért ez szellemi imádás lesz. Tulajdonképpen ennek így kellett volna történnie az ószövetségben is, de az emberek többségére sajnos már akkor is csak az imádat külső formába öntése volt jellemző, belső tartalom nélkül. Így van ez ma is. Az 1000 éves királyság ideje alatt özönleni fognak a népek Jeruzsálemben, hogy imádják az Urat, és tanításokat hallgassanak arról, miként kell Isten útjain járni. Akkor majd az Úr házának hegye magasabb lesz minden hegynél, hogy ez is mutassa, egyedül Krisztus uralkodhat a mindenségben, egyedül övé minden dicsőség. A mikaási prófécianak azonban szellemi módon is be kell

teljesednie, mégpedig Krisztus második eljövetele előtt, Isten láthatatlan egyházában, amely az ő gyermekeiből tevődik össze. Sokan fognak felmenni az Úr szellemi hegyére, hogy tanítást halljanak az ő útjairól, és ez még akkor is így lesz, hogyha ebből a tömegeből valójában csak kevesen fognak igazán megtérni Krisztushoz. Érdemes lesz figyelniük, mert ez az utolsó napoknak abban a szakaszában fog beteljesedni, amelyben mi is élünk.

Ahogy tehát azt már említettem, a szellemi templom csak a szellemi hegyen épülhet fel. Jézus is hegyre épített városról és lámpatartóra tett lámpásról beszél, melyek magasból világítanak az emberek számára (Máté 5,14-16). A szellemi hegyre úgy tudunk felmenni, hogy állandóan Istent és az ő szellemi dolgait kutatjuk, mert csak ez által tudunk igazán bekapcsolódni az Atya vonzásába, amely egyre szorosabbra fűzi a Jézussal való személyes kapcsolatunkat. A szellemi hegyre is csak az Úrral tudunk felmenni, mint ahogy a tanítványok is vele mentek fel a hegyre imádkozni (Márk 9). Itt egy kicsit meg kell állnom, mert a Szent Szellem ezzel kapcsolatban érdekes dologra hívta fel a figyelmemet. A Márk 9-ben ugye azt olvassuk, hogy a hegyen, ahol Jézus és a tanítványai voltak, megjelent Illés és Mózes is. Ők két korszak nagy emberei voltak. Mózes idejében épült fel a szent sátor, amit állandóan hordozni kellett a pusztai vándorlás során. A sátor Isten embereinek mozgathatóságát jelenti. Azt jelenti, hogy aki az Urat követi, nem telepedhet le egy helyen sem, mintha örökké ott élne, hanem tudomásul kell vennie, ő arra megy, amerre az Úr küldi. Amikor Isten szól, hogy keljen fel és menjen, akkor neki engedelmeskednie kell. Ilyen mobilisnak kell lennie az Úr egész gyülekezetének is. A Szent Szellem vezetése szerint kell járnia, mint ahogy a szent sátrat is arra vitték Izrael fiai, amerre a felhő ment.

„Valahányszor fölszállt a felhő a hajlékról, útnak indultak Izráel fiai egész vándorlásuk alatt. (36)

Ha nem szállt föl a felhő, nem indultak el ők se, amíg föl nem szállt. (37)

Mert nappal az ÚR felhője volt a hajlékon, éjjel pedig tűz volt rajta. Izráel egész háza látta ezt vándorlása egész idején.” (2Mózes 40,36-38)

Mózes második könyvének olvasásakor azonban láthatjuk, hogy még el sem készült a szent sátor, Izrael népe máris bálványimádásba esett (aranyborjú). Illés idejében már nem a szent sátor volt az Úr imádásának központi helye, hanem a Salamon által felépített jeruzsálemi templom.

A Szent Szellem vezetésére mozduló gyülekezet szimbólumaként is szolgáló szent sátorral szemben a jeruzsálemi templom a gyülekezet stabilitását, erejét és Krisztusban lévő mozdíthatatlan helyét jelenti. E két szimbólum egyáltalán nem mond ellent egymásnak, hiszen az egyháznak mindegyik tulajdonságra szüksége van. Csakhogy Illés idejében is erősen bálványimádó volt a nép, sőt ez még együtt járt egy megosztottsággal, valamint az élő Istentől való elfordulással is. Akkoriban nagyon rossz szellemi állapotban volt Isten népe.

Jézus idejében úgy tűnt, hogy nincs bálványimádás, úgy tűnt, hogy az emberek keresik az Urat, de mindezek csak külső megnyilvánulások voltak. Bent a szívükben bálványaik voltak, és Istent is csak a szájukkal tisztelték. Jézusnak már mind a mózesi, mind az illési szellemi korszak bűneivel meg kellett küzdenie. Ma is látunk hasonlóságokat. Mert egyház ugyan létezik, de az rendkívül megosztott, és telve van bálványimádással, amely főleg a szívekben látható. Ma sok keresztény áldoz az Úr helyett valami másnak. Van aki a pénznek, van aki a karriernek, van aki a szolgálatnak, stb. E miatt aztán az ilyen keresztények az Urat is csak a szájukkal tisztelik. Ma sok keresztény szellemi falat épít maga köré, s e fal, vagy falak mögött titkos bálványainak áldoz, abban bízva, hogy a felépített falak mögé senki se láthat be, talán még Isten sem. Jól szemlélteti ezt az az ószövetségi ígehely, amelyben arról olvasunk, hogy az Úr szellemen megragadja Ezékiel prófétát, és elviszi őt a jeruzsálemi templomba, ahol megmutatja, milyen bálványimádásban van a még ott élő zsidóság, a nép vezetőivel együtt.

„Ezt mondta nekem: Emberfia! Tekints észak felé! Föl is tekintettem észak felé, és megláttam a kaputól északra egy oltárt, ahol az Istent ingerlő bálvány volt a bejáratnál. (5)

Azután ezt mondta nekem: Emberfia! Látod-e, mit művelnek? Olyan nagy utálatosságot művel itt Izráel háza, hogy miattuk el kell távoznom szentélyemből. De még más nagy utálatosságokat is fogsz látni. (6)

Azután bevitt engem az udvar bejáratához, és láttam, hogy egy rés van a falban. (7)

Ezt mondta nekem: Emberfia! Törj át a falon! Áttörtem a falon, és láttam ott egy ajtót. (8)

Majd ezt mondta nekem: Menj be, és nézd meg, hogy milyen gonosz, utálatos dolgokat művelnek ott! (9)

Be is mentem, és láttam, hogy mindenféle csúszómászónak és förtelmes állatnak a képe, és Izráel házának valamennyi bálványa be volt vésve köröskörül a falba. (10)

Ott állt előttük Izráel háza vénei közül hetven férfi, közöttük Jaazanjáhu, Sáfán fia. Mindegyiknek tömjénező volt a kezében, és illatos füstfelhő szállt fölfelé. (11)

Akkor ezt mondta nekem: Emberfia! Látod, hogy mit művelnek Izráel házának a vénei a sötétben, mindegyik a maga bálványának fülkékjénél?! Mert ezt mondják: Nem lát bennünket az ÚR! Elhagyta az ÚR ezt az országot!” (Ezékiel. 8,5-12)

Mivel ezeket látva tudjuk, hogy már igen közel van az Úr eljövetele, szükségünk van a mózesi lelkületre, amely állandóan Isten dicsőségét és jelenlétét keresi, valamint az illési lelkületre, amely utat készít az Úrnak, és felkészíti az egyházat a küszöbön álló isteni látogatásra.

A 8-as versben nem csak a hegyre való felmenetelről olvasunk, hanem fahordásról és építésről is. Itt a fahordásnak is szellemi jelentősége van. A fahordás a Szent Szellem által inspirált cselekedeteket jelenti, amiket nekünk kell megtennünk földi életünk során. Ezek a cselekedetek többek közt azért is fontosak, mert a világ fiai ezek által látják meg, és dicsőítik Istent (Máté. 5,16). Ahogy tehát már említettem, ezeket a cselekedeteket a Szent Szellem inspirálja, (Galata. 5,16 és Róma. 8,14) és ezeket a cselekedeteket Isten előre elkészítette számunkra (Efézus. 2,10). Bár a 8-as versben felszólításként szerepel, hogy „építsétek fel a templomot”, de mint tudjuk, mi nem vagyunk képesek felépíteni Isten szellemi templomát, mert azt egyedül ő építheti fel. Ez a felszólítás ma inkább azt jelentheti számunkra, hogy ebben a szellemi építkezésben nekünk is részt kell vennünk, hiszen belőlünk épül fel Isten láthatatlan szellemi hajléka.

„ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.” (Péter. 2,5)

„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus, (20)

akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, (21)

és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.” (22) (Efézus. 2,20-22)

1,9. A mostani időkben Isten egyre többször, és egyre intenzívebben figyelmezteti népét, hogy az anyagi gyarapodás helyett inkább a szellemi gyarapodásra tegye a hangsúlyt. Ne értsetek félre! Semmi baj nincs az anyagi gyarapodással mindaddig, amíg valóban Jézus áll első helyen az életünkben, és nem a pénz. Bár sokan a gazdag, és sikerevangéliumot hirdető keresztények közül ilyenkor igencsak felbőszülnek, és kijelentik, az ő életükben Krisztus az első, sőt az ő egész életük csak Krisztus, és egyáltalán ki meri megkérdőjelezni szent, magasztos, hívő életmódjukat! Én erre azt mondom, hogy a szájukkal ugyan tényleg ezt mondják, de szívükben valójában már nem így érznek. Ez a tény még akkor is igaz, ha ezt ők nem vallják be maguknak. Hangzatos szavakat mondanak telve vallásos frázisokkal és undorító „keresztény” klisékkel, de közben az egész életük a pénz és a további meggazdagodás körül forog. Az ilyenek haszonleső emberek, kiknek effajta magatartásától Istennek és az ő mennyei lényeinek irtózatot hányingere van.

Jézus is arra figyelmeztet minket, hogy ne itt a Földön gyűjtsünk kincseket, mert azok soha nem lesznek biztonságban, hanem a mennyei világban gyűjtsünk kincseket. Azok ugyanis ott örökös biztonságban lesznek, hiszen Isten és akik a Mennyben vannak, gyönyörködnek ezekben a szellemi kincsekben (Máté 6,18-20).

Ez a figyelmeztetés többek között azért is megszívlelendő, mert az embert, ami foglalkoztatja, amire fordítja életének és energiáinak nagy részét, abban van benne igazán a szíve is (Máté. 6,21). Legyünk elfoglalva a mennyei kincsekkel, és akkor a szívünk is jó helyen marad. Jézusnak igaza van, már csak azért is, mert hamarosan eljön az idő, amikor az Úr tényleg leveszi oltalmazó kezét a Föld anyagi javairól, és ezt sok felületes, magát gazdagító keresztény is meg fogja érezni. Hamarosan Isten elfújja mindazt, amit összeharácsoltak a magukat hizlalók. Sok keresztény munkája, vállalkozása stb. fog csődbe menni majd ezekben az időkben. Csak azoknak a javai maradnak biztonságban, akik mindvégig az Úrba vetik minden bizodalmutukat, és igazán értik, hogy meglévő anyagi javaik csak múlandó semmiségek Krisztushoz képest.

Az ilyen keresztények már megértették, hogy elveszíthetik ugyan anyagi javaikat itt a Földön, akkor sincs nagy baj, mert Krisztusban mindazt elnyerték, ami az örökkévalóságban van. De ha valaki el is veszíti anyagi javait az eljövendő nagy összeomlások miatt azok közül, akik mindvégig figyeltek Isten szavaira, akkor is hálát fog adni Istennek az ilyen, mert tudja, hogy ő valóban a jobb részt választotta, amelyért képes akár a világ minden kincséről is lemondani. Az ilyen krisztusi lelkületű emberekből azonban mostanában is nagyon kevés él ezen a Földön. Ez a kevés a szent maradék, amely nem hajolt meg semmilyen bálvány, így a mammon bálványa előtt sem. A többiek azonban sokat gyűjtenek, sokra számítanak, sokat szorgoskodnak saját házaik körül, és keveset, de inkább szinte semmit sem foglalkoznak Isten szellemi dolgaival. Ezek hamarosan mindenüket el fogják veszíteni, mert közeledik már a világméretű gazdasági összeomlás, melyről már sokan prófétáltak én előttem is. Ezt az összeomlást valamilyen esemény fogja kiváltani itt a Földön, melyet megelőz majd egy szellemi fuvallat, és hiszitek vagy sem, de ez a fuvallat az Úrtól fog jönni. A mostani időkben különösen prófétikusan szól Jakab levelének néhány sora:

„Tehát, ti gazdagok, sírjatok és jajgassatok a bekövetkező nyomorúságaitok miatt! (1)

Gazdagságotok megrothadt, ruháitokat megrágtá a moly, (2)

aranyotok és ezüstötök megrozsdásodott, és rozsdája ellenetek tanúskodik, és megemészti testeteket, mint a tűz. Kincseket gyűjtöttetek még az utolsó napokban is. (3)

Íme, a földjeiteket learató munkások bére, amelyet visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának a fülébe. (4)

Dózsöltetek a földön és tobzódtatok, hizlaltatok a szíveteket, mint az áldozati állat levágásának napján.” (5) (Jakab.5,1-5)

1,10-11. Vajon Isten miért figyelmeztet bennünket ilyen keményen? A világgal bizonyos értelemben semmit sem tesz Isten, mert neki semmi dolga a világgal. A világ már most kárhoztatás alatt van, mert nem hisz Jézusban, mint Isten egyszülött fiában. Jézus sem e világ anyagi javaiért, épületekért, szántóföldekért, stb. halt meg, hanem értünk, emberekért, s bár ahogyan azt már az imént említettem, Istennek semmi dolga a világgal, a világ szellemiségének uralma alatt élő embereket azonban szeretné megmenteni a kárhoztatból (1Timótheus. 2,3-6).

Minket Isten azért figyelmeztet egyre gyakrabban és egyre keményebben, mert az az akarata, hogy minél hamarabb elkészüljünk szellemi vőlegényünk, Krisztus fogadására. Haggeus próféta idejében Isten szárazsággal és terméketlenséggel ítélte meg a kapzsiságot, a mai időkben viszont nagyon erős szellemi szárazságot tapasztalunk. Azt látjuk, hogy “nem ad az ég harmatot”, vagyis nem érzékelhető gyülekezeteinkben a Szent Szellem felfrissítő jelenléte, és “a föld pedig nem hozta meg termését”, ami annyit jelent, hogy nincsenek újonnan megtért emberek. Tehát hiába evangélizálunk, a Szent Szellem kenete nélkül semmilyen szellemi termést nem fogunk learatni, vagyis nem lesznek megtérők, mert a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében nem mi győzzük meg, hanem a Szent Szellem, mivel erre csak egyedül ő képes. Bizony szomorú vagyok, ha az alábbi tényre gondolok: hány és hány alapítvány, missziós szervezet működik fölöslegesen, igazi gyümölcs nélkül. Hány és hány jól megszervezett evangélizációt és tömegeket megmozgató keresztény rendezvényt láttunk már, melyeknek semmiféle eredménye nem volt azon kívül, hogy az ilyen alkalmakra elment emberek időnként jól érezték magukat. De nem áradt ki a bűnbánat Szelleme, amely térdre kényszerítette volna az embereket, és nem áradt ki a kegyelem, amely ezután biztosította volna a zokogó bűnösöket bűneik bocsánatáról.

Fel kellene már tenni a kérdést, hogy vajon hány szükségben lévő emberen lehetne segíteni abból a pénzből, amit az ilyen vacak és Isten jelenléte nélküli rendezvényekre költünk el fölöslegesen. Hamarosan megszégyenülnek mindazok, akik Isten támogatása nélkül munkálkodtak valamilyen szolgálatban. Isten szellemi szárazsággal sújtja munkájukat, és jónak tűnő módszereiket, hogy kiderüljön végre az igazság, nem mi segítjük elő az ébredést, hanem Isten adja azt ajándékba. A 11-es versben szereplő búza, bor és olaj jelenthetik a mai időkben az Igét, a szellemi örömet, és a gyógyulást adó kenetet. Gyülekezeteink nagy részéből ezek ma hiányoznak. Az ígéhirdetések szárazak és unalmasak, hiszen a lelkészek közül is egyre kevesebben hisznek a Biblia egyedüli tekintélyében. A tiszta szellemi öröm már szinte nem is létezik a gyülekezetekben, ennek helyét átvették a világ örömei. Gyógyulást adó kenet sincs már, de vannak üres módszerek, vagy a világ csaló délibábjai. Bizony szomorú ez az állapot, melyben most van Krisztus egyháza!

1,12. Hiszem, hogy Isten a mostani időkre is készít egy engedelmes népet, mely szintén hallgatni fog az Úr szavára, és rettegni fogja az Igét. Ez a rettegés abból a természetfeletti erőből származik, amely a prófétái beszédét követi. Ezt érezték Haggeus próféta idejében is azok, akik hallgatták őt és engedelmeskedtek az Úr szavának. Ez a rettegés, mely az Úr félelme, ma is csak nagyon kevés emberben van meg. Ez nagy baj, hiszen Ézsaiás által is azt mondja a Szent Szellem, hogy Isten arra tekint, aki alázatos, megtört szívű, és az ő igéjét rettegi. Ezért a rettegésért imádkozni kell, mert ez nem lebénít, hanem inkább közelebb visz minket az Úrhoz. Jó példa erre a Szent Szellem pünkösd napi kitöltetése, mely után Péter a tömeg elé állt, és hirdette az evangéliumot. Ekkor szíven találta őket a prédikált ige, és ez kiváltotta a megtérést (ApCsel. 2,37). Ehhez hasonló történeteket természetesen olvashatunk az ószövetségben is. Jósiás, Ezékiás, Dávid és még sokan mások, rettegték az Úr igéjét, és engedelmeskedtek. Vannak, akik azonban nem rettegték az Úr igéjét, hanem az engedelmisség helyett inkább megkeményítik a szívüket, amikor hallják a nekik szóló üzenetet. Ez is mutatja, hogy magát az engedelmisséget is Isten munkálja az emberben. Dávid így imádkozik: „Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem készséges legyen, ...” (Zsoltár. 51,14). Egy másik fordítás szerint: „támogass az engedelmisség lelkével”. Pál apostol pedig a következőket írta a Filippiben lévő testvéreknek:

„mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” (Filippi 2,13)

1,13-15. Hiszem azt is, hogy amint engedelmisségre adjuk magunkat azokban, amiket Isten kér tőlünk, rögtön felbátorít bennünket a Szent Szellem. Azonnal kapunk természetfeletti bátorságot, és felindulunk Isten dolgainak cselekvésére, mégpedig a megfelelő időben. Dánielnek ezt mondta az Úr angyala:

„De azok, akik ragaszkodnak Istenükhöz, bátor tetteket visznek véghez.” (Dániel. 11,32)

Ezt élte át az ősegyház is, amikor a zsidó vezetők megpróbálták elrettenteni Isten embereit az evangélium hirdetésétől.

„Amint könyörögtek, megrendült az a hely, ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és bátran hirdették az Isten igéjét.” (ApCsel. 4,31)

Az engedelmisségben azonnal megtapasztaljuk, hogy az Úr velünk van. Itt már nem csak a fejünkkel tudjuk, nem csak a szívünkkel hisszük, hanem valóságosan is megtapasztaljuk, hogy ő tényleg velünk marad minden nap, a világ végezetéig (Máté 28,20). Az Úr az ő engedelmes gyermekeit biztosítja, hogy velük van abban a munkában, melyre ő hívta el őket, azután felindítja lelküket és testüket a cselekvésre. Ez a sorrend azért így helyes, mert a Haggeus idejében élő emberek engedelmissége több volt, mint engedelmisség. Ez az engedelmisség maga volt a megtérés, hiszen meg kellett térni az Urat és az ő szellemi dolgait elhanyagoló magatartásból. Teljes meggyőződés, hogy most is hasonló korszakban élünk. Aki most feltétel nélkül engedelmeskedik Istennek, az tényleg rálépett a megtérés útjára.

2. fejezet

A Templom építése

Haggeus 2,1-23.

2,1-3. Ha a Bibliában szerepel a hónap és a nap, akkor ez természetesen nem véletlen. Ez azt jelenti, hogy Isten valami olyan fontosat tett a világban, vagy közölt a népével, amelyet a lehető legpontosabban kell feljegyezni. A mi életünkben is végzett már Isten olyan csodálatos dolgokat, amelyeket nem lenne szabad elfelejtenünk soha, hanem pontosan kellene emlékeznünk azokra. A hónap és nap fontossága azt is jelentheti, hogy fordulat következik, valami fordulópontra jutott Isten királyságában és a világban. Jelenti azonban azt is, hogy elérkezett valaminek az alkalmas ideje. Elérkezett az alkalmas idő, hogy szóljunk és cselekedjünk, pontosan úgy, mint a hit nagy hősei. Ők is csak akkor szóltak és csak akkor cselekedtek, amikor Isten szólt hozzájuk. Az ilyen hithősök gyakran arról nevezetesen, hogy megfelelő dolgokat tesznek megfelelő helyen, megfelelő időben.

A Róma 8,14-ben az van megírva, hogy azok Isten fiai, akiket Isten Szellemé vezet. Ha Isten gyermekei akarunk lenni vagy maradni, akkor e feltétel alól mi sem bújhatunk ki. Nekünk oda kell mennünk, ahová Isten küld, és azokhoz kell mennünk, akikhez Isten küld. Ha így cselekszünk, akkor sokak felemelésére és bátorítására leszünk majd. Isten ugyanis ezekben az utolsó időkben bátorítani akarja övéit, hogy fel fog épülni az egyház, el fog készülni a menyasszony a vőlegény vissza jövetelére. A szellemi templom jelenlegi állapota miatt nem szabad elkeserednünk. Lehet emiatt sírni az Úr előtt, (sőt kell is sírnunk emiatt) de végképp elkeserednünk nem szabad, hiszen az Úr építi az ő szellemi házát, ő felépíti övéit. Ne ábrándozzunk a régi dolgokról! Régi ébredésekről, régi dicsőségről, Isten régi nagy látogatásairól, stb. Ezekért hálát kell adnunk mindenkor, de nekünk a mostani idők csodáit kell elkérnünk az Úrtól, és bár lehet, hogy Krisztus egyházának mostani állapotán még az ellenség is nevet, de a végén mégis bebizonyosodik a tény: Jézus a győztes, a templom felépült.

2,4-5. Ezekben az időkben Isten bátorítja azokat a szellemi vezetőket, és mindazokat, akik őszintén akarják Krisztust szolgálni, és kezébe helyezik egész életüket, magukat alárendelve neki. Szükséges ez a bátorítás, hiszen az ellenség ma is hallatja hangját, most is becsméri Isten népét, Krisztus egyházát.

„Amikor meghallotta Szanballat, hogy építjük a várfalat, méregbe jött, és nagy bosszúságában gúnyolni kezdte a júdaiakat. (33)

Ezt mondta honfitársainak, Samária seregének: Mit csinálnak ezek a nyomorult júdaiak? Hát megengedik ezt nekik? Talán már áldozni is akarnak, mert még ma befejezik?

Életre kelthetik-e ezt a halom követ, amely porrá égett? (34)

Mellette állt az ammóni Tóbijjá, és ezt mondta: Bármit építsenek is, ha ráugrik egy róka, az is ledönti a kőfalukat!” (Nehémiás 3,33-35)

Az Úr Szellemé által felbátorított ember azonban nem törődik az ellenség efféle gúnyolódásaival! Nem is szabad nekünk a gúnyolódásokkal törődnünk, hiszen nagyobb az, aki bennünk lakozik, mint aki a világban van. Bennünk pedig Isten Szellemé lakik, aki soha nem fog elhagyni minket.

2,6-9. Ahogy épül a láthatatlan egyház a szellemvilágban, úgy rendül meg egyre jobban a természetes anyagi világ. Isten először lerombolja a régi világot, és csak ez után hozza el az ő új világát. El kell tűnnie a bűnre épült világnak ahhoz, hogy előállhasson az igazságra épített világ, amely Krisztus világa. Ez az a királyság melynek eljöveteleért szinte minden nap imádkoznak Jézus igazi követői, akik várják ezen ország eljöveteletét. Isten úgy rendíti meg a természetes világot, hogy megengedi az embernek a bűn útján való járását, s ennek lesz a következménye a természetes világ pusztulása. Nem kell Istennek közvetlenül ítélnie, mert a bűnben élő ember maga fogja okozni saját világának vesztét, bűnös életmódjával. Az ilyen embert nem kell ítélni, mert már ítélet alatt van, hiszen nem akar megtérni az élő Istenhez. Éppen ezért nekünk szellemieket kell építenünk szellemiekre, mert azok akkor is rendíthetetlenek maradnak, ha az egész világ megrendül, márpedig meg fog rendülni, hiszen az Ige is erről tanít minket. Az ő hangja akkor csak a földet rendítette meg, most azonban ezt ígéri:

„Még egyszer megrendítem nemcsak a földet, hanem az eget is.” (26)

A „még egyszer” pedig azok megváltozását jelenti, amelyek mint teremtett dolgok megrendülhetnek, hogy megmaradjanak a rendíthetetlenek. (27)

Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel. (28)

Mert a mi Istenünk emésztő tűz.” (29) (Zsidó 12,26-29)

Jézus is beszélt arról tanítványainak, hogy az utolsó időkben meg fognak rendülni a természet erői. Vagyis: lesznek földrengések, természetellenes vízmozgások, és kozmikus katasztrófák. Meg fognak rendülni a nemzetek is, mint ahogy ezt már látjuk mostanság, hiszen nagymértékben megosztott a társadalom minden nemzetben, növekszik az erőszak és a szexuális perverzitás, növekszik az önzés és a közömbösség, nagyon élesen növekszik a gazdagok és a szegények közti különbség is, minden téren. A kábítószér-problémát, az alkoholizmust, a házasságok, családok és a különféle emberi kapcsolatok széthullását még meg sem említettem, és persze a fenti felsorolás koránt sem a teljességet tükrözi. Emberi életek fognak ezek miatt összeomlani, és sokan fordulnak majd ekkor Istenhez. Ez még akkor is így lesz, ha közülük kevesen fognak igazán, szívből megtérni. Ezek az emberek beviszik majd az Úrtól kapott szellemi kincseiket az egyházba, hogy azokkal szolgálják Istent és az ő népét. Ilyen kincsek például a Szent Szellem kegyelmi megnyilvánulásai (ajándékai) és az Úrtól kapott különféle képességek, melyeket mások hasznára kaptunk (1Korinthus 12,7). Ennek meg kellene látszania az összejöveteleinken is, de ennek ma híjával van szinte az egész kereszténység. Ma hiányoznak az egyházból a szellemi szolgálatok. Ez pedig nincs így rendjén, hiszen Pál apostol a következőket írta a korinthusiaknak:

„Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épületeket szolgálja!” (1Korinthus 14,26)

Ezzel szemben a mai keresztény összejövetelek túlnyomó többsége személyközpontú szolgálatokra van felépítve, az összejövetelen részt vevők pedig csak fogyasztanak, de szellemi módon nem igazán vesznek részt az istentiszteleten. Mindez pedig a bálványimádás következménye, hiszen ilyen istentiszteletek a Biblia szerint csak olyan helyeken vannak, ahol bálványimádás folyik. Sokan mondják mostanában, hogy azok a keresztények, akik az egyház szellemi felépüléséről álmodoznak, ostoba idealisták, hiszen problémák mindig voltak, és mindig lesznek. A realitásokat tudomásul kell venniük a hívőknek is. Ez a kioktató hangvételi magyarázat elvileg jól hangzik, de mégis csak fel kell tennünk azt a kérdést, hogy vajon nekünk nem az Ige szerinti életmódra kell törekednünk? Nem az Ige követelményeinek kell megfelelnünk még az olyan kérdésekben is, mint a gyülekezeti összejövetelhez, vagy a Krisztus egyházához való viszony? Tökéletlenségünk ellenére vajon nem arra kell e törekednünk, hogy Isten kinyilatkoztatott igazságait próbáljuk megélni életünk minden területén? E kérdések egyértelműen magukban hordozzák az ezekre adandó válaszokat, vagyis: nekünk, akik azt mondjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, természetesen az Ige szerinti életre kell törekednünk minden területen, mert ez függvénye a vele való személyes kapcsolatunknak.

Nekünk idealistáknak kell lennünk, hiszen az idealist várjuk, természetesen a realitásokat is figyelembe véve. Az Úrtól jövő szellemi gazdagság annyira túlárad majd az egyházban, hogy ez előképe lesz az 1000 éves királyság gazdagságának. Ezt a királyságot már tényleg a jólét és a bőség fogja jellemezni, és akkor tényleg eljön az emberiség által is várt aranykor. Sokan azt gondolják, hogy a végidők egyházára az anyagi gazdagság is jellemző lesz. Ez a tanítás azonban nem egyezik meg Isten ígéjével, mert az ilyen gazdagság a langyos, világgal megalkuvó egyházat fogja jellemezni, mint ahogy már most is jellemzi. Isten kétféle gyülekezettel elégedett tökéletesen: a szmirnai gyülekezettel, mely sokat szenved Krisztusért, mely nyomorult és szegény, de mégis telve van Isten gazdagságával (Jelenések.2, 8-11), és a filadelfiai gyülekezettel, melynek kevés ereje van, de hűséges, és nyitva van előtte a Menny ajtaja, mert cselekedetei is bizonyítják, hogy nem alkuszik meg a világgal, hanem mindvégig kitart az Ige mellett (Jelenések 3,7-13).

Ez a két gyülekezet azt a két tökéletes lelkületet jelenti, mellyel Krisztus is teljes mértékben elégedett. Csak tőlünk függ, hogy mi melyik egyházhoz akarunk tartozni. Ez fontos kérdés, mert Jézus, amikor visszajön, nem a világgal barátságban lévő egyházat fogja magához venni, hanem azokat, akik mindvégig hordozták az ő gyalázatát, hiszen az írás is azt tanítja, hogy azok dicsőülnek meg vele együtt, akik vele együtt is szenvednek.

Ettől függetlenül bátran fordulhatunk az Úrhoz bizalommal, ha anyagi szükségben vagyunk, hiszen övé az ezüst, övé az arany (Hageus 2,8) és ő a mi mennyei édes Atyánk, aki megígérte, hogy gondoskodik rólunk. Gondoskodása annyira valóságos, hogy még fel sem épült a templom, de már megígéri, hogy megtölti azt dicsőséggel, kincsekkel, és olyan dicsőséget szerez a templomnak, amely nagyobb lesz még a korábbi templom dicsőségénél is. Így van ez Krisztus egyházával is. Még el sem készült ez az egyház, de Isten már előre megígéri, hogy megtölti egyházát dicsőséggel, szellemi kincsekkel, és nagyobb lesz a szellemi templom dicsősége, mint a kőből épült templomé. Isten azt mondta Hageus próféta által, hogy a második templom dicsősége nagyobb lesz, mint a korábbi templomé. Pedig a második templom nem volt olyan pompás, mint amilyent Salamon király építtetett. Krisztus egyháza sem pompás, nincs benne a világ gazdagsága, de Isten mégis meg fogja tölteni dicsőségével és békességével.

2,10-14. Azért, hogy mindaz, amit az Úr megígért nekünk, ne kárunkra, hanem hasznunkra legyen, meg kell értenünk azt a fontos igazságot is, amelyet mostanában szintén elhanyagolnak a keresztények. Ez az igazság pedig úgy szól, hogy Isten népe nem keveredhet össze a világgal, mert akkor annak tisztátalanság és szentségtelenség lesz az eredménye. Ezen igazság figyelmen kívül hagyása számtalan problémát okozott már az ószövetségi Izraelnek is. Isten figyelmeztetni akarja népét, hogy a szent dolgok nem szentelik meg a világ dolgait, mert a kettőnek semmi köze egymáshoz. Isten nem fog az egyházba beépíteni olyan embereket, akik szellemileg halottak, mert nem születtek újjá az Ige és a Szent Szellem által. Tudomásul kell vennünk azt is, hogy minden olyan hívőnek, aki a világgal keveredik, tisztátalan lesz az áldozata. Vagyis: tisztátalan lesz az imádkozás, a dicsőítés, és minden olyan szolgálat, amelyet az Úrnak, vagy az Úr nevében tesz. Ha viszont

teljes mértékben odaszenteljük magunkat az Úrnak, akkor minden munkánk, melyet az Úrért végzünk, tiszta és szent áldozat lesz őelőtte, Jézus drága vére által. Áldozatokat ugyanis csak Jézus vérén át tudunk bemutatni mennyei Atyánknak.

2,15-19. Meg kell értenünk a nagy munkák közepette azt is, hogy a szellemi keveredésnek mindig ítélet lesz az eredménye. Isten megítélte az ószövetségi Izraelt természeti csapásokkal, az egyházat pedig szellemi csapásokkal ítéli meg, ha továbbra is megmarad tisztátalanságában. Az ítélet alatt lévő egyházban nincs tiszta szellemi ige, nincs kenet, minden munka hiábavalóvá válik, és mindennek teljes gyümölcstelenség a vége.

El kellene már ezeken gondolkodnunk, és át kellene értékelnünk mindazt, amit eddig helytelenül láttunk. Az utolsó idők egyházát azonban újra megáldja Isten, és túlrad majd a szellemi gazdagság ebben az egyházban, de hatalmas módon fogjuk tapasztalni majd az Úrtól jövő gondviselés erejét is.

2,20-23. E közben az eget és a Földet nagyon meg fogja rendíteni Isten. Az egyház szellemi gazdagságának, dicsőségének és békességének tökéletes ellentétje lesz a megrendült világ, melyben iszonyatos káosz és zűrzavar fog eluralkodni. Hamarosan eljön az idő, amikor megrendülnek a nemzetek és azok vezetői, és az emberek egymás fegyverei által fognak elhullani. A Szent Szellem erejével felkent egyház azonban Isten igazságának és jóságának pecsétgyűrűje lesz ebben a gonoszsággal átitatott világban.

Bár most minden ez ellen szól, de az Úr ide vonatkozó ígéretei mégis meg fognak majd valósulni. Fontos azonban tudnunk azt is, hogy az Úr dicsőségét, békességét és szellemi gazdagságát csak a láthatatlan egyház fogja élvezni. A világgal megalkuvó egyház tovább fog menetelni az antikrisztusi birodalomba, hogy aztán az Antikrisztus parázna egyháza legyen. A láthatatlan egyházba azok tartoznak, akik tényleg az Úréi. A láthatatlan egyház csak a test szerint élő emberek számára tűnik majd láthatatlannak, de a szellemi emberek számára, és azok számára, akiket megérint Isten dicsősége, nem lesz láthatatlan, mert ők látni fogják a szellemi valóságot. A láthatatlan egyház nem felekezetekből, nem egyházi rendszerekből tevődik össze, hanem Isten embereiből. Ennek az egyháznak csak Isten jelölheti ki a határait. Ezzel szemben a földi egyháznak emberek jelölik meg a határait, ezért ez utóbbihoz Istennek semmi köze sincs, hanem úgy néz rá, mint paráznára. Ezért mondja nekünk az Ige is, hogy ismeri az Úr az övéit, ezért álljon el mindenki a hamisságtól! (2Timótheus 2,19)

3. fejezet

A csodálatos folyó

Ezékiel 47, 1-12

„Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. (1)

Azután kivitt engem az északi kapun át, és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. (2)

Azután ő kelet felé ment mérőzsinórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. (3)

Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. (4)

Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne:

a patakon nem lehetett átgázolni. (5)

Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. (6)

Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. (7)

Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. (8)

Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. (9)

Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. (10)

De a tócsák és pocsoltyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. (11)

A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz.” (12) (Ezékiel 47, 1-12)

A fenti részből egyértelműen kiderül, hogy az a bizonyos víz a templom küszöbe alól fog folyni Kelet felé. Ha gondosan tanulmányozzuk az ezékieli próféciákat és egybevetjük azokat más bibliai próféciákkal, akkor az is kiderül, hogy itt a jeruzsálemi templomról van szó.

Ez az esemény (mármint az új patak keletkezése) még nem teljesedett be, ezért nyilvánvaló, hogy erre Jézus Krisztus második eljövetele után, az 1000 éves birodalom megalakulásának kezdetén fog sor kerülni. Ehhez még a jeruzsálemi templomnak is újra fel kell épülnie, hiszen Krisztus után 70-ben azt is lerombolták a rómaiak. Olvassuk, hogy az a személy, aki Ezékielt vezette ebben a látomásban, egy mérőeszközzel mérte folyamatosan a távolságot, miközben mentek és azt kellett észrevenniük, hogy a patak szinte folyóvá duzzadt, mert már nem lehetett azon átgázolni. Hiszem, hogy szellemi értelemben itt a Szent Szellem áradásáról van szó, és tudjuk, hogy a Szent Szellem a Mennyből, Isten lakóhelyéről érkezett el hozzánk Jézus feltámadása után pünkösdkor. A templom szellemi értelemben Isten jelenlétét akarja jelenteni, és maga a Szent Szellem is Isten jelenlétéből árad ki. Az 1000 éves királyságban valóban ki fog áradni ez a folyó, és tényleg gyógyulást fog hozni a természetben, mert erre nagy szükség is lesz, de ez a templom küszöbe alól kifolyó víz nem csupán természetes víz lesz, hanem olyan víz, amely tartalmazni fogja a Szent Szellem természetét. Ezért ez a víz első sorban természetfeletti, és csak másodsorban természetes. Ez azért van így, mert az utolsó időknek a mostani korszakában már csak Isten természetfeletti beavatkozása árán tud meggyógyulni a természet.

Pontosan így van ez a mi életünkkel is. Azt csak a Szent Szellem munkája tudja meggyógyítani és helyreállítani. Hiszem, hogy a Szent Szellemnek a mostani időkben kell helyreállítania az egyházat, és ez a helyreállítás előképe lesz a Föld helyreállításának. Különbség van Isten jelenlétének mélysége (közvetlensége) és Isten jelenlétének a munkája között. Isten jelenlétének a mélységében, vagy közvetlenségében, van egy olyan erős intimitás, melyet csak azok tapasztalhatnak meg, akik igazán átadták az Úrnak az életüket, és rajongó szenvedéllyel szeretik őt. Ennek a szellemi intimitásnak a fizikai kivetülése a házasságon belüli szex. A házasságban a hálószoba a szentély, és azon belül pedig a házasság a Szentek-szentje. Ezért írja a Zsidókhöz írt levél szerzője is, hogy a házasság legyen mindenkor tiszta (a bűntől). A Szentek-szentjébe sem lehet bűnnel teli étellel bemenni. Az ágyban a férj és feleség testi egyesülésének annyira hevesnek és forrónak kell lennie, amennyire csak lehet. Az ortodox zsidóság gondolkodása szerint a férj és feleség közti testi egyesülés folyamatos és gyakori ismétlése nagyban segíti a házasság egészének tartósságát és a két fél közti kapcsolat elmélyülését. Ez az állítás azért is hihető, mert a testi egyesülésben történik meg először és leginkább az, hogy mind a két fél megnyilatkozik egymás előtt, feladja önmagát, és teljes lényét átadja a másiknak. Ez az egymásnak történő önátadás eredményezi a házasságon belüli egység kifejezésének legcsodálatosabb módját.

Az Úrral való egyesülésünkben is meg kell történnie a teljes önátadásnak, mégpedig főleg a mi részünkről, hiszen Isten ezt már rég megtette. Szellemi értelemben nekünk is be kell mennünk a szentélybe, onnan pedig

a Szentek-szentjébe, mert csak ott tudunk egyesülni az Úrral, hogy egy szellemmé váljunk vele. Erről a szellemi egyesülésről két fontos igazságot mindenképpen tudnunk kell:

1. Ennek a szellemi egyesülésnek a lehető legforróbbnak, és legintenzívebbnek kell lennie.
2. Ezt a szellemi egyesülést újra és újra, lehetőleg minél többször meg kell ismételnünk az Úrral, hogy a vele való kapcsolatunk egyre mélyebb lehessen.

Isten részéről természetesen ennek nincs akadálya. Inkább valljuk be, hogy gyakran mi magunk vagyunk az akadályok. Ebben a szellemi egyesülésben megtapasztalhatjuk Isten dicsőségét, mely tartalmazza Isten természetét, és szentségét is. A szellemi egyesülés eredményezi Isten jelenlétének az életünkben és a környezetünkben történő munkálkodását, mely a Szent Szellem kiadásában mutatkozik meg. Tehát: ez a kiadás Isten jelenlétének a munkája. Van itt valami, amit mindenképpen meg kell említenem: sokan megállnak a Szent Szellem kiadásának egy szakaszában, és nem mennek tovább, mert megelégszenek azzal, amit eddig elértek. Ők ugyan ezt a szájukkal nem mondják ki, de a szívük mégis ebben az állapotban van. Hadd szemléltessem ezt jobban! Ha én férj vagyok, akkor nem elég az, hogy egyszer talán valamikor a házasságom elején eltöltöttem néhány intim percet a feleségemmel, és ez csodálatosan elmélyítette a köztünk lévő kapcsolatot. Nem mondhatom azt, hogy ennyi elég, hiszen a kapcsolatunk így is működik. Vagyis: nem állhatok meg ezen a szinten, hanem tovább kell mélyítenem a kapcsolatot többek között az által, hogy újra és újra egyesülök a feleségemmel, testben is.

Vannak keresztények, akik egyszer, vagy esetleg többször bejutottak szellemben a Szentek-szentjébe, és ott egyesültek az Úrral. Ennek következtében aztán kiáradt a Szent Szellem és elkezdett munkálkodni az életükben, és a környezetükben. Ez gyakran új gyülekezetek születését is eredményezte. A baj csak az, hogy ezek az emberek megálltak egy szinten. Megálltak a Szent Szellem kiadásának egy szakaszában, és nem mentek onnan tovább. Az ilyen emberek benne vannak ugyan a Szent Szellem folyamában, de már nincsenek benne Isten közvetlen jelenlétében. Vagyis: benne vannak a Szent Szellem munkájában, hiszen még a kegyelmi ajándékok is működnek az életükben, de nincsenek benne Isten közvetlen jelenlétében, mert nem mennek be szellemben a Szentek-szentjébe, hogy ott újra és újra egyesüljenek vele. Meg vagyok győződve arról, hogy sok, magát karizmatikusnak valló gyülekezet van ebben a szomorú állapotban.

Vagyis: sok gyülekezetben hatalmas módon tapasztalhatjuk a Szent Szellem munkáját, mégpedig a kegyelmi ajándékok működésén keresztül, de ezeken a helyeken mégis ott Isten közvetlen jelenléte, mert a gyülekezetek nem egyesültek vele újra, már ki tudja mióta. Ezt a szomorú szellemi állapotot aztán e miatt sokan összetévesztik az Isten közvetlen jelenlétének szellemi állapotával. Meg kellene már végre értenünk, hogy a Szent Szellem ajándékainak működése, nem feltétlenül azonos Isten közvetlen jelenlétével. A Szent Szellem ajándékai gyakran azért nem hordozhatják Isten közvetlen jelenlétét, mert azok használatában, vagy működtetésében gyakorta részt vesz a testi természet is. Isten közvetlen jelenlétében a testi természetnek azonban már nincs helye, hiszen ott csak az állhat meg, ami igazán szellemi.

Még egyszer szeretném nyomatékosan hangsúlyozni, hogy a Szent Szellem ajándékainak a működése, és Isten közvetlen jelenléte, két különböző dolog. Fontos az is, hogy Isten közvetlen jelenléte nem feltétlenül az áldások mennyiségében mutatkozik meg. Sokan gondolják ugyanis, hogy az őket ért áldások is azt igazolják, ők aztán valóban Isten közvetlen jelenlétében élnek. Pedig akkor is tudunk például kinyilatkoztatást, vagy tanítást venni az Úrtól, ha csak a Szent Szellem ajándékai működnek, Isten közvetlen jelenléte nélkül. A betegek is meggyógyulhatnak, amikor imádkozunk értük, úgy hogy közben csak a gyógyítás ajándékai, vagy a csodatevő erők működnek, de Isten közvetlen jelenléte nélkül. Sajnos ezt sokan nem értik meg, és ez még sokáig így is lesz. Fel kell tehát tennünk azt a kérdést, hogy vajon hol vagyunk most. Meddig ér nekünk az a bizonyos víz. Bokáig, térdig, derékig, vagy esetleg már teljesen ellep bennünket. Vagyis: milyen mélyen vagyunk Isten közvetlen jelenlétében. E kérdés feltevését segíti az a bizonyos mérőeszköz is, melyet az Ezékiel vezető személy használt a távolság folyamatos mérésében. Ez jól mutatja, hogy testvér és testvér között is lehet nagy távolság azért, mert az egyik egyre mélyebb kapcsolatban van az Úrral, míg a másik csak felületesen keresi Isten arcát, vagy megállt az Úrral való közösség egy bizonyos szintjén.

Most tekintsük át kicsit részletesebben a Szent Szellem munkáját is! Az, hogy mennyire vagyunk mélyen a Szent Szellem folyamában és munkájában, attól is függ, milyen mély az Úrral való személyes kapcsolatunk. Azt olvassuk az Ezékiel 47-ben, hogy amikor ez a víz a templom küszöbe alá kifolyik, megduzzad, majd tovább folyik, bele a sós tengerbe. Ettől meggyógyul a tenger, és újra nyüzsgögni fognak benne a különféle halak és a vízi élőlények. Majd jönnek a halászok, akik újra megtapasztalják, hogy milyen jó az, amikor a hálók ismét megtelnek halakkal. Tudjuk, hogy a Bibliában a tenger a népeket jelenti, a halak pedig a megtérők sokaságát. Amikor kiárad a Szent Szellem, meggyógyulnak a nemzetek, és Isten evangélistái (a halászok) bevezetik Isten királyságába a megtérők sokaságát. Amikor kiárad a Szent Szellem, akkor a kenet átfolyik a nehéz és szomorú életeken, mint ahogy az ezékieli próféciában is átfolyik a víz a pusztákon, és meggyógyulnak a nehézséggel telt szomorú életek is.

Az 1000 éves királyság kezdetén ez a víz annyira elősegíti a természet helyreállítását, hogy különféle fák fognak felnővekedni, melyeknek gyümölcsei és levelei is ehetőek, sőt a fák levelei még orvosságul is szolgálnak majd. Amikor a Szent Szellem kiárad, a régi és az új hívők is egyaránt eljutnak a szellemi érettségre, és gyümölcsöző életet fognak élni. Dávid is virágzó, gyümölcsöző fához hasonlítja az igaz embert, több zsoltárában is.

Amikor a Szent Szellem kiárad, tényleg virágzó és gyümölcsöző lesz az életünk, és nem csak mi fogunk meggyógyulni, hanem másoknak is át tudjuk adni az Úr gyógyítását. Van egy érdekes mondat az Ezékiel 47,11-ben is, amit nem véletlenül említek csak most. "De a tócsák és a pocsolyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak." Tócsának és pocsolyának számít minden olyan ember, vagy minden olyan gyülekezet, akik, vagy amelyek megrekedtek az Úrral való kapcsolat egy bizonyos szintjén. Szeretném továbbá hangsúlyozni azt a fontos tény is, amelyről eddig nem szóltunk. Mármost azt, hogy a megállás, vagy megrekedés azért is veszélyes a szellemi életben, mert ha itt megállunk egy szinten, akkor azon nem tudunk hosszú ideig megmaradni, hanem könnyen visszacsúszunk. Egy tanárom mondta régebben majdnem minden tanítási órán, hogy „A lejtőn nem lehet megállni.” Be kell vallanunk, hogy ez a mondat a szellemi életben bizony komoly igazságnak számít. Akik megállnak az Úrral való kapcsolat egy bizonyos szintjén, előbb-utóbb visszacsúsznak, és megeshet, hogy rosszabb állapotba kerülhetnek, mint amilyenben voltak a megtérésük előtt. Az ilyen emberek, vagy gyülekezetek e miatt aztán élvezhetetlenné válnak, és ha nem térnek meg, akkor ebből nem is lesz változás, hanem élvezhetetlenek maradnak, mint ahogy sósak maradnak a tócsák és a pocsolyák is. Az Úr közvetlen jelenlétének (dicsőségének) eljövételét, és a Szent Szellem kiáradását azonban meg kell előznie az egyházban egy helyreállítási folyamatnak. Bár azt mondtuk, hogy ez a helyreállítás a Szent Szellem munkájának lesz az eredménye, s ezzel mintha ellentmondásba kerülnénk. Azonban azt is tudnunk kell, hogy még a Szent Szellem nagyméretű kiáradásának helyreállító munkáját is megelőzi egy helyreállítás, vagy inkább útkészítés, melyet szintén a Szent Szellem végez el, és a fentiekben én inkább erre akartam utalni. Ezt az útkészítést jól szemlélteti az Ézsaiás 40,1-4:

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. (1)

Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. (2)

Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! (3)

Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!” (4)

Mielőtt eljönne közénk az Úr közvetlen jelenléte, Isten népe vigasztalást és bátorítást fog kapni, és megtapasztalja a rabságból való szabadulást. Látásom szerint ugyanis ma az egyház szellemi rabságban van. Nem tudjuk erővel és hatalommal hirdetni az evangéliumot, nem tudjuk kiűzni a démonokat, nem tudjuk meggyógyítani a betegeket, nem tudjuk feltámasztani a halottakat, mi ez ha nem szellemi rabság?! Rabságban van továbbá sok hívő ember egyéni élete is, és eddig még nem tudtunk nekik szabadulást adni. Jézus azt mondta, hogy az igazság tesz szabaddá. Az igazság pedig mindaz, amit Isten kijelent nekünk. Amit pedig ő kijelent nekünk, az mind Jézus személyéről szól. Tehát: Jézus Krisztus az igazság, ezért mindaz, amit Isten kinyilatkoztat nekünk, az nem más, mint maga Jézus Krisztus. A kinyilatkoztatásokat gyakran szellemi felismerés útján kapjuk meg Istentől. Szellemi felismerést pedig a Szent Szellem által nyerhetünk. Minden egyes szellemi felismerés egy-egy újabb szabadulást szerez számunkra az életünk különböző területein. Ezután következik az út építése és előkészítése az Úr számára. Az Úrnak utat kell építenünk a pusztában.

Ez azt jelenti, hogy azokban a nehéz helyzetekben, amelyekben már régóta benne vagyunk, fel kell ismernünk Isten kezét és az ő jelenlétét, és meg kell engednünk neki, hogy tanítson, sőt, formáljon minket ezek által. Az Úr jelenléte számára akadálytalan utat kell készítenünk mind az egyéni életünkben, mind a gyülekezeteink életében. Életünk során talán ez az úgynevezett nagy átrendeződések és átértékelődések korszaka.

Megtörténhet az is, hogy bizonyos keresztény vezetők, akik eddig akadályai voltak az Úr munkájának, alászállnak, eltűnnek a süllyesztőben, és új emberek emelkednek fel szinte a semmiből, akiknek nem lesz más vágyuk csak az, hogy alázatosan szolgálhassák Krisztust. Ekkor jön majd el közénk Isten dicsősége, és ez a dicsőség felmagasztalja az Igazságot, és meglátatja velünk Krisztus természetét. Ószintén bevallom, hogy én a magam részéről, már nagyon várom ezt a csodálatos korszakot, és neked is, aki olvasod ezt az írást, csak azt tudom ajánlani, imádkozz az Úrhoz te is, ha benne akarsz lenni ebben a jövőbeni korszakban!

Nemrég volt egy igen furcsa, de mégis érdekes álmom, melyet meggyőződésem szerint az Úr adott nekem az utolsó időkről. Ez az álmom félelmetes, de egyben csodálatos is volt. Olyan volt számomra, mintha valóságosan átéltem volna mindazt, amit csupán csak álmodtam. Hiszem, hogy az Úr újra kitölt ránk Szelleméből egy olyan kenetet is, mely bevezet minket az Istentől ihletett álmok birodalmába is. Ez fontos, mert a mostani időkben is nagy szükségünk van az Úrtól jövő álmokra, melyek szintén eligazításunkat szolgálják. Ahogy közeledik Jézus második eljövetele, úgy egyre több szellemi, bibliai álmot fogunk majd írott változatban is olvasni, mert Isten ad majd az övéinek készíttetését, hogy ezeket az álmokat leírják. Most megpróbálom én is leírni mindazt, amit láttam álomban, bár ez nagyon nehéz. Sok minden ugyanis, amit álomban éreztem és átéltem, szinte alig ültethető át emberi nyelvre. Azonban a szellemi emberek miközben ezt az írást olvassák, mégis megérik és átélnek mindazt, amit én is éreztem és átéltem álomban. Hiszem, hogy ezt az álmot nem szó szerint kell értelmezni, hanem annak tartalmát és lényegét kell megérteni. Azok, amelyeket ugyanis álomban láttam, csak képek és szimbólumok, melyeknek szellemi jelentése van, hogy üzenetet közvetítsenek számunkra az utolsó idők bizonyos eseményeivel, valamint a mi életünkkel kapcsolatban. Ebben az álomban a különféle képek és események gyorsan, szinte filmszerűen váltakoztak és következtek egymás után, néha látszólag összefüggéstelenül. Számomra mindebben azonban mégis Isten tanítása rejlett, melynek felfedezése eléggé kijózanító volt. Az álmom megértéséhez azt is tudni kell, hogy azokban a napokban sokat kellett harcolnom a szomorúsággal. Szomorú voltam, mert úgy éreztem, hogy nincs semmim, nem jutok az életben egyről a kettőre, ráadásul semmi érdemlegeset nem tudnék felmutatni Istennek, ha most meg kellene állnom előtte számadásra. Amikor ilyen állapotban vagyok, akkor gyakran szól hozzám az Úr álmok által, mint ahogy ezt ismét megtette. Ez az álmom felrázott a csüggedésből, és megértettem a szívemmel azt, amit az elmémel már eddig is tudtam, hogy tudniillik minden kegyelemből van.

Az álmom

Először egy szobában voltam, amely amolyan nappaliszerű volt, hasonlított egy panellakás nappalijára. Néztam a televíziót, melyben éppen az országgyűlés összejövetelét közvetítették. Napirend előtti felszólalások voltak. Hallottam beszélni két ismert magyar politikust. Szavaikból rettenetes gonoszság áradt. Gonoszság és gyilkosság áradt mindkét ember szavaiból.

Álomban azt is tudtam, hogy ez, amiben éppen vagyok, az úgynevezett nagy nyomorúság korszaka, melyben már az Antikrisztus uralkodik. Azt már álomban is tudtam, hogy ez a két politikus csak szimbólum, mely megmutatja, milyen is valójában a világ, és milyen is lesz az majd a nagy nyomorúság korszakában. Az emberek mindent meg fognak tenni azért, hogy szellemileg letapossák, kiszorítsák és meggyilkolják a másikat. Ez a gonosz magatartás, cselekedeteikben is meg fog mutatkozni. Ez a jelenség mindig is meg volt a világban, ma pedig különösen érezhető, de ez mégis semmi ahhoz képest, ami majd a nagy nyomorúság korszakában lesz.

Ezután hirtelen egy konyhába kerültem, mely olyan volt, mint egy panellakás konyhája. Volt ott egy asztal is, melyen rádió volt. Bekapcsoltam a rádiót, és abban éppen híreket mondtak. Szerettem volna megtudni a hírekből, hogy ki az Antikrisztus, mi a neve, de a rádióban nem mondták be a nevét, hanem csak a „Krisztus földi helytartója” kifejezést alkalmazták, amikor róla volt szó. Ezt a kifejezést általában az éppen aktuális pápára szokták alkalmazni, de most mégis tudtam, hogy ebben az esetben nem a pápáról van szó, hanem valaki másról. Megértettem, hogy az Úr el akarja rejteni előlem az Antikrisztus nevét. Tovább hallgattam hát a híreket. Éppen egy háborúról volt szó, melyet az Antikrisztus próbált megszervezni. Tudtam, hogy a Jelenések 16,13-16 teljesedik be. Az Antikrisztus összegyűjti a nemzeteket, és Jeruzsálemet is teljesen el akarják foglalni. Azt is tudtam, hogy ha ez a háború elindul, akkor már igen közel van az Úr eljövetele. Ez a tudat hatalmas örömmel töltött el.

A következő pillanatban valahol az utcán voltam, egy „pláza” közelében. Az emberek jöttek ki a „plázából”, és mentek a „pláza” felé. Azokon, akik jöttek a „plázából”, látszott, hogy valamilyen automata előtt töltötték el hosszú órákat. Ezek az emberek maguk is olyanok voltak, mint a gépek. De pontosan ilyenek voltak azok is, akik éppen akkor mentek a „pláza” felé. Olyanok voltak, mint a gépek. Üresek, gondolat nélküliek, közömbösek, sivarak, és ráadásul egysíkúaknak, uniformizáltaknak tűntek. Tudtam, hogy ez az Antikrisztus által megteremtett egység egyik jellemzőjét jelenti. Az emberek annyira közömbösek voltak még egymás iránt is, hogy az utcán szinte átnéztek és átmentek egymáson. Mindezt látni és átélni, döbbenetes és rémületes volt. Csak a Szent Szellem tudja az olvasóba behelyezni azt az érzést, ami éppen akkor átjárt engem. Szinte éreztem azt a rabszolgaságot és azt a leigázottságot, amely leuralta őket.

A következő pillanatban ismét egy szobában voltam, de most egy lány is volt ott velem. Ez a lány parázna lelkületű volt, és minden áron le akart feküdni velem. Egyszer váratlanul rám ugrott, és le akart teperni az ágyra, amelyen ültünk, de végül sikerült kiszabadulnom a karjai közül. Valami jó azonban mégis volt ebben a lányban, és tudtam, hogy egy napon majd meg fog térni. A következő pillanatban már keresztények között

voltam, és ez a bizonyos parázna lány is velem volt. Rábízta őt a keresztényekre, hogy viseljék gondját, és hirdessék neki az evangéliumot. Majd elköszöntem tőlük abban a bizonyosságban, hogy közöttük fog újjászületni ez a lány.

A következő pillanatban már Jeruzsálemben voltam, szintén keresztények között. Egy bárkában voltunk, amely akkora volt, mint egy nagy busz, és elől-hátul nyitva volt mindkét ajtaja, mivel csak két ajtaja volt. A bárka motoros bárka volt, és kerekei voltak, mert nem a vízen, hanem a szárazföldön közlekedett, az emberek között. Különös bárka volt ez, még soha nem láttam ilyet. A bárkából ki-be közlekedtek az emberek. Voltak, akik elől bementek az egyik ajtón, hátul pedig kimentek a másikon. Mi pedig, akik a bárkában éltünk, ennek ellenére mégis teljes békességben voltunk. Még a bárkán átmenők sem zavarták meg ezt a nyugalmat, melyről tudtuk, hogy Isten adta azt nekünk, mert ez természetfeletti nyugalom volt. A bárkában talán tíznél is többen éltünk. Nem volt semmink, anyagi értelemben igencsak szegények voltunk, de mégsem aggódtunk. Hitünk egyre jobban növekedett, és tudtuk, hogy Isten napról-napra táplálni fog minket mindennel, amire csak szükségünk van. Ez a természetfeletti gondoskodás nem is maradt el soha. Sohasem éhezünk, mert Isten mindig gondoskodott rólunk. A közösségünknek volt egy vezetője is, aki férfi volt. Ez az ember mégsem volt abszolút szellemi vezető, vagyis nem volt első az egyenlők között. Inkább csak azért volt vezető, mert ő tudta vezetni a bárkát, és nála volt a térkép is, mely alapján közlekedtünk. Ráadásul ő ismerte is azokat az utakat, melyeken át elmenekülhettünk üldözőink elől.

Volt olyan eset is, hogy Isten jelenléte elment rólunk, és ebből tudtuk, hogy el kell mennünk egy másik helyre, mert a jelenlegi helyünkön már nem vagyunk biztonságban, akár meg is ölhetnek minket. Ilyenkor a vezető elindította a bárkát, és gyorsan tovább mentünk. Az ajtók ilyenkor mindig becsukódtak, hogy senki ne mehessen ki, és senki ne jöhessen be a bárkába. Érdekes volt az is, hogy a vezető soha sem döntött önkényesen a közösség sorsáról. Ha valakinek volt olyan ötlete vagy elgondolása, amely egyértelműen Istentől származott, és a közösség javát szolgálta, akkor azt mindnyájan elfogadtuk, a vezetővel együtt. Azt is tapasztaltuk, hogy a Szent Szellem egyszerre vezeti a közösséget. Ha a vezető, vagy valaki más közlünk elmondott egy olyan elgondolást, amely egyértelműen Istentől származott, mindenki igent tudott rá mondani, mert mindenki azonnal ráérezte a szívével arra, hogy az ötletadó valóban a Szent Szellem ihlette meg. Mindannyian tudtuk, és tapasztaltuk a Szent Szellem vezetését. Mindannyian egyként gondolkodtunk, de nem azért mert valaki kényszerítette erre minket, hanem azért, mert ugyanaz a Szellem volt bennünk. Senki nem volt közlünk, aki mást gondolt volna akkor, amikor egyértelműen a Szent Szellem vezetése szerint járt el a közösség egy-egy dologban. Ez a lelkiület ma elképzelhetetlen a gyülekezeteinkben, mert azokban vagy egyszemélyes vezetés van, amely már-már megközelíti a legkeményebb diktatúrát is, vagy demokratikus vezetés van, amely Isten szava helyett a nép szavát hajtja végre.

Az Úr visszajövele

Eljött a nap, amikor ráérezünk, hogy már nagyon közel van az Úr visszajövele. A pontos idejét nem tudtuk, de azt tudtuk, hogy igen közel van. Azt is tudtuk, hogy hamarosan megkezdődik az Antikrisztus által megszervezett háború, amely Izrael területét is magába foglalja. Ezért becsuktuk a bárka ajtóit, és elmentünk egy völgybe, ahol megálltunk, mert megéreztük, hogy Isten akarataiból lett elkészítve számunkra az a hely. Itt aztán sokáig vártunk. A bárka ajtóit nyitva voltak, az emberek jöttek és mentek, de mégis mindez csendben történt, nagyon csendben. Ez amolyan vihar előtti csend volt. Szinte benne volt a levegőben, hogy nem sokára valami rendkívüli dolog fog történni. Ezt még azok is érzékelték, akik eddig nem foglalkoztak ezzel. Ezek olyan emberek voltak, akik nem a bárkában éltek, hanem csak átmentek a bárkán. Mi, akik a bárkában éltünk, mindig felismertük, és tudtuk hogy mikor mit fog tenni Isten a világban, a világgal. E közben mégis élveztük az Istentől nekünk adott elrejtettség csodálatos állapotát. Aztán egyszer csak hirtelen nagy csend lett, és eltűntek azok is, akik eddig csak átmentek a bárkán, vagy közlekedtek a bárka körül. A csend nagyon hosszú ideig tartott. Volt nálam egy rádió is, amit ekkor bekapcsoltam, hogy a hírekből halljam, mikor jönnek a katonák elfoglalni Jeruzsálemet. A rádióban azonban csend volt, egyik állomáson sem volt adás. Ekkor hallottam egy hangot:

„Ne akard siettetni az eseményeket! Minden Isten kezében van, még Krisztus eljövetelének időpontja is. Ne figyelj a természetes valóságra, ne onnan várd a híreket! Figyelj inkább mindig arra, amit a Mennyből hallasz, mert csak így leszel igazán jól informált, csak így fogod felismerni, minden helyzetben azt, amit Isten éppen vár tőled.”

Ezért inkább kikapcsoltam a rádiót, és tovább várakoztam, a többiekkel együtt. Egyszer csak kezdett leereszkedni ránk Isten jelenléte. Ez a jelenlét egyre erősebb volt, még a légtér is megtelt vele. Tudtuk, hogy elkezdődött. Hallani kezdtük, hogy jönnek a repülők. Tudtuk, hogy ezek bombázó repülők voltak, és a hangjuk is egyre erősebb volt. Eközben azonban Isten jelenléte is egyre erősebb volt közöttünk. Amikor már nagyon közel voltak hozzánk a repülők, egyszer csak felemelkedett a bárka, mégpedig Isten erejétől. Aztán elkezdődtek a bombázások, de a bárkát soha sem találták el, mert Isten Szelleme ide-oda vitte azt a levegőben. Egyszer csak megszólalt közlünk valaki: „Figyeljétek csak! Újra becsukódtak a bárka ajtóit!” Erre egy másik ember így felelt: „Igen, becsukódtak, de most végleg, mert ez már az ítélet, és ezt csak azok fogják

túlélni, akik itt vannak bent közöttünk. Ami most a bárkán kívül történik, az maga az ítélet, de az Úr eljövételének időpontja még mindig rejtve van előlünk.” Aztán hirtelen elhallgattak a bombázó repülőök, még a bombázások is megszűntek, én pedig felébredtem.

A felébredés pillanatában rögtön arra gondoltam, hogy valószínűleg a bombázás még csak a kezdet volt, ha az álom folytatódott volna, át kellett volna élnem a háború igazi kibontakozását is.

Az álom magyarázata

Elsőként szeretnék tisztázni valamit, amit nagyon fontosnak tartok. Maga az álom, mint ahogyan azt már említettem, a „nagy nyomorúságban” játszódik. Ebből ezek szerint arra is lehetne következtetni, hogyha ez az álom valóban az Úrtól van, akkor e szerint a keresztényeknek is át kell menniük a nagynyomorúság korszakán. A helyzet azonban az, hogy ebben az álomban szinte minden csak szimbólumként szolgált, még a nagy nyomorúság is. Bevallom, hogy minél többet kutatom az utolsó időkkel kapcsolatos igazságokat, annál inkább szembesülök egy valóságos ténnyel: nem tudok semmit. Valóban nem tudok semmit, mert sok olyan ígét olvashatunk a Bibliában, amelyből mintha az derülne ki, hogy az Úr elragadja az övéit a nagynyomorúság elől, és sok olyan ígét is találunk, amelyből viszont ennek az ellenkezője is kiolvasható, vagyis: ez utóbbi olvasat szerint a keresztényeknek is át kell menniük a nagy nyomorúság korszakán, az egész világgal együtt. Ezzel kapcsolatosan rengeteg vélemény elhangzott már a keresztények között, pro és kontra. Egy azonban biztos. Jézus azt mondta, hogy ezen a világon nyomorúságunk lesz. Vagyis: bizonyos értelemben mindenkinek az a nagy nyomorúság, amelyben éppen él. Mert elég nagy nyomorúság az, hogy Istentől távol kell élnünk itt, ebben a világban, amely még köszönő viszonyban sincs Isten királyságával és a mennyei világgal. Mindenkinek át kell mennie tehát a maga nagy nyomorúságán, melyet Isten számára készített el. Ezek az egyénre szabott speciális „nagy nyomorúságok” arra valók, hogy általuk Isten összetörje az énünket, hiszen csak így növekedhet fel bennünk a krisztusi természet, melynek az énünk helyét kell átvennie teljes mértékben. Ebből a nézőpontból talán már könnyebben megérthetjük a fentiekben leírt álmot, valamint azokat a látomásokat is, amelyeket még ez után fog adni az Úr a jövőben, hozzám hasonlóan másoknak is.

A két politikus tehát, ahogyan ezt már a fentiekben is említettem, csak szimbólum. Szimbóluma annak a gonosz világnak, amelyben élünk, és amely egyre gonoszabb lesz. Egyébként, ha csak Magyarországot vesszük figyelembe, azt látjuk, hogy lassan már semmit sem kell tennünk azért, hogy belelássunk az ország szellemi állapotába, csak végig kell néznünk egy parlamenti közvetítést, és rögtön választ kapunk szinte minden kérdésünkre. Én sokáig azt gondoltam, hogy csak Magyarország van ebben az állapotban, de tévedtem. Nem régen hallottam ugyanis, hogy szinte minden országban hasonló a helyzet, ezért aztán nem rosszabb a magyar parlament a többinél. Ahogy álomban hallgattam a konyhaasztalon lévő rádiót, úgy kell nekünk is időnként figyelniünk a világpolitika eseményeit, mert ezek is jelzik az Úr visszajövetelének közeledtét. Az utcán járó emberek pedig azt a közömbös, uniformizált világot jelentették számomra, amely már most is egyértelműen kialakulóban van, de igazán majd csak az Antikrisztus uralma alatt fog kiteljesedni. A parázna lány, akiben azonban mégis volt valami jó, jelenti azt az Istentől teljesen idegen életvitelt képviselő világot, amely minduntalan magáévá akarja tenni még az Úr követőit is. Hogy a parázna lányban volt valami jó, ez a világban élő egyes emberek megtérését jelenti számomra. Mert bármilyen is ez a világ, még mindig vannak olyan emberek, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, és az ilyen emberek előbb-utóbb meg is fognak térni. Nekünk, akik keresztények vagyunk, fel kell készülnünk az ilyenek fogadására, mert ránk akarja bízni őket az Úr. A bárka, amely ide-oda megy, egyértelműen az egyházat jelenti számomra, amely itt él a világban, az emberek között.

Ahogy nyitva volt a bárka ajtaja, úgy van nyitva az egyház is az emberek előtt. Az egyház még ma is szellemi bárkaként szolgál, amelybe mindenki, aki megtér Istenhez, bemehet a világra jövő ítélet elől. Akik csak átmentek a bárkán, azokat az embereket szimbolizálják, akik ugyan keresztények voltak ideig-óráig, de a világ csalfa ragyogása visszacsábította őket, ezért szívükben elfordultak az Úrtól. Azonban bármilyen átjáróháznak is tűnjön Krisztus gyülekezete, az akkor is meg fog maradni Isten jelenlétében, amely maradandó békeséget, és természetfeletti elrejtettséget nyújt övéi számára. Erről a természetfeletti elrejtettségről nekem mindig a 27. Zsoltár jut eszembe.

„Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. (4)

Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. (5)

Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak.” (Zsoltár 27,4-6)

Az Úr tehát elrejt minket az ő jelenlétébe, amely az ő szellemi sátra, de közben mégis itt élünk ezen a Földön, a meg nem tért emberek között. Isten nem csak elrejtí övéit, hanem gondoskodik is róluk, hogy naponként legyen eledelük. Hiszem, hogy hamarosan sokkal nagyobb szükségünk lesz a hit ajándékára, mint talán eddig bármikor. Mert hinnünk kell, hogy Isten akkor is gondoskodni fog rólunk, hogyha ez már

reménytelennek tűnik a minket körülvevő szegénység miatt. Ezt az egyházat, amely nem alkudott meg a világgal, a Szent Szellem fogja vezetni, mégpedig úgy, hogy egymáshoz hangolja a hívők szívét. Így volt ez az álomban is, amikor arról kellett döntenünk, hogy hová menjünk. Ez az egyház, bár meggyökerezett Krisztusban, itt a Földön mégis állandó mozgásban van, mindig arra kell mennie, amerre az Úr megy.

Vannak esetek, amikor az üldözés elől is menekülnie kell az egyháznak, hogy megmaradhasson az elrejtettség állapotában. Azt is tudni kell, hogy nem mindig figyelhetünk a természetes eseményekre, mint ahogyan az a bizonyos hang is mondta nekem álomban, amikor később újra be akartam kapcsolni a rádiót. Vannak esetek, amikor már kimondottan csak arra szabad figyelni, ami a szellemi világban történik. Amikor jött az ítélet, becsukódtak a bárka ajtói. Ez azt jelenti, hogy amikor majd eljön az ítélet a világra, már nem lesz többé lehetőség a megtérésre úgy, mint eddig, már nem lehet többé bejutni a szellemi bárkába, vagyis az egyházba. A világra ugyan rászakad majd az ítélet, de az egyház hitem szerint akkor is Isten védelme alatt lesz. Az Úr eljövételének ideje azonban rejtve van előlünk, ezért nem hagyatkozhatunk másra, csak azokra a jelekre, melyeket Isten meghagyott számunkra. Például: az idők jeleire...

„Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. (4)

Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem. (5)

Így hát fölemelt fővel állok ellenségeim között, ezért örvendezve mutatok be áldozatot az ÚR sátrában, és éneket zengek az ÚRnak.” (Zsoltár 27,4-6)

Előszó

Mielőtt rátérnék a példázat magyarázatára, szeretném, ha tudná az olvasó, hogy írásom nem teológiai, hanem prófétai jellegű. Ezért az íráshoz ebben az esetben nem használtam semmilyen kommentárt, hanem kizárólag a Szent Szellemre hagytam, mégpedig azért, mert meg kellett látnom, hogy a mostani időkben különösen aktuálissá vált Jézusnak a tíz szűzről szóló példázata. Ezt az igeszakaszt egészen új módon kezdte megvilágítani számomra az Úr, ezért inkább ráhagytam, mint a különféle kommentárookra. Bár nekem semmi bajom a kommentárokkal, őszintén szólva nagyon is jónak tartom azt, ha minél több kommentár van a birtokunkban, én most mégis magától a szerzőtől, vagyis Istentől akartam megtudni a példázat magyarázatát. Biztos vagyok abban, hogy sok jó magyarázat van a kommentárookban is, hiszen jó néhány kommentár származik olyanoktól, akik bizony nagyon szoros kapcsolatban voltak és vannak Istennel, de az én magyarázatom prófétikus magyarázat, mely a jelenlegi helyzetre vonatkozik. Nem gondolnám, hogy amit az alábbiakban olvashat tőlem az olvasó, az a teljes magyarázat lenne, viszont írásom mégis sokat segíthet azoknak, akik szeretnék megérteni a mostani idők szellemi összefüggéseit. Hiszem, hogy írásom további inspirációt fog adni a még mélyebb megértéshez, ennek következtében pedig maga az olvasó sokkal többet is megérthet a tíz szűz példázatából, mint amennyit én megérthettem és leírhattam. A bolond szüzek esetében időnként felváltva használtam a bolond és a balga kifejezést. Magyarázataimhoz többnyire a Református Zsinati Iroda által kiadott, a Magyar Bibliatanács által készített újfordítást használtam, de a jobb megértés kedvéért időnként más fordításokhoz is hozzányúltam. Adja meg az Úr, hogy mindazoknak segítséget nyújtson ezen írás, akik többet szeretnének megérteni Isten munkájából!

2003. augusztus 3.

Magyarázat a tíz szűz példázatához**Máté 25,1-13**

1. „Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhez, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására.
2. Öt közülük balga volt, öt pedig okos.
3. A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat,
4. az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban.
5. Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak.
6. Éjfélkor aztán kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására!
7. Ekkor felébredtek a szüzek mind, és rendbe hozták lámpásukat.
8. A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásunk kialszik.
9. Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is: menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak.
10. Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót.
11. Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk!
12. Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket.”
13. „Vigyázatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen eljön az Emberfia!”

Máté 25,1. Jézus így kezdi mondanivalóját: „akkor...”. Mikor? Erre a kérdésre akkor kapjuk meg a választ, ha a Bibliát a maga összefüggésében olvassuk. Vagyis: nem érdemes szétválasztani a Máté 24-et és a Máté 25-öt. Ezt a két fejezetet abban a tudatban kell olvasnunk, hogy itt két összefüggő fejezetről van szó. A Máté 24-ben arról olvashatunk, hogy Jézus elmondja tanítványainak, milyen jelek előzik meg az ő második eljövételét, valamint, milyen módon fog majd megtörténni az a bizonyos második eljövétel. Majd ezek után a 42. versről egészen a fejezet végéig a következőket olvassuk:

„Vigyázatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” (42)

„Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik őrváltáskor jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába. (43)

Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok! (44)

Ki tehát a hú és okos szolgál, akit azért rendelt szolgálói fölé az úr, hogy kiadja nekik az edelt idejében? (45)

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál ura, amikor megjön! Bizony, mondom néktek, hogy egész vagyona fölé rendeli őt. (46-47)

Ha pedig a gonosz szolga így szólna szívében: Késik az én uram, és szolgatársait verni kezdené, és együtt enne és inná a részekkel: (48-49)

megjön annak a szolgának ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem is gondolja; (50)

akkor kettévágatja, és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” (51) (Máté 24,42-51)

Jézus tehát arra figyelmeztet, hogy eljövetele bizonyos értelemben váratlan lesz, még tanítványai számára is. Amikor úgy tűnik, hogy az emberek figyelme végképp elterelődik Jézusról, akkor ő egyszer csak megjelenik, mégpedig teljesen váratlanul. Jézus ezért a hű és okos szolga példáját állítja elénk, aki kiadja az eledelt szolgatársai számára, idejében. Aztán elénk állít egy ellenpéldát is, egy olyan ember személyében, aki ahelyett hogy gondoskodna szolgatársairól, üti-veri őket, valamint együtt eszik és iszik a részekkel. Én hiszem, hogy ez a két példa kétféle egyházat jelenít meg. Mind a két egyház az utolsó idők végső korszakában jut igazán a csúcsra. A pozitív példaként elénk állított ember, aki idejében kiadja az eledelt szolgatársainak, jelképezi az Urat szívből követő egyházat, melynek tagjai idejében kiadják egymásnak az eledelt. Vagyis: táplálják, és gondozzák egymást mindenféle értelemben. Ez az egyház teljesen Istentől függ, mert Isten táplálja azt. Isten, ezen egyház tagjait egymás által táplálja szellemileg, lelkiileg és fizikailag is. A negatív példaként szolgáló ember jelképezi a világgal megalkuvó, parázna egyházat, melynek tagjai nem követik igazán az Urat, hanem csak a szájukkal. Ezen egyház tagjai ütök és verik egymást, de nem csak egymást, hanem az ártatlanokat is. Hogyan teszik ezt? Az életvitelükkel, mellyel teljesen elidegenítik az embereket az igazi Krisztus-követéstől.

A részegesekkel való együtt dorbézolás pedig a világba való teljes beleolvadást jelképezi, ez az egyház ugyanis már teljesen beleolvadt a világba, közte és a világ között hiába is keresnénk különbséget, azt sajnos már nem találnánk. A példaként elénk állított két ember között jól látható hasonlóság és különbség is van. Hasonlóság az, hogy mind a ketten uruktól kapták azt a pozíciót, mellyel egyikük élt, a másikuk azonban visszaélt (e két utóbbi megállapítás viszont már a különbséget jelzi).

Különbség az is, hogy amíg egyikük visszavárta urát, aki éppen a messze távolban volt, addig a másikuk egyáltalán nem is gondolt urának visszajövetelére, ezért teljesen váratlanul érte őt urának megjelenése. Így van ez a kétféle egyház esetében is. Hasonlóság bennük az, hogy az Úr mindegyiket belehelyezte egy csodálatos mennyei pozícióba, az újjászületés által. A különbség viszont az, hogy ezzel a pozícióval az Urat igazán követő egyház él, a parázna egyház azonban visszaél.

Vagyis: az Urat követő egyház arra használja ezt a szellemi pozíciót, amire valóban használni kell, a parázna egyház pedig csak saját meggazdagodására használja azt. Van azonban egy másik különbség is a két egyház közt. Az Urat követő egyház ugyanis várja Jézus vissza jövetelét, a parázna egyház viszont erre még csak gondolni sem akar, vagy ha mégis, akkor ezt is csupán a vallásos formalizmus kedvéért teszi, merő képmutatásból. Az Úr, amikor visszajön, az igaz egyházat megjutalmazza, a parázna egyházat pedig megbünteti. A fentiekben leírtak persze nem hirtelen fognak megtörténni, hanem inkább itt egy folyamatról van szó, mely úgy tűnik, hogy még eltart egy darabig, és majd csak e folyamat végén lesz látható az Úr visszajövetele, ami viszont már valóban hirtelen fog bekövetkezni.

Nos, amikor e folyamatot látjuk egyre jobban kiteljesedni, akkor lesz hasonló a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásaikat, és kimentek a vőlegény fogadására. Isten királysága tehát eléggé vegyes állapotban található ebben az időben, de ezen állapot lényegét az első versben még nem látjuk. Itt még csak tíz szűzet látunk, akik lámpással a kezükben mennek a vőlegény fogadására. Valójában azonban ebben az időben a mennyek országa, vagyis Isten királysága már teljesen lezüllesztett állapotban található csak meg itt a Földön. Ezt az elzüllesztést pedig nem más okozza, mint maga az ember, mégpedig a keresztény ember. Ez persze Isten engedélyével történhet csak meg, mégpedig azért, hogy nyilvánvalóvá legyen mindenki előtt a nagy igazság, mely szerint az ember egyszerűen képtelen megvalósítani Isten országát, mert azt egyedül Isten tudja megvalósítani, és ő meg is teszi. Úgy tűnik, mintha az első versben még csak az elején lennénk valaminek. Most nézzük meg, miről is van tehát itt szó! A tíz szűz az újjászületett, megváltott egyházat, vagyis Krisztus menyasszonyát jelképezi. A lámpás nem más, mint Isten ígéje, azon belül is pedig a prófétai beszéd. Péter apostol a következőket írta a testvéreknek:

„Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.” (2Péter 1,19)

A sötétben világító lámpa tehát, amire igencsak szükségünk van, a prófétai beszéd, mely minden esetben eligazít minket. A nap felragyogása és a hajnalcsillag felkelése a szívünkben akkor fog megtörténni, amikor Krisztus eljön menyasszonyáért, vagyis az egyházért. Addig viszont szükségünk van a sötétben világító lámpásra, vagyis a prófétai beszédre. Hadd tegyék itt most egy kis kitérőt! A fentiekben ugye arról szóltunk, hogy kaptunk Istentől egy lámpást, amely a prófétai beszéd. Azonban nem csak nekünk van lámpásunk,

hanem Istennek is. Isten lámpása maga az ember, pontosabban az ember úgynevezett belső embere. Erről a tényről világos utalást olvashatunk az ó és az újszövetségben egyaránt.

„Az ember lelke az Úrtól kapott mécses, egészen átkutatja a test belsejét.” (Példabeszédek 20,27)

(Az eredeti héber szöveg alapján a pontos fordítás inkább így hangzik: „Az ember lelke az Úr mécsese ...”.)

„Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke.” (1Korinthus 2,11)

Érdekes, hogy az a szó, amit a magyar nyelvű Bibliák többségében lélekként adnak vissza a fordítók, másként szerepel az ószövetség eredeti nyelvében, a héberben, és másként az újszövetség eredeti nyelvében, a görögben. Míg a Példabeszédek könyvéből idézett igében szereplő héber szót léleknek kell fordítanunk, addig a korinthusi levélből idézett igében szereplő görög kifejezés talán legpontosabb jelentése, a szellem szó. Ebből a megállapításból az tűnik ki számunkra, hogy Isten nem minden esetben bontja szét az embert testre, lélekre, szívre, szellemre, stb., hanem gyakran az egész személyiséget nézi, az embert egészében látja, mindenestől a maga teljes valójában. Ezt a tényt támasztják alá Jézus szavai is:

„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Máté 5,16)

Nem csak itt, hanem az újszövetség más részeiben is olvashatunk hasonló mondatokat. Kivétel nélkül mindegyik igeszakasz, mint ahogy a fent idézett is, azt hangsúlyozza, hogy az emberek cselekedeteik által is megláthatják Isten bennünk elhelyezett világosságát. A cselekedetekhez pedig mint köztudott, a testre is szükség van, sőt, nem csak a testre, hanem az egész emberre is.

Ebből kiindulva megállapíthatjuk tehát a fentiekben már említett tényt: Isten az egész embert használni akarja világosságának közvetítésére. Az azonban kétségtelen, hogy ennek a szellemi világosságnak elsősorban mégis csak a belső ember a székhelye, és onnan kell aztán az isteni fénynek kiáradnia az ember megnyilvánulásain és cselekedetein keresztül. Amikor ez végbe megy, valóban az egész ember lesz Isten világító eszköze a világ számára.

A belső emberben pedig úgy lesz világosság, hogy Isten meggyújtja azt, az ő szavával. Ez talán olyan, mint amikor egy szobában valaki felkapcsolja a villanyt, és így hirtelen világos lesz. A legjobb hasonlat azonban az a lámpás, melybe olajat kell tenni, és aztán meg kell gyújtani, hogy világíthasson.

„Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (2Korinthus 4,6)

Nagyfontosságú tanítást tartalmaz ez a csodálatos ige, de ennek magyarázatába most nem kívánok részletesen belemenni. Amit most lényeges tudnunk az, hogy Isten világosságot gyújtott bennünk az ő szavával, mely természetesen a Szent Szellem által jött hozzánk. Ez nem más, mint maga az újjászületés, mely egy természetfeletti esemény, vagyis: csoda.

Tehát: van Istennek egy lámpása, mely a mi belső emberünk, és van nekünk is egy lámpásunk, mely a prófétai beszéd, vagyis az aktuális, számunkra kinyilatkoztatott ige. A két lámpa működése összefüggésben van egymással. Ha ugyanis keveset vagyunk képesek hallani Istentől, akkor belső emberünk is csak halványan tud világítani. Ha azonban mindent, amit az Úr akar mondani nekünk, képesek vagyunk meghallani és annak megfelelően is élni, akkor a belső emberünkől kiáradó szellemi fény igen erős lesz. Ha pedig semmit sem vagyunk képesek hallani Istentől, akkor a belső emberünkben is kialszik a fény. Ez már a végső állapot egy keresztény számára. Ha lehet, akkor mindenképpen ki kell ebből jönnie annak, aki ebben a borzalmas szellemi állapotban van. Erről még a későbbiekben is említést kell tennünk. Most azonban azt látjuk, hogy a tíz szűz lámpással a kezében kiment a vőlegény fogadására. Ez alapján feltételezhetjük, hogy a tíz szűz valahol tartózkodott, és ezt a tartózkodási helyét hagyta el, amikor kiment a vőlegény elé. Lehet, hogy egy házban voltak, bár ez a példázatból nem derül ki. Ezt azonban mégis feltételezhetjük abból, hogy az első versben ezt olvassuk: „kimentek”. Induljunk ki tehát abból a tényből, hogy egy házban voltak, és akkor átvitt értelemben a következő magyarázatokat kaphatjuk:

1. A ház jelentheti magát a világot is, melyből Isten kihívja az övéit.

Ez a hely földrajzilag nem meghatározható, mert inkább egy szellemi állapotot ír le, melyet röviden csak úgy hívunk, hogy „világ”. Ez a tíz szűz a világ gonosz, istentelen állapotában volt, de az Úr újjászülte és megtisztította őket. Így lettek ők valójában tiszták, vagyis szűzek, mert megtérésük előtt nem voltak azok. Vajon hová ment ki a tíz szűz, és egyáltalán hová kell kimennie egy Isten által elhívott embernek? Hiszem, hogy a válasz nagyon egyszerű, egyszerűbb, mint gondolnánk.

Ahová az újjászületett embernek ki kell mennie, az a „puszta”, amely szintén inkább egy szellemi állapotot jelképez.

A puszta jelentésére sok példát találhatunk. Például: az Isten által kihívott embernek a világban kell élnie, de nem a világ, hanem az Úr tanítása és Szellemének vezetése szerint, elkülönítve magát a világ szellemiségétől. Ez bizony puszta. Már csak azért is, mert ezt a magatartást a világ a legjobb esetben értetlenül bámulja, a legrosszabb esetben pedig üldözi, és csak kevesen térnek meg igazán. A Biblia világosan tanítja, hogy Isten Jézus Krisztusban mindent odaadott az övéinek, bizonyos értelemben még a világ javait is, de a gyülekezetnek mégis át kell mennie azon, ami a világ mércéjével mérve bizony szegénység (lásd filadelfiai gyülekezet). Ez is puszta. Aztán a Biblia azt is tanítja, hogy Krisztus a mi gyógyítónk. Ennek ellenére mégis át kell mennünk betegségeken, van akinek ritkán, de van akinek bizony gyakrabban. Mi ez, ha nem puszta?

Mindaz, amit a fentiekben felsoroltam, bizony puszta a javából, mégpedig olyan, amit Isten készített nekünk, és ide ki kell mennünk. Vagyis: mindenkinek ki kell mennie a maga „pusztájába”, ha tetszik, ha nem. Magának a gyülekezetnek is ki kell mennie a „pusztába”, erről több ige is világosan beszél, de most hadd idézzek ezekből csak egyet!

„Menjünk ki tehát őhöz a táboron kívülre, az ő gyalázatát hordozva. Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” (Zsidók 13,13-14)

Bár itt nem szerepel a „puszta” kifejezés, de a zsidók negyven éves pusztai vándorlását tanulmányozva világosan tudjuk, hogy ha valakinek ki kellett mennie a táboron kívülre, akkor az csak a pusztába mehetett, hiszen máshova nem is nagyon mehetett volna. A mi esetünkben a tábor is magát a világot jelenti, ahonnan nekünk ki kell mennünk. Ez a kimenetel pedig a világ szellemiségétől való folyamatos elkülönülés által történik. De ez a kimenetel jelenti a krisztusi életvitelt is, melyre a Szent Szellem segítségével juthatunk el. Ez az életvitel tesz minket alkalmassá Jézus, vagyis a vőlegény fogadására.

2. A ház jelenthet egyfajta várakozást is.

Ha a példázatnak csak az első versét olvassuk el, akkor úgy tűnik, hogy a szüzek fogták a lámpásaikat, aztán rohantak kifelé. Ráadásul, ha ezen elgondolás alapján olvassuk tovább a példázatot, akkor még azt is hihetjük, hogy a szüzek menet közben aludtak el. De ez nem így van. Ha ugyanis figyelmesen olvassuk végig a példázatot, akkor a következőket láthatjuk: az első négy versben az Úr a bolond szüzeknek a menyegzőről történt lemaradásának okát magyarázza el. Az 5-ös verstől a 12-es versig magát az eseményt meséli el Jézus, míg a 13-ik versben a konklúziót olvassuk. Vagyis: vigyázzunk, mert nem tudhatjuk, mikor jön el az Emberfia.

Ez a konklúzió, erre akarta Jézus úgymond kihegyezni a példázat mondanivalóját. Mindezek alapján tehát a következőket látjuk: a szüzek egy házban tartózkodva várták a vőlegényt, s közben valószínűleg mindegyiknek éghetett a lámpása. Aztán mivel a vőlegény késett, ők elálmosodtak, majd elaludtak. Éjfél tájban kiáltást hallottak, mely a vőlegény érkezéséről tudósította őket. A szüzek felébredtek, és rendbe hozták az addigra már kialudt lámpásaikat, vagyis, olajat raktak bele és meggyújtották. Mivel nekik ki kellett menniük a vőlegény fogadására, ezért szükségük volt lámpásra, amit aztán mindegyik magával is vitt.

A vőlegény fogadása valószínűleg nem közvetlenül a ház előtt történhetett, hanem attól jóval messzebbre, ezért ijedhettek meg a bolond szüzek, amikor arra jöttek rá, hogy nincs elég olajuk a folyamatos világításra. Innen tovább most nem akarom folytatni. Csak a fentieket akartam tisztázni, a példázat mélyebb mondanivalójának megértése miatt. Az azonban tény, hogy a ház, ahol a szüzek valószínűleg várakoztak, jelentheti a hívó ember várakozását is. Ez a várakozás szintén nincs helyhez kötve, hiszen várakozni szinte bárhol lehet, ahol Isten akaratából tartózkodik a hívó ember. Inkább ebben az esetben is egy szellemi állapotról beszélhetünk.

Miután ezeket a fontos alapokat lefektettük, a továbbiakban két, szerintem fontos kifejezés alapján kívánom magyarázni ezt a példázatot. Ezek: kimenni, illetve várakozni.

Máté 25,2-4. A Biblia sokat tanít az eszesekről és a balgákról. Különösen a Példabeszédek könyvében olvashatunk róluk. Ezekkel most nem akarok foglalkozni, hanem inkább csak meg kívánom jegyezni, milyen érdekes, hogy Isten nagy jelentőséget tulajdonít az értelem használatának. Persze, itt az Úrnak átadott értelemre kell gondolnunk, nem pedig a hiábavalóságokkal foglalkozó értelemre, amely csak kiforgatja Isten dolgait, és szüntelenül megkérdőjelezi a Szent Szellem munkáját. Ez utóbbi értelem telve van kételkedéssel és hitetlenséggel, valamint az elengedhetetlenül hozzájuk tartozó göggel, viszont az Úrnak átadott értelem bölcs. Bölcs, mert mint tudjuk, a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme, vagyis aki féli az Urat, az többé nem támaszkodik a maga értelmére és bölcsességére, hanem tudomásul veszi, hogy az önmagában lévő bölcsesség tulajdonképpen semmit sem ér. Az ilyen ember mindenét, s így többek közt az értelmét is átadja az Úrnak,

hogy ő azzal saját belátása szerint rendelkezzen. Aki így cselekszik és így él, az már valóban elindult a bölcsesség útjának első kövein.

Feltűnt számomra az is, hogy a szüzek fele volt eszes, a másik fele pedig balga. Ha Krisztus egyházát ezen az alapon vizsgáljuk, akkor azt kellene mondanunk, hogy minden második hívő a bolond szüzek közé tartozik. Nem. Én ezt nem merem állítani, mert akkor ezzel azt is mondanám, hogy minden második hívő az okos szüzek közé tartozik. Ezzel szemben viszont ma nem ezt látjuk. Most inkább azt látjuk, hogy elkezdődött a hittől való elszakadás.

Ez a folyamat nem a világban történik, mert a világ soha nem is rendelkezett igazi, bibliai hittel. Nem. Ez a szörnyű folyamat az egyházban történik. Kétféle válik a kereszténység. Elválnak egy Ábeli, és egy Káini vonalra. Ez az elválás valamilyen szinten ugyan mindig is zajlott, a kétféle vonal mindig is létezett, de az mégis kétségtelen, hogy ez a kereszténységen belüli elkülönülés az utóbbi években nagyon felgyorsult. Most a laodiceai és a filadelfiai gyülekezet egymástól való elkülönülését látjuk. Ez az elkülönítés természetfeletti módon történik, mert ezt a Szent Szellem végzi mindenütt a Földön, különféle emberekben, egymástól függetlenül.

A laodiceai és a filadelfiai gyülekezet kétféle szellemi állapotban lévő kereszténységet ír le. Ez a kétféle kereszténység igazán csak az utolsó idők végső korszakában fog csúcsra jutni, ez a korszak pedig most van. A laodiceai gyülekezet a magát gazdagnak látó, felületes tömegkereszténységet szimbolizálja. A filadelfiai gyülekezet pedig egy emberi mérce szerint szegénynek és kicsinek látszó, de Isten szemében mégis gazdag és erős kereszténységet jelképez. A kétféle kereszténység egyre jobban elkülönül egymástól. A felületes keresztények már most sokan vannak, Krisztus igazi követői pedig valójában nagyon kevesen lesznek. Ők lesznek a szent maradék. Ez pedig nem 50-50 százalékos arányt mutat, hanem nagy eltérést, aránytalanságot.

A tömegkereszténység nem úgy szakad el a hittől, hogy hitelenné válik, hanem csak az igaz, bibliai hittől fog eltérni egy másfajta hitre. De ez Isten szemében már hitelenségnek számít, hiszen ez a jelenség már a hit dolgában való hajótörést jelzi.

Ezek szerint Isten nem fogadja el mindenkinek a hitét? A feltett kérdésben természetesen már a válasz is benne van. Nem, Isten nem fogad el mindenféle hitet, hanem csak azt a hitet tiszteli, amely belőle és az ő igéjéből kiindulva fogan meg a szívünkben. Vannak ugyanis hamis hitek, és ezek akkor sem kedvesek Isten számára, ha e hamis hitek képviselői a Bibliára hivatkozva hirdetik tévtanaikat. Engem eléggé megdöbbenett az a felismerés is, hogy a hamis hit szinte megszólalásig hasonlít az igazira. Az utolsó időknek ebben a mostani korszakában, amelyben mi is élünk, kezd felállni egy, az igazi kereszténységhez megszólalásig hasonló hamis kereszténység is. Ez a hamis kereszténység már létezik, de még nem tudott kibontakozódni a maga teljességében.

Tehát: amit most látunk magunk körül a világban, az még egyáltalán nem a teljesség. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a hamis kereszténység csak a megszólalásig hasonlít az igazira. Csakhogy ebben a megszólalásban is elég szellemi erő van a választottak megtévesztésére, melynek megtörténte még Jézus szerint is igen nagy esély van. Világosan látjuk ezt a búza és a konkoly példázatából is. Ennek magyarázatával sem kívánok most foglalkozni, hanem elég legyen annyit tudnunk, hogy a Közel-keleten a konkolyoknak van olyan fajtája is, amely megtévesztésig hasonlít a búzára. Pontosan így van ez a mostani kereszténység esetében is. A hamis kereszténység már annyira összekeveredett az igazival, hogy a kettőt csak az Úr tudja maradéktalanul, tökéletesen szétválasztani. Bizony, hamis testvérek is élnek közöttünk. Talán gyakran még együtt is ettünk-ittunk velük. Én magam is ebédeltem már együtt olyan keresztény vezetőkkel, akik az Ige szerint bizony hamis testvéreknek számítanak. Még most is beleborzongok abba a tudatba, hogy ilyenkor nem egy esetben magával az Ördöggel ültem egy asztalnál. Együtt ettem-ittam az Ördöggel, aki hamis testvérek képében jelent meg előttem. Mindez pedig azért történhetett meg velem, mert azokban az időkben olyan szellemi vakságban voltam, hogyha maga az Antikrisztus ült volna velem egy asztalnál, még azt sem ismertem volna fel.

Hát nem szomorú, és nem megdöbbenő, hogy mindez nem mese, hanem maga a kijózanító valóság? Szomorú az is, hogy a mostani időkben egyre több keresztény tartozik a bolond szüzek közé. Mi vajon hová tartozunk? Ha őszintén megvizsgáljuk az Úrhoz való viszonyulásunkat, akkor rövid időn belül választ kaphatunk erre a kérdésre is. Azt olvassuk, hogy a balga szüzek nem vitték magukkal olajat, amikor a vőlegény elé igyekeztek. Az olaj itt a Szent Szellem kenetét, valamint az Úrral való közösséget jelenti. Nem lehet úgy várakozni Jézusra, hogy közben nem figyelünk a lámpásunkra, vajon világít-e még. Szellemi értelemben állandóan virrasztanunk kell, és lámpásunknak is szüntelenül kell égnie, vagyis: az Úrral állandó szellemi közösségben kell lennünk. Nem elég csak a lámpást tartanunk a kezünkben, abba olaj is kell. Tehát nem elég ismerni csak a prófétai beszédet, mert az így csak értelmi ismeret lesz a számunkra, nem pedig szellemi ismeret. Ha nincs olaj a lámpásban, azaz kenet az igén, akkor az csak betű lesz a számunkra. Pál apostol is tanítja, hogy nekünk nem a betű óságában, hanem a Szellem újságában kell szolgálnunk Istent. Az ígét nem elég csak betű szerint, az értelmünk által ismerni, hanem magát az Urat kell ismernünk, első sorban a szellemünkkel!

Ha szellemünk által akarjuk megismerni az Urat, aki szintén Szellem, sőt Ő maga a szellemek Atyja, akkor leszünk csak képesek arra, hogy mindenkor Szent Szellem által megelevenített ígét kapjunk tőle, amely már nem csupán értelmi ismeret lesz számunkra, hanem első sorban szellemi ismeret. A szent iratokat - mint tudjuk - a farizeusok is ismerték, de ez az ismeret csupán az értelmükig jutott el, mert ők maguk valójában magát az Urat utasították el.

Ennek a következménye volt az, hogy Isten ígését ugyan ismerték, de az ő erejét már nem, mert nem akartak Jézushoz menni, aki számukra is a tiszta szellemi élet forrása lehetett volna. Azok a keresztények, akik a balga szüzek közé tartoznak, pontosan ebben a szellemi állapotban vannak. Rájuk is igaz a mondás, hogy **„a kegyesség látszata ugyan meg van náluk, de annak erejét megtagadják”** (2Timótheus 3,5). Ők is nagyon jól tudják az Úr eljövételének közeledtét, mint ahogy a Jézus idejében élő írástudók is pontosan tudták, hogy hol, és mikor kell megjelennie a Megváltónak. Dátumszerűen persze nem tudhatták ezt, de a Messiás első eljövételének közeledtét fel kellett, hogy ismerjék az idők jelei, valamint a szent iratok tanulmányozása során. Ezt a feltételezést alátámasztják más, a zsidósággal foglalkozó írások is, ezért ez a feltételezés nem is annyira feltételezés, hanem inkább tény.

A bolond szüzek közé tartozó keresztények is nagyon jól érzékelik, hogy közel van Jézus visszajövele, de nem elég tudni az idők jeleit, ha nem élünk benne azokban mi is. Ha nem várjuk szellemi értelemben virrasztva a mi Urunkat, akkor hiába minden ismeret. Ugyanis, még a helyes ismeret is csak akkor válik igazi, szellemi ismeretté, ha folyamatos és szoros közösségben élünk Krisztussal. Jézus többször is világosan beszélt tanítványainak a szellemi virrasztásról, mely az Úr eljövele várásának egyik fontos alapelve kell, hogy legyen. Urunk azonban nem csak a várakozással kapcsolatos szellemi igazságokról beszélt, hanem tanított a Szellemben való járásról is. A Szellemben való járás nem más, mint világosságban járni. Jézus ezt mondta az őt faggató sokaságnak: „Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van.” A János 12-ben olvasható mondatok nagy része most különösen aktuális, ezért jobb, ha szó szerint idézzük a fentiekben már elhangzott szavakat:

„Jézus ezt mondta nekik: „Még egy kis ideig közöttetek van a világosság. Addig járjatok a világosságban, amíg nálatok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. (35)

Amíg nálatok van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek!” Ezeket mondta Jézus, majd eltávozott és elrejtőzött előlük.” (János 12,35-36)

Ha nincs elég olaj a lámpásban, vagyis nincs közösségünk Istennel, és ennek hiánya miatt nem rendelkezünk Isten aktuális prófétai beszédeivel, hanem csak értelmi ismerettel, akkor nem tudunk világosságban járni. Ennek pedig elengedhetetlenül a szellemi sötétségben való tévelygés lesz a következménye. A balga szüzek nagy bajban vannak, mert ahol nincs elég olaj, ott előbb-utóbb kialszik a lámpás. Ahol pedig kialszik a lámpás, ott nincs többé világosság, hanem csak a mérhetetlenül nagy sötétség.

A mostani időkben a létező keresztény gyülekezetek túlnyomó többsége pontosan ezt éli át. Gyülekezeteinkből ugyanis kezd elmenni a világosság. Jézus elindult, hogy kimenjen a gyülekezetekből. Talán még a küszöbön áll, de már az ajtót kinyitotta, hogy örökre eltávozzon! Még mindig szól az Ige, még mindig meg lehet térni, de azt tudni kell, hogy már nagyon az utolsó órában vagyunk.

Eljön ugyanis a pillanat, amikor Jézus végképp eltávozik a gyülekezetekből, és akkor már többé nem szólal meg a Szent Szellemtől ihletett Ige, hanem csak valamilyen tévelygés erejéből fakadó szólások hangoznak majd el a szószékek mögül. Tény, hogy a Szent Szellem már eltávozott a most létező gyülekezetek nagy többségéből. Tény az is, hogy egy adott gyülekezetben minél kisebb mértékben van jelen Isten Szellemének közelsége, ott annál nagyobb teret kap a tévelygés szelleme. Ez minden esetben így történik, ezért ezen csak egy igazi megtérés által lehet változtatni. Manapság jól látható, hogy egyre több helyen van komoly konfliktus a most felébredő, és a megalkuvó keresztények között. Szükséges is, hogy konfliktus legyen közöttük, mert a felébredő embereket az Úr félelme folyton az igazság mellett való kiállásra, és az igazságtalanság leleplezésére készíti. Ezért aztán a megalkuvók üldözni fogják a felébredőket, de már most meg kell jegyeznünk azt a nem éppen elhanyagolható tény, hogy a megalkuvóknak valójában nem a felébredt emberekkel van bajuk, hanem Jézussal, aki minden felébredt ember által szól a mostani időkben a megalkuvókhoz.

Amikor a megalkuvó egyház elutasítja a felébredt embereket, akkor ezzel a magatartással magát Jézust utasítja el. Valahányszor egy gyülekezet elutasít egy embert, akit Isten küld hozzájuk, magát Jézust utasítja el. Hát nem döbbenetes ez? Egyébként Jézus sokféleképpen kivonulhat egy gyülekezetből. Kivonulhat úgy is, hogy övét elviszi onnan. Ha Krisztus igazi követői elhagynak egy gyülekezetet, nem sértődöttségből, nem gyűlöletből, stb., hanem azért mert ezt Isten mondta nekik, akkor az a gyülekezet nagy bajban van. Ha ugyanis Isten azt mondja valakinek, hogy egy adott gyülekezetbe többé be ne tegye a lábát, akkor ez már maga az ítélet. Bizony, a balga szüzek már nem sokáig tudnak a világosságban járni, mert lámpásaik kialvóban vannak, és a világosság fiai is kezdenek kimenni a gyülekezetekből, vagyis a szellemi Babilonból.

Érdekes, hogy csak a 8-as versben olvashatunk a balga és az okos szüzek közti közösség valamilyen formájáról. Egészen a 8-as versig nem is olvasunk arról, hogy a balga és az okos szüzek közösségben lettek volna egymással. Nem is lehetnek, hiszen a balga szüzek nem a világosságban járnak, hiszen lámpásaik is kialvóban vannak, vagy talán már ki is aludtak. A közösség és a világosságban való járás viszont elengedhetetlenül összetartoznak.

„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” (1János 1,7)

A fenti megállapításomat tehát János szavai is teljesen alátámasztják. Egyébként pedig hogyan is gyakorolhatna egymással tiszta szellemi közösséget a világosság és a sötétség? E kérdés már csak azért is elgondolkodtató, mert bár az okos és a balga szüzek között valamilyen kapcsolat van, hiszen együtt mennek ki a vőlegény fogadására, de az kétségtelen, hogy ez a kapcsolat nem szellemi. Nem is lehet az, hiszen a megalkuvó egyház üldözni fogja Krisztus igazi követőit. Ezen nem kell meglepődnünk, mert így volt ez mindig, Jézus mennybe menetele óta. Természetesen a piszkos munkát nem a megalkuvó egyház végzi majd el, hanem a világ. A megalkuvó egyház “csak” kiszolgáltatja Krisztus igazi követőit a világnak, hogy az énykedve szerint bánjon majd velük. Volt ilyesmire példa már Magyarországon is, mégpedig nem is egy esetben. Volt idő, amikor az alábbi történet szinte mindennapos esemény volt a keresztények között:

Volt két ember, mind a ketten egy gyülekezetbe jártak, és gyakran ültek egymás mellett a padban. Együtt is imádkoztak. Az egyik azonban besűgő volt, és rövid időn belül kiszolgáltatta testvérét a hatóságoknak.

Hívó öregektől számtalan ilyen és ehhez hasonló történetet hallottam. Ezek nem csak a nagyegyházakban fordultak elő, hanem természetesen a kisebb egyházakban is. Ráadásul az úgynevezett karizmatikus közösségek még ezen a területen is élen jártak. Hívó barátaimmal sokat szoktunk beszélgetni az üldözésről. Úgy hiszem, hogy nekik is és nekem is adott Isten kijelentéseket az üldözések mikéntjéről, de természetesen ezek a kijelentések eddig még csak valaminek a felületét mutatták meg nekünk. Éppen ezért azt még nem látjuk igazán, hogy milyen módon fog majd elindulni az az igazán nagy keresztényüldözés, amiről Isten most élő prófétái közül is beszéltek már néhányan. Az kétségtelen, hogy ez az üldöztetés még várat magára, mert még nem vagyunk rá felkészülve. Úgynevezett kisebb üldöztetéseket, hátratételeket azonban akkor is szenvednünk kell az igazság miatt, ha nem vagyunk kitéve a nagy, globális üldöztetéseknek, melyek bizonyos időszakokban rá szoktak törni a kereszténységre.

Van azonban egy sejtésünk arról, hogy a sok indítók közül mi lehet az egyik, amely mindenképpen üldöztetést fog eredményezni előbb vagy utóbb. Ez az ok, a terrorizmus elleni harc. Maga a terrorizmus tényleg komoly veszélyforrás. A terrorizmus valóban egy gonosz csapás a világra nézve, és ennél a megállapításnál meg is szoktunk állni. Nem keressük a mélyebb okokat, hanem e helyett inkább mindig aktuális bűnbakokat keresünk, akikre rá lehet fogni, hogy gonosz terroristák. Manapság a terrorizmus egyik fő ideológiai gyökerének a vallási fundamentalizmust tartják. Ezért már a keresztények közül is sokan alkalmazzák, illetve támogatják a szinkretizmust (ez lényegében az ökumenizmus, az ideológiák összemosása - a szerk. megjegyzése) csak azért, hogy fennmaradhassanak és életben maradhassanak a világ nagy tengerében, de e magatartás következtében alaposan felhígult a kereszténység.

Igen, valóban veszélyes a fundamentalizmus, de ez a megállapítás is csak részgazság, mert kiegészítésre szorul. A megállapítás úgy helyes, hogy a zsidó alapokon álló keresztény fundamentalizmuson kívül minden más fundamentalizmus veszélyes, mert ördögi. A zsidó-keresztény fundamentalizmuson kívül ugyanis minden más fundamentalizmus egyenesen a gonosztól származik. Ennek két fő bizonyítéka a szeretetközösség és a békességre igyekezőség. Amelyik fundamentalizmus nem rendelkezik e két jeggyel, az nem Istentől való szellemiséget hordoz. Az ilyen fundamentalizmusok valóban táptalajul szolgálhatnak a terrorizmus számára, hiszen maga az Ördög is emberölő volt kezdettől fogva, ezért a tőle származó fundamentumok is csak ezt a gyilkos lelkiületet hordozhatják.

A világ azonban sajnos már most egybemossa ezeket a fundamentalizmusokat a zsidó-keresztény fundamentalizmussal, ráadásul az „egyházak” nem csak asszisztálnak ehhez, hanem gyakran még meg is előzik a világ fiait, hogy úgymond rendet teremtsenek a saját soraikon belül. Vagyis, elnémítsák az úgynevezett fanatikus, fundamentalista hangoskodókat, akik mindig valamiféle igazságról beszélnek. Egyre több egyházi vezető –úgymond – óvja a hívőket a zsidó-keresztény fundamentalizmustól, vagyis attól, hogy komolyan vegyék akárcsak magát a Bibliát is. Ez a jelenség nem csak a nagy „egyházakban”, hanem ma már a neoprotesztáns „kisegyházakban” is látható. Mindez pedig félelemből és megalkuvásból fakad, Mert az ún. „egyházak” nem akarnak szembe menni a világgal, hanem inkább el akarják fogadtatni magukat. Az Ige szerint viszont ez szellemi paráznaság.

Igen! Elfordulni Isten igazságától, lefeküdni a világgal csak azért, hogy az elfogadjon és elismerjen minket, ezt látjuk ma. Emiatt aztán nem sokára majd olyan idők is el fognak jönni, amelyek igen nagy nehézséget fognak okozni a valódi keresztények számára, mert ha akkor valaki nyíltan vállalja a zsidó-keresztény

fundamentalizmusba vetett hitét, terroristának, vagy legjobb esetben is terrorista gyanús személynek fogják kikiáltani, és üldözni fogják.

Ez az időszak nagyon hamar el fog jönni, és vízvázasztó lesz a kereszténységen belül is, mert a megalkuvók nem fogják magukat fundamentalistáknak nevezni, viszont a többiek, akik nem alkudtak meg a világgal, örült, elmeháborodott, fanatikus embereknek fogják tartani. Erről egyébként azért is szólnunk kell, mert nem szabad beengednünk a humanizmust az életünkbe. A zsidó-keresztény fundamentalizmusba ugyanis nem csak az emberek szeretete tartozik bele, hanem a bűn gyűlölete is. Bűn pedig mindaz, amire Isten azt mondja, hogy bűn.

Különben a mi fundamentumunk, amire építünk, ez: **„te vagy a Krisztus, az élő Isten fia”**. (Máté 16,16) Jézus is erre a kijelentésre építi az ő egyházát mindmáig, és még ezután is.

Ebben a kijelentésben minden benne van, ami igazán fontos lehet számunkra. Benne van az Isten iránti szeretet, az emberek iránti szeretet, de benne van az igazság szeretete és a bűn gyűlölete is. Ez a mi fundamentalizmusunk, ilyen alapra építjük az életünket. Aki pedig ezek után is örültnek tart minket, annak nem velünk van baja, hanem magával Jézussal, aki világosan tanította, hogy őt csak fundamentalista módon lehet követni. Őt nem lehet félig követni. Vagy egészen követjük, vagy sehogy. Ezt az igazságot pedig nagyon jól értették és értik az okos szüzek, hiszen azt olvassuk róluk, hogy elegendő olajat vittek korsóikban. Vagyis: szoros közösségük volt az Úrral. Ismerték az Urat. Ez a zsidó gondolkodásban elsősorban nem informális ismeretet, hanem intim, bensőséges kapcsolatot jelent. Még a régi Károli fordítású Bibliában olvassuk, hogy „Ádám ismeré az ő feleségét, Évát, ...”. Ők együtt voltak, és gyermekek születtek a szerelmükből. Szellemi értelemben nekünk is együtt kell lennünk az Úrral, egyé kell válnunk vele, és akkor csodálatos dolgok jöhetnek a világra. Ez a csodálatos közösség eredményezi többek között azt is, hogy az okos szüzek nem az agyukkal várják Jézus eljövetelét, (mint a balga szüzek) hanem elsősorban a szívükkel, sőt inkább a teljes lényükkel. Mi vajon hogyan várjuk az Urat? Az okosakat a balgáktól megkülönbözteti az is, hogy a balgák fel vannak fuvalkodva, mert azt hiszik, hogy nekik elegendő olajuk van. Ebben pontosan ez az ördögi. Ők vannak felfuvalkodva, mert azt hiszik, bőséges mennyiségű olajjal rendelkeznek, és észre sem veszik, hogy már most alig van olajuk. Az okosak, akik viszont tényleg elegendő olajjal rendelkeznek, mégis alázatosak, mert tudják, hogy:

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.” (2Korinthus 4,7)

Ez a törekenységtudat kell hogy megőrizzen mindannyiunkat. Korsónk, ami egyébként magát az életünket is szimbolizálhatja, könnyen összetörhet, ha nem vigyázunk rá. Vagyis: minden szellemi kincset, amit eddig gyűjtöttünk, könnyen elveszíthetünk, ha elfeledkezünk az alázatról és felfuvalkodunk. Isten az ő gyülekezetét, alázatos emberekből akarja felépíteni. Jézus már kezd kivonulni a balga szüzek közül, hogy teljesen elrejtőzzön előlük. Az okosak között, (akiknek elegendő olajuk van) viszont egyre jobban ki fogja jelteni magát, és egyre inkább leleplezi magát övéi előtt, hogy övéi igazán megismerhessék őt. Többek között erre is mondta Jézus, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincsen, attól még az is elvéteik, amije van. Jézus kivonul, de lehet hogy már ki is vonult a balga szüzek közül, vagyis a most létező gyülekezetek túlnyomó többségéből, és ő fogja most felépíteni az igazi gyülekezetet az okos szüzekből. Ez a gyülekezet az úgynevezett láthatatlan egyház, melyről már Kálvin és mások is sokat tanítottak. Ennek a láthatatlan egyháznak nincsen bejegyzett földi székhelye, mert akkor már nem is lenne láthatatlan, hanem nagyon is látható, parázna egyház lenne.

Ennek a láthatatlan egyháznak a székhelye a Mennyben van, vezetője maga az Úr. Nincsenek földi korlátai, mert ez az egyház emberi módon nem belátható, azonban mégis láthatóvá válik azokon az embereken keresztül, akik tényleg Krisztust követik. Látható ez az egyház a családokban, a munkahelyeken, a kórházakban stb., és mindenütt, ahol akár csak egy olyan ember is megjelenik, aki igazán Jézust képviseli, nem csak szavaival, hanem életével is. Ebből pedig az is következik, hogy az egyház csakis ilyen módon létezhet, és nincs másik belőle - ugyanis éppen ettől EGYHÁZ!

Máté 25,5. Azt hiszem, gyakran támad meg mindannyiunkat az az érzet, hogy késik a vőlegény. Tény, hogy minden időben voltak emberek, akik nagyon várták Jézus második eljövetelét, és úgy kellett meghalniuk, hogy földi életükben nem láthatták azt meg. Ez így folyik már legalább 2000 éve, és ez valóban azt az érzést kelti bennünk, hogy esetleg késik a vőlegény. Egyébként, ha tényleg késik a vőlegény, akkor ez csakis miattunk történik, hogy megjelenése ne érjen minket készületlenül. Ez egyébként fontos, talán a legfontosabb téma volt már az első században élő gyülekezetekben is. Erről más, a Biblián kívüli hiteles, korabeli feljegyzésekben is olvashatunk. Ezért Pálnak és Péternek is kicsit csitítania kellett a keresztényeket.

Pál apostol többek között a következőket írta a thesszalonikai hívőknek:

„Ami pedig a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét és a hozzá való gyülekezésünket illeti, arra kérünk titeket, testvéreim, hogy ne veszítsétek el egyhamar józanságotokat, (1)

és ne rémítsen meg benneteket sem valamely lélektől származó kijelentés, sem a mi nevünkben elhangzó megnyilatkozás, sem valamiféle nekünk tulajdonított levél, mintha az Úr napja már közvetlenül itt volna. Senki semmiféle módon ne vezessen félre titeket. (2)

Mert az Úr napját megelőzi a hittől való elszakadás, amikor megjelenik a törvénytíró, a kárhozat fia.” (2Thesszalónika 2,1-3)

Más helyen pedig ezt olvassuk Pétertől:

„Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.” (2Péter 3,9)

Tehát a fenti ígék is igazolják, hogy az Úr még vár. Már nem sokáig, de még vár. A hívó embernek azonban ennek ellenére is kitartóan kell várnia az Urat. Ez a várakozás pedig nem lehet passzív, hanem aktív várakozás kell hogy legyen. Nem lehet úgy várakozni, hogy közben belefeledkezünk a világ gondjaiba. Nekünk, hívőknek, imádkozva kell várakoznunk.

Csak a Szent Szellem jelenlétében eltöltött várakozás lehet aktív. Minden más várakozás csakis passzív lehet. Mégis látjuk, hogy a szüzek kezdenek elálmosodni. Sőt, ez már több, mint álmoság, mert átvette a helyét a szellemi alvás. Ez persze nem hirtelen történt. Itt egy szellemi folyamat zajlott le a keresztyénségen belül. Először szellemi álmosággal támadta meg az Ördög az egyházat. Szerintem ennek egyikünk sem tudott ellen állni, és mindnyájan elaludtunk. Nem egyszerre, de legalább egyszer az életben mindenki átment egyfajta szellemi alváson, még ha csak rövid ideig is. Ez alól egyikünk sem kivétel, még az úgynevezett legszellemibb emberek sem, mert maga Jézus mondja, hogy mind a tíz szűz elaludt.

Ez is mutatja, hogy önmagunkban nem tudunk megmaradni igazi keresztyénként, szükségünk van Isten megtartó kegyelmére. A mostani időkben valóban olyan nagy szellemi alvás van, melyre nem volt példa az utóbbi években. A legrosszabb az, hogy akik alszanak, nem is tudják a szomorú valóságot. Nem tudják, hogy ők alszanak. A gyülekezetek nagytöbbsége még mindig nem tudja, hogy alszik. Vannak, akik már felébredtek, de még sokan alszanak. Amikor aludtam, természetesen én sem tudtam, hogy alszom. Belemerültem különféle dolgokba, melyekkel nem szabadott volna foglalkoznom, és nem is sejtettem, hogy ez pontosan a szellemi alvás állapotát jelezte, melyben igencsak benne voltam. Hiszem, hogy már felébredtem, és azért írhatok most ezekről. Lehetséges azonban az is, hogy ez a felébredés még nem teljesen történt meg az én életemben sem. Lehetséges, hogy vannak az életemnek olyan területei, melyek még alvó állapotban vannak. Sőt, ez nem csak lehetséges, hanem sajnos biztosan így is van. Ezért nekem is folyamatos felébredésen kell átmennem, egészen az Úr eljöveteleig. De azt hiszem, így van ez valamennyiünkkel. Egyikünk sem hirtelen ébred, hanem folyamatos felébredésbe visz minket bele az Úr, különben nem tudnánk elhordozni a felébredéssel járó nehézségeket.

De még ez a folyamatos ébredés is olyan érzést kelt az emberben, mintha hirtelen gyújtottak volna világosságot körülöttünk. Ilyenkor kezd meglátni az ember olyan, számára megdöbbentő dolgokat, amelyeket eddig még nem látott. Természetesen ezen én is átmentem, és mondhatom, hogy mindez nagy katarzist, de ugyanakkor nagy krízist is okozott számomra. Sokan még csak most fognak majd átmenni ezen, vagy ehhez hasonló szellemi folyamatokon, és ez őket is meg fogja rázni. Ez a megrázás azonban kijózanítólag fog hatni azokra, akik az Úr szerint fognak felébredni. Az Úr szerint történő felébredés kifejezését a későbbiekben még részletesen megmagyarázom.

Hogyan történik az elalvás?

Erre a kérdésre többfajta választ is találhatunk. Az első, amit már említettem is, az Úr várásában való kitartás lankadása, majd annak hiánya. Ezek fellépése mindenképpen először szellemi álmoságot, majd szellemi alvást okoz a hívó ember életében. Azonban vannak olyan hívők, akik még a szellemi alvás állapotában is bizonyos szintig érzékenyek az Úr Szellemének érintéseire. Ezekre igaz az az ige, melyet az Énekek Énekében olvashatunk:

„Aludtam, de ébren volt szívem.” (Énekek Éneke 5,2-a)

Ugyanez a mondat az IMIT Bibliában így szerepel: „Alszom én, de szívem ébren van.”

A Károli fordításban pedig: „Elaludtam, de lelkemben vigyázok vala.”

E három fordításból talán még a Károli által használt vigyázok szó illik ide a legjobban, mert vannak hívők akiknek - bár szellemileg elalszanak egy kis időre, de egy bizonyos szintig mégis - éber a szellemük, így aztán újra átélhetik Isten érintését. Van azonban az alvásnak egy másik fajtája, ami nem annyira szellemi alvást, hanem inkább egyfajta fizikai tehetetlenséget jelent. Sokan vélik úgy, hogy közvetlenül az Úr visszajövele előtt már annyira üldözve lesznek a keresztyének, hogy csak földalatti mozgalmaként tudnak majd létezni. Szerintük azokban az időkben már nem lesz lehetőség még arra sem, hogy a keresztyének nyilvános

összejöveleteket tartsanak, annyira tiltott lesz az igazi kereszténység. Akik ezt a nézetet vallják, Jézus következő szavaira szoktak hivatkozni:

„Nekünk - amíg nappal van - annak a cselekedeteit kell végeznünk, aki elküldött engem. Mert eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat.” (János 9,4)

Ezen elgondolás szerint a szüzek alvása azt jelenti, hogy nem lesz lehetőség keresztény irodalmat terjeszteni, keresztényeknek összejöveleteket tartani, evangélizálni stb. Így aztán a keresztény élet gyakorlása a lehető legminimálisabb szintre lesz leszorítva az állam részéről, viszont a keresztények szíve nagyon is ébren lesz (lásd: Énekek Éneke 5,2).

Magam egyáltalán nem vetem el ezt a nézetet, de ezt még vizsgálni kell, mert a Biblia, amikor alvásról beszél, akkor a legtöbb esetben bizony szellemi alvásról van szó. Jelenlegi látásom alapján én is úgy gondolom, hogy az Úr visszajövele előtt inkább a szellemi alvás lesz a jellemző, hiszen maga Jézus is felteszi a költői kérdést, vajon talál e hitet a Földön, amikor visszajön. Az sem kétséges, hogy már most is a szellemi alvás korszakában élünk. A keresztények igen nagy többségén a kábultság szelleme van, amely üres vallásosságba vezette őket, hogy szellemileg aludjanak, mégpedig minél mélyebben.

Jól példázzák ezt az alábbi igék is, melyeket a mélyebb tartalmi megértés kedvéért, többféle fordításban idézek.

„Mert rátok árasztotta az Úr a kábultság lelkét. Bezárta szemeiteket: a prófétákat, befödte fejeiteket: a látnokokat.” (Ézsaiás 29,10 a református fordítás szerint)

„Mert kiöntötte reátok az Örökkévaló mély álom szellemét, lezárta szemeiteket, a prófétákat és fejeiteket, a látókat betakarta.” (Ézsaiás 29,10 az IMIT Biblia szerint)

„Ahogyan meg van írva: „adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.” (Róma 11,8 az új református fordítás szerint)

„Isten a bódultság szellemét adta nekik egész a mai napig: oly szemet, mely nem lát és olyan fület, mely nem hall.” (Róma 11,8 a Csia fordítás szerint)

„Amint meg van írva, az Isten a kábultság szellemét adta nekik, szemeket, hogy ne lássanak, és füleket, hogy ne halljanak mind a mai napig.” (szintén Róma 11,8 a Vida fordítás szerint)

Az eredeti görög szövegben az a szó, amit a magyarban „bódultságnak” vagy „kábultságnak” fordítunk, fordítható mély éjszakai alvásnak is. Jól jellemzi ez a mostani kereszténységet is, melynek tekintélyes része valóban mély éjszakai alvásban van.

Máté 25,6-7. Tudomásom szerint az ember úgy éjfél és hajnali 3 óra között szokott a legmélyebben aludni. Hitem szerint az ember szervezetének ez a tulajdonsága egy ehhez hasonló szellemi tulajdonság kivetülése. E megállapításból arra következtethetünk, hogy az éjféle kiáltás a legmélyebb álmukból fogja felébreszteni a szüzeket, vagyis a keresztényeket. Úgy hiszem, hogy ez a kiáltás elsősorban a szellemi, és a szívekhez hat el, mert ez a kiáltás elsősorban a szellemvilágban hallatszik. Ezért ezt az ember is csak a szellemével képes meghallani és felfogni. Ez a szellemi kiáltás természetesen elhangozhat különféle események, prédikációk, beszélgetések, vagy akár még angyalok szava által is. A lényeg inkább azon van, hogy meghalljuk ezt a bizonyos kiáltást:

„Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására!”

Amikor elhangzik a szellemi kiáltás, megtörténik a szellemi felébredés. Nehéz dolog megállapítani azt, hogy mikor, és milyen módon történik meg ez a felébredés.

Ennek idejét azért is nehéz meghatározni, mert a szellemvilágban az idő, mint fogalom, más kategóriába tartozik, mint a fizikai világban. Hiszen már legalább 2000 éve hallatszik ez a kiáltás, és mindig vannak egyének, akikhez ez el is jut, és ők fel is ébrednek. Ez a felébredés pedig legtöbb esetben inkább folyamatként írható le. Vagyis: mindig lesznek emberek, akik felébrednek, és újra Istennel fognak járni. Hiszem, hogy ilyen felébredések éppen ezekben a pillanatokban is, amikor ezt a tanítást írom, teljes erővel zajlanak mindenütt a Földön, és ez a felébredés a Szent Szellem munkája. Könnyen elképzelhető azonban, hogy lesz egy általános felébredés is, talán közvetlenül az Úr visszajövele előtt.

Máté 25, 8-9. Itt látjuk először beszélgetésbe elegyedni az okos és a balga szüzeket. A balga szüzek olajat kérnek, mert rájöttek, hogy kialvóban vannak lámpásaik. Ebből is látszik, hogy nem mindegy, kinél mit eredményez a felébredés. Az okos szüzekről ugyanis csak annyit olvasunk, hogy felébredtek, majd rendbe hozták lámpásaikat. Ugyan a balgák is hasonlóképpen cselekedtek, csak nekik kevés olajuk volt. Itt látszik a két csoport közti különbség. Az okos szüzek felébrednek, és mivel van olajuk, ezért felragyog nekik a Krisztus (Efézus 5,14). A balgáknak viszont szembesülniük kell azzal a ténnyel, hogy nem fognak bemenni a vőlegénnyel a menyegzőre. A balgák felébredése ezért az öröm helyett inkább a nagyfokú kétségbeesést fogja

eredményezni. Rájönnek ugyanis arra, hogy pontosan abban a szomorú szellemi állapotban vannak, melyről a tanítás elején már szoltunk. Fogy az olaj, ezért kezd kialudni a lámpás. Vagyis: alig van már közösség az Úrral, emiatt a szellemi világosság is kezd eltűnni. Így aztán a látás helyét átveszi a vakság, ami miatt a sötétben fognak tapogatózni mindazok, akiknél nincs fény. A szellemi lámpa pontosan akkor alszik ki, amikor már nagyon közel van az Úr visszajövele. Olyan ez, mint amikor valaki versenyt fut, és első helyen áll, de pont a cél előtt összeesik, majd elájul.

Mostanában érdekes megtapasztalásaim voltak azokkal a keresztyény gyülekezetekkel, amelyeket az utóbbi időkben látogattam meg. Voltam például egy istentiszteleten, ahol közel 100-an voltunk. Már az első negyedóra elteltével lehetett látni, hogy a gyülekezet nagytöbbsége felületes emberekből állt. A dicsőítés borzasztó volt, gonosz szellemiség áradt a zenén keresztül. A dicsőítés alatt állandóan csak az az ige volt a fejemben, hogy szentség nélkül senki sem láthatja meg Istent (Zsidók 12,14). Az emberek énekeltek, táncoltak, tapsoltak, de éreztem, hogy az életük nincs rendben Isten előtt. Röviden összefoglalva, a következőt éreztem az egész összejövetel alatt: ülök egy gyülekezetben, ahol újjászületett emberek vannak, de úgy érzem, mintha nem is testvérek, hanem idegenek között lennék. Részt veszek egy istentiszteleten, amely számomra olyan, mint egy előadás, melyet mintha egy láthatatlan üvegfal mögül néznék. Mostanában alkalmam volt ezt elmondani néhány általam ismert, komoly hívőnek. Legnagyobb megdöbbenésemre ők is hasonló élményekről számoltak be. Ekkor valamennyien megállapítottuk, hogy ennek fontos jelentése van. Azt jelenti ez, hogy a most létező gyülekezetek többsége bizony mély éjszakai alvásban van.

Érdekes változást láthatunk a keresztyény kiadványok területén is. Egyre több a keresztyény irodalom, de azok egyre felületesebbek, és egyre inkább nem biblikusak. Sok, mostanában megjelenő könyv már egy köpést sem ér. Tudom, hogy ez nagyon durva megfogalmazás, de sok keresztyény könyvtől egyenesen hányingerem van, annyira felületesek, és gyakran e könyvek írói nem csinálnak mást, csak kiragadnak egy igét a Bibliából, majd a kiragadott Ige alapján megírnak egy egész tanítást. Ez a módszer egyébként teljesen ellentétes még a Biblia szellemiségével is, hiszen már Luther Márton is megmondta azt, amit minden valamire való hívőnek tudnia kell, hogy tudniillik a Biblia a Bibliát magyarázza. Vagyis: azok a tanítások, amelyek tényleg a Szent Szellemtől származnak, megfelelnek minden bibliai kritériumnak, és több lábón is megállnak, mert alátámaszthatók mind az Ó-, mind az Újszövetség írásaival. A mostani keresztyény írók nagytöbbségét azonban ez mintha nem érdekelné, mert gyakran, miután kezembe veszek egy felületes írást tartalmazó kiadványt, úgy érzem, hogy meg kell fürödnöm, annyira bemocskolódtam!

Pontosan ilyen leértékelődés zajlik az igehirdetés területén is. Ahogyan egyre nehezebben találunk jó keresztyény könyvet, úgy egyre ritkábban hallhatunk tiszta, Szent Szellemtől ihletett igehirdetést is. Szomorú az is, hogy ezeket a felületes kiadványokat és igehirdetéseket nagyon sok keresztyény tanulmányozza, mégpedig azért, mert ezektől várják a megújulást, és Isten szellemi megismerését. Isten viszont azt akarja, hogy a keresztyények önállóan tanulmányozzák Bibliájukat, hiszen a Példabeszédekben is ezt olvassuk:

„A magad kútjából igyál vizet, és csörgedező vizet a magad forrásából.” (Példabeszédek 5,15)

Mózes második könyvében pedig ezt olvassuk:

„De az Úr azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem.” (2Mózes 16,4)

Azok a keresztyények, akik naponként több órát töltenek el a Biblia tanulmányozásával és az Úrhoz való könyörgéssel, képessé válnak arra, hogy megítéljék a különféle összejöveteleken elhangzó igehirdetések és tanítások szellemiségét. Az ilyen keresztyények képesek kiszűrni azokat a tanításokat, amelyeket nem Isten Szelleme ihletett.

János apostol is erről tanít levelében:

„De bennetek megvan az a kenet is, amelyet tőle kaptatok, ezért nincs szükségetek arra, hogy valaki tanítson titeket; sőt amire az ő kenete tanít meg titeket, az igaz, és nem hazugság; és ahogyan megtanított titeket, úgy maradjatok meg őbenne.” (1János 2,27)

Egyébként a mostanában megjelenő keresztyény kiadványok mögött inkább a jó üzlet reménye, mint a hívő testvérek megsegítése található. Mindez szintén azt bizonyítja, hogy a balgák olaja kifogyóban van.

Most szeretnék arról is szólni, hogy mit jelent az Úr szerint felébredni! A balgákat az okosaktól az is megkülönbözteti, hogy amikor a balgák felébrednek, akkor kétségbeesésükben nem az Úrhoz, hanem az okosokhoz, és különféle módszerekhez fordulnak. Amikor az okos szüzek felébrednek, felragyog nekik a Krisztus, mert ők rögtön hozzá fordulnak. Ez az Úr szerint való felébredés. A balgák kétségbeesésükben az okosaktól kérnek olajat, de azok nem adnak nekik, hanem elküldik őket az árusokhoz. Őszintén szólva könnyen el tudom képzelni, hogy lesz egy általános felébredés a keresztyények között, közvetlenül az Úr visszajövele előtt.

Bár az Úr visszajövetelének idejét nem tudhatjuk, de ahogy Jézus is mondja, a különféle jelekből, melyek most is érzékelhetők, meg lehet állapítani e jövőbeni esemény közeli, vagy távoli idejét. De azt hadd hangsúlyozzam még egyszer, hogy ez a behatárolás is csak nagyjából lehetséges, hiszen sem a napot, sem az órát nem tudhatjuk. Mindezek ellenére, vagy talán pont mindezek miatt, lesz egy általános felébredés, melynek során a balga szüzek rájönnek arra, hogy hiába érzékelik ők is Jézus eljövetelének közelségét, ha életük nincs rendben Isten előtt. Ezek a langyos, balga keresztények kétségbeesésükben odafordulnak majd Krisztus igazi követőihöz, akiket ők mindeddig megvetettek, és lenéztek. De akkor azok csak annyit mondhatnak a balga keresztényeknek, hogy már késő. Nem imádkozhatok érted, nem segíthetek neked, annyira elkészt dolog már ez.

Jól szemlélteti ezt Ézsau esete is, akiről azt írja a Zsidókhoz írt levél szerzője, hogy ugyan meg akart térni, de már nem találta a megbánás helyét, noha sírva kereste azt. A balga keresztényekre mindig jellemző, hogy minden esetben akkor akarnak engedelmeskedni Istennek, amikor ő már mást kér, vagy más szellemi igazságokra teszi a hangsúlyt. Ez is bizonyítja, hogy a keresztények nagytöbbsége általában nem ismeri fel a meglátogatás idejét.

Isten nem azért akar felébreszteni bennünket a szellemi alvásból, hogy aztán emberekhez forduljunk segítségért. Isten azért ébreszti fel az övéit, hogy azok hozzá meneküljenek, mert a Szellem olaját csak ő adhatja, senki más. Meg kell értenünk azt is, hogy nem mehetünk úgy a vőlegény elé, ahogyan azt mi eddig megszoktuk, készületlenül, rendezetlenül, stb. Urunk fogadására csak rendezett léttel mehetünk, a rendezett élet pedig a Szent Szellemmel való szoros, bensőséges kapcsolatból származik.

El fog jönni az idő, amikor az okosak kénytelenek lesznek elutasítani a balgákat, mert akkor már annyira kevés lesz az idő, hogy emiatt még a szellemi készülődés is felgyorsulhat. Ekkor az okosak már csak magukkal törődhetnek, hogy minél hamarabb mehessenek a vőlegény elé, a balgák pedig teljesen magukra lesznek utalva. De így van ez rendjén. Képzeld csak magad elé egy menyasszonyt, aki már alig várja a menyegző óráját. Már az utolsó simításokat végzik rajta, már rég a vőlegénnyel kellene lennie, amikor egyszer csak megjelenik egy másik menyasszony, aki ráadásul még fel sincs öltözve, és segítséget kér a mi menyasszonyunktól, aki viszont már majdnem készen van. Ez a másik könyörög a mi menyasszonyunknak, hogy segítsen neki gyorsan felöltözni, mert már neki is rég a menyegzőn kellene lennie. Ha azonban a mi menyasszonyunk elkezdene segíteni annak a másiknak, akkor mind a ketten lemaradnának a menyegzőről!

Pontosan ez lesz a helyzet az Úr eljövetele előtt. A balgák eddig nem akartak Istennel járni, ezután viszont erre már nem is lesz lehetőségük. Borzasztó sötétségben lesznek, mert lámpásaikból ki fog fogyni az olaj, vagyis, megszűnik az Úrral való szellemi közösség, és mindez a szentség hiánya miatt történik meg velük.

Nyomatékosan szeretném tehát még egyszer aláhúzni azt a tényt, hogy lesz idő, amikor már nem segíthetünk azokon az eddig balga szűzként élő keresztényeken, akik majd hozzánk fordulnak, mert akkor már nem ennek lesz itt az ideje, hanem a gyors készülődésnek a vőlegény megjelenésére. Ezért ha mi akkor ennek ellenére mégis elkezdénénk például lelkigondozni a szellemi olaj nélküli balga keresztényeket, nekünk is hamar elfogyna az olajunk, mert az Istentől jövő szellemi erőnek az is a tulajdonságai közé tartozik, hogy hamar eltávozik tőlünk, ha mi azt nem arra használjuk, amire éppen kellene. Azokban az időkben pedig már csak a vőlegény megjelenésére való felkészülésre fog nekünk Isten szellemi erőt adni. Ha pedig nem erre használjuk majd az akkor számunkra biztosított szellemi olajat, mi is lemaradunk a menyegzőről.

Ezért újra hangsúlyozom: az Úr szerint való felébredés azt jelenti, hogy amikor ráébredek kétségbe ejtő szellemi állapotomra, nem emberekhez rohangálok, hanem rögtön az Úrhoz fordulok segítségért. Aztán ha ő emberek által akar rajtam segíteni, az már az ő szuverén joga, a lényeg számomra az, hogy nekem először mindenképpen az Úrhoz kell kiáltanom, ha bajba kerültem. Ezzel szemben a balgák még a tényleges szellemi felébredés után sem az Úrhoz fognak fordulni, hanem az okosakhoz, akik viszont kénytelenek lesznek őket az árusokhoz küldeni, ami a szimbólumok nyelvéről lefordítva azt jelenti, hogy „Barátom, én már nem tudok rajtad segíteni, ezt most egyedül kell megoldanod!”. Ők pedig meg is akarják oldani. Különböző módszereket fognak kipróbálni, még úgynevezett bűnbánati összejöveteleket is tartanak majd, de mindez sajnos már eső után köpönyeg. Egyébként itt felvetődik az a kérdés, hogy a balgák közül miért nem ment oda mindegyik egy-egy okoshoz, és így aztán együtt mehettek volna a vőlegény elé, mert az okosak lámpásai világítottak volna a balgák számára is. Ha a balgák ezt megtennék, akkor ez nem lenne más, mint maga a megtérés, mely az okosak igazságának elismerését is jelentené. Pál apostol egyik levelében azt írta, hogy „legyetek az én követőim” (az eredeti görög szövegben: utánzóim). Vagyis: csináljátok ti is úgy, ahogy én.

Pál apostol itt nem különféle módszerek utánzására gondol, hanem egy lelkiület, egy életvitel elsajátítására és követésére. Ez pontosan olyan, mintha valaki azt mondaná egy másik embernek, hogy élj te is úgy, ahogy én élek, mióta Krisztust megismertem. Nos, a balgák erre soha nem lesznek képesek, mert egy végső, sötét szellemi állapotban már nem térhet meg az az ember, aki eljátszotta a kegyelmet. Sajnos manapság ez akár még egész gyülekezetekről is elmondható. Úgy hiszem, hogy a mostani napokban Isten a következő üzenetet küldi az ilyen balga keresztényeknek:

„Ezt mondja az ÚR azokról a prófétákról, akik félrevezetik népemet, akik békességet hirdetnek, ha van harapnivalójuk, de hadat indítanak az ellen, aki nem ad nekik enni: (5)

Olyan éjszaka száll rátok, amelyben nem lesz látomás, és olyan sötétség, amelyben nem lesz jövődőlés. Leáldozik a próféták napja, nappal is sötétség borul rájuk. (6)

Szégyent vallanak a látnokok, pironkodnak a jósok, eltakarják arcukat mindnyájan, mert nem kapnak választ Istentől.” (Mikeás 3,5-7)

Az okos szüzek viszont bátran mondhatják:

„Engem azonban betölt az Úr Lelke erővel, igazsággal és hatalommal, hogy megmondjam Jákóbnak a bűnét, Izráelnek a vétkét.” (Mikeás 3,8)

Az okos szüzek mindvégig világítani fognak még a balgák előtt is, ezért a balgák számára nem lesz mentség majd az Úr előtt, amikor az olaj vásárlásából megérkezvén zörgetni fogják a Menny ajtaját. Nem lesz számukra mentség, hiszen mindvégig tudták, hogy mit kellett volna tenniük a menyegzőre való bejutás érdekében, de ők mégsem tettek ezért semmit.

Máté 25,10-12. Miközben a balga szüzek távol az Úrtól próbálgatják szellemi módszereiket, egyszer csak megjelenik maga az Úr, hogy magával vigye azokat, akik készen vannak. Meg kellene már végre tanulnunk, hogy nem különféle keresztények és szelleminek álcázott módszereket kell utánoznunk, mert azok semmilyen segítséget nem fognak adni nekünk. Sokféle szellemi módszerről olvashatunk a különböző könyvekben, melyeket mi általában keresztény kiadványoknak nevezünk, és keresztény boltokban, vagy gyülekezetekben szoktunk megvásárolni.

Nekünk a Bibliához kellene inkább visszafordulnunk, mely valóban az élet könyve. Itt látszik a különbség a jó és rossz tudásának fája, és az élet fája között. Mi keresztények gyakran táplálkozunk a jó és rossz tudásának fájáról, anélkül, hogy ezt tudnánk. Sokat olvasunk, talán még a Bibliát is gyakran a kezünkbe vesszük, sok ismeretet gyűjtünk Istenről és az ő szellemi dolgairól, jóról és gonoszról, s közben azt gondoljuk, hogy magából Istenből táplálkozunk. Ezen a ponton sok ember életét tudta behálózni már a megtévesztés szelleme, mert akik ezen az úton járnak, azt hiszik, hogy ismerik Istent. Azt hiszik, hogy tiszta szellemi ismeretekkel rendelkeznek. Ez azonban nem igaz. De ha ezek az emberek mégis rendelkeznek valamilyen szellemi ismerettel, vagy a szellemi ismereteknek akár egy egész tárházával, Istent akkor sem ismerik, mert nem vele gyűjtenek, és nem belőle táplálkoznak. Tiszta szellemi ismeretet, mely valójában nem más, mint Isten személyes megismerése, csak azok kaphatnak, akik az élet fájáról esznek. Számunkra az élet fája, amelyhez oda kell mennünk, a kereszt, mely Jézusnak halált eredményezett, hogy mi életet nyerhessünk általa. Amikor az ember evett a jó és rossz tudásának fájáról, meghalt, vagyis megszakadt az Úrral való személyes kapcsolata, melyből szellemi életet nyerhetett volna. Ez a halál először szellemi módon nyilvánult meg, mégpedig az által, hogy szellemében megszűnt érzékelt az Urat. Vagyis meghalt az a szellemi része, amelyet mi az újembernek szoktunk nevezni. Így aztán az első emberpár számára megszűnt minden olyan lehetőség, mely azt szolgálta volna, hogy krisztusi emberré váljon. Meghalt az a részük, amit mi újembernek nevezünk, viszont életre kelt az a részük, amit őembernek hívunk. Jézusnak a kereszten kellett meghalnia ahhoz, hogy az ember ismét lehetőséget kaphasson az Úrral való közvetlen szellemi kapcsolat átélésére. Ezért a kereszt, mely számára halált hozott, nekünk az élet fája lett.

Amikor az ember evett a jó és rossz tudásának fájáról, meghalt az újembere, és feltámadt az őembere. Tulajdonképpen ő átment egy kapun, mégpedig bizonyos értelemben a halál kapuján. Kiment ezen a kapun, és nem volt többé közvetlen szellemi kapcsolata Istennel. Amikor mi eszünk az élet fájáról, ugyanezen a kapun kell visszamennünk, hogy Istenhez egyre közelebb kerülhessünk. Azon a kapun, melyen Ádám kiment és feltámadt az őembere, nekünk vissza kell mennünk, és feltámad az újemberünk. Közben azonban velünk is történik valami. Ádám szellemileg meghalt, amikor evett a jó és rossz tudásának fájáról.

Amikor mi eszünk az élet fájáról, nekünk is meg kell halnunk, de ez a halál életet hoz számunkra. Visszamegyünk azon a kapun, melyen Ádám és Éva egykor kimentek, s közben meghal az őemberünk, hogy feltámadhasson az újember. Ez a halál bizony nagyon fájdalmas, hiszen a kereszt nem lehet élet fája az énünk, vagyis őemberünk számára. Ezen a halálon át kell mennünk, mert csak így kapunk meg ismét minden lehetőséget arra, hogy igazán krisztusi emberré válhassunk. Ezt az igazságot egyébként különösen fontos megértenünk, mert szentség nélkül nem láthatjuk meg az Urat, ha pedig mégis meg kell őt látnunk, akkor ez a látás számunkra egyértelműen ítéletet szerez.

A szentség, illetve szent élet, egyértelműen összefügg a Szellemben való járással. Pontosabban fogalmazva, a szent életvitel nem más, mint maga a Szellemben való járás. A Szellemben való járás fogalmán a Szent Szellem vezetése szerinti életvitelt kell értenünk. Akik valóban így élnek, azok tökéletesen járnak Istennel. Az okosak ennek köszönhetően juthatnak be a menyegzőre. Jární ugyan a balgák is tudnak, de ők az okosakkal ellentétben olajért mennek az árusokhoz, és ez számukra tragédiát eredményez. Az olajért való futkosás ugyanis nem csak az elkésett megtérést jelenti, hanem az életmódnak csak egyfajta külsőséges

változtatását is, a belső, tartalmi változtatás helyett. Ezt hívjuk többek között hamis megtérésnek. Ha a balgák ugyanis igazán megtérnének, akkor a menyegzői terem ajtaja számukra is nyitva állna. A járás tehát maga az életvitel, és ez alapján fog eldőlni, hogy hová jutunk. Hogyan kell megfelelően járnunk? Hogyan kell kimennünk szellemi vőlegényünk elé, amikor ő eljön övéiért? E kérdésekre megfelelő választ ad az alábbi két igeszakasz.

„A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése. (10)

De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk: (11)

az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. (12)

Mint nappal illik, tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, (13)

hanem öltsetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.” (Róma 13,10-14)

„Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, (1)

mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. (2)

Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. (3)

Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. (4)

Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. (5)

Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. (6)

Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegednek, éjjel részegednek meg. (7)

Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét.” (1Thesszalónika 5,1-8)

Röviden összefoglalva, a következőkre kér minket Pál apostol által a Szent Szellem: a római levélből idézett igeszakasz szerint, gyakorolnunk kell a szeretetet, üdvösségünk közelségének tudatában fel kell ébrednünk a szellemi alvásból, a régi életünkhöz fűződő cselekedeteinket abba kell hagynunk, magunkra kell vennünk az Úrtól kapott szellemi fegyverzetünket, távol kell tartanunk magunkat a világ élvezeteitől, teljes mértékben Jézusnak kell látszania rajtunk keresztül, a testünkre pedig úgy kell ügyelnünk, hogy közben ne gerjedjen fel a bűnök cselekvésére.

A thesszalónikai levélből idézett igeszakasz szerint pedig azt látjuk, hogy tudnunk kell megfelelően értelmezni az időpontokat és alkalmakat, vagyis az idők jeleit, a világosság gyermekeiként kell élnünk, mert így nem érhet minket meglepetésként az Úr napja. Ügyelnünk kell a szellemi virrasztásra, éberségre és józanságra. Szükségünk van továbbá a hitre és a szeretetre, valamint az üdvösségünkbe vetett reménységre, melyre különösen az elménknek van nagy szüksége.

Nos, mindezeket pedig még rövidebben összefoglalva úgy jellemezhetjük, hogy Istennek megfelelő életvitel. Ez az ami bevihet minket a király menyegzői termébe, ahová nekünk igyekeznünk kell. Ennek a megfelelő életvitelnek természetesen alapvető tartozéka az Úrral való személyes kapcsolat, sőt, igazából ebből a személyes kapcsolatból kell előállnia a megfelelő életvitelnek.

E személyes kapcsolat hiánya rögtön kiderül a balgák esetében is, amikor zörgetésükre és kiáltásukra az Úr azt válaszolja, hogy nem ismerlek titeket. Ez nem azt jelenti, hogy Isten nem ismeri őket név szerint, hanem itt inkább a személyes kapcsolat, vagyis a bensőséges ismeret hiányáról van szó. Egyébként hátborzongató érzés mégcsak belegondolni is abba, hogy egyszer majd bezárul a kegyelem ajtaja. Azt gondolom, hogy ennek a jelentőségét valójában még nem is fogtuk fel igazán. Mintha nem akarnánk arról tudomást venni, hogy egy nap majd bezárul az ajtó, és akkor sok úgynevezett hívő kívül marad, vagyis nem mehet be a menyegzői terembe. Sokak szerint itt arról van szó, hogy amikor majd megtörténik az elragadtatás, sok keresztény itt marad, mégpedig a nem megfelelő életvitelle miatt. Ekkor majd kiáltozni fognak az Úrhoz, de ő elutasító választ fog adni nekik. Azokban a napokban majd ismét nagyszabású ima-összejöveteleket fognak tartani a keresztények, de szívükben érezni fogják, hogy mindez már hiábavaló, mert elkéstek a megtéréssel. Egyébként pontosan erről beszél maga Jézus is.

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. (24)

Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok. (25)

Akkor kezditek majd mondani: Előtted ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál. (26)

Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők! (27)

Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve onnan. (28)

Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.” (Lukács 13,24-29)

Egyértelmű, hogy a fenti igeszakasz prófétai beszéd volt Jézus szájából. Ez a prófécia az akkori zsidóknak szólt, akik teljes meggyőződéssel hitték, hogy bejutnak Isten királyságába, sőt nélkülük az nem is valósulhatna meg. El sem tudták képzelni, hogy ők is kívül maradhatnak Isten királyságán, hiszen származásuk is kiválasztottságukat bizonyítja. Ők Ábrahámotól, Izsáktól és Jákóbtól származnak, akiket Isten kiválasztott, ezért az ő révükön minden zsidó üdvözülhet. Az ilyenfajta gondolkodás erősen élt az akkori zsidóságban, ezért Jézus arra akart rávilágítani, hogy akiktől ők származnak, és akiket ők példaképnek tekintenek, valóban ott lesznek Isten királyságában. De mindez nem jelenti az egész zsidóság üdvözülését, mert ez első sorban a személyes megtérésen múlik, és ezt senki sem kerülheti el, aki tényleg üdvözülni akar.

Az akkori gondolkodásmód megjelenését most is felfedezhetjük, mégpedig a kereszténységben. Jól szemlélteti ezt az is, hogy nincs olyan felekezet vagy egyház, amelyik ne származtatná magát valakitől. Bár ez így kimondva nincs, de mégis gyakran azt lehet érezni, hogy annak az egyháznak, amelyik képes visszamenőleg is származtatni magát Isten valamelyik nagy emberétől, biztosan üdvössége van, sőt egyenesen nála van a Mennysország kulcsa. Így aztán ha Jézus nem is, de Luther, Kálvin, Wesley, vagy mások nagyon is számítanak, de azt senki nem akarja figyelembe venni, hogy ezek az emberek ismét a Krisztushoz való igazi és személyes megtérés fontosságát hangsúlyozták újra és újra, ha visszajöhetnének köztük az örökkévalóságból. Jézus nyomatékosan figyelmeztet minket, hogy most kell hivatkoznunk rá, és az ő vérére, mely által mindent megszerzett nekünk, amire szükségünk van, nem pedig akkor, amikor már bezárultak az ajtók.

Máté 25,13. Itt olvassuk magát a konklúziót, melyre tulajdonképpen Jézus ezt az egész példázatot „kihegyezi”. Legyünk éberek, nehogy készületlenül érjen minket az ő eljövetele. Nem is érdemes erről többet írni vagy beszélni, mert a fenti sorok már mindazt elmondták nekünk, amit tudnunk kell. Inkább tegyük fel a kérdést: valóban készen lennénk, ha most eljönne értünk az Úr? A választ mindenkinek magának kell tudnia. Sokat segít ebben Isten ígéje, és a Szent Szellem által megvilágított lelkiismeret, mely szüntelenül szól, még akkor is, ha mi megpróbáljuk azt elnyomni, vagy elhallgattatni!

EPILÓGUS

(Egy korábbi látás Isten egyházáról - 1999. januárjából)

Vége a nagy "béke korszaknak"

Az 1999-es esztendő már harcosabb év lesz. Ezek a harcok szellemi téren fognak először elkezdődni, de nagyon gyorsan át fognak terjedni a lelki és a fizikai síkra is. A Sátán megpróbálja majd szétrombolni a különféle szellemi kapcsolatokat, amelyeket Isten kötött össze, és jó néhány gyülekezet fog majd anyagi megpróbáltatásokon is átmenni. Itt szeretnék valamit leírni, amit Isten Szelleme nagyon erősen hangsúlyozott, amikor ezekről szólt nekem. „Ne várjátok, hogy az állam támogasson titeket, mert az állam egyre inkább az Antikrisztusi rendszer uralma alá fog kerülni.” A Sátán megpróbálja majd lehetetlen helyzetbe hozni a keresztényeket még a fizikai élet területein is, de tudjátok meg, hogy mindez Istentől van, mert semmi más nem történik csak az, hogy bezárulnak a régi ajtók, és újak fognak megnyílni előttünk.

Ezért hát ne féljete!

Harcok lesznek az élet minden területén, de hatalmas győzelmeket fogtok átélni, ha kitartotok és hűségesek maradtok. A Szentlélek nagyon erőteljesen hangsúlyozza a következőket: „Mindenki maradjon hűséges ott, ahová Isten helyezte őt, mindaddig, amíg Isten azt nem mondja, hogy új helyekre kell tennetek a lábaitokat.”

A következő időkben fel fog értékelődni a hűség, és a Szentlélek sok tanítót és igehirdetőt fog készíteni arra, hogy a gyülekezetekben tanítsanak a hűségről. A hűségben ugyanis megszilárdul az ember. A megszilárdult embert pedig a legnagyobb viharok és próbák sem tudják majd eltántorítani. Az értékek nem lesznek már annyira vonzóak, ellenben sokkal inkább rá fog terelődni az emberek figyelmé Isten jelenlétére, amelyet a következő időben új módon fognak majd megtapasztalni az elhívottak. Ezen azt értem, hogy egészen mostanáig a keresztények számára is fontos volt a pénz, a szép ruhák, új divat, nyaralás stb., de most sokan rá fognak majd jönni arra, hogy mindez semmi ahhoz képest, amit Isten akar adni az ő gyermekeinek.

Nehogy bárki is félreértse ezeket a szavakat! Isten nem aszkéta magatartást kér tőlünk, hanem mértékletességet, és az életünkben helyesen felállított sorrendet, amelyben minden a helyén van, s amelyben Jézus Krisztus tölti be a legfőbb és legfontosabb helyet. Bár ez már sokszor elhangzott, és úgy tűnik, hogy ezeket mindannyian jól tudjuk, de Isten mégis azt mondta nekem: "a fontossági sorrendről szóló kérdést új módon akarja megvilágítani a Szentlélek, külön-külön minden egyes keresztény számára, hogy mindenki előtt lelepleződjenek saját szívének titkai.

Hogy bűnbánatra jutva megtérjen és Krisztust engedje első helyre az életében". Mint már az imént említettem, szellemi területen is nagy harcok lesznek. Miközben imádkoztam, a Szellem által azt éreztem, hogy a gyülekezetek számára még mindig a kereszténységben belül megnyilvánuló különböző szellemi irányzatok jelentik az egyik legnagyobb veszélyt. Például: siker teológia, áldás centrikus evangélium, amelyben nem Krisztus, hanem inkább a tőle jövő áldások a fontosak, a Szentlélek ajándékainak túlhangsúlyozása, túlzott tradicionalizmus, stb. Újabb és veszélyesebb szellemi irányzatok működését majd csak akkor fogja megengedni Isten, ha már legyőztük az eddigieket és jobban megerősödtünk. Mindezek pedig Isten kegyelméből fognak történni velünk, mert neki köszönhetjük minden győzelmünket.

Ettől az évtől kezdve fel fog értékelődni az Úr jelenlétének a keresése. Sok szolgálót fog arra készíteni a Szentlélek, hogy egy időre vonuljon vissza a nyilvános szolgálattól, és kezdje el keresni az Urat. Ez idő alatt Isten sok új dolgot fog megtanítani ezeknek az embereknek, és megosztja önmagát mindazokkal, akik őszintén keresik őt. Isten megfogja őket tanítani igazán szívből imádkozni, és ennek eredményeként ők új módon, megfoghatóbb módon, és hatalmasabb mértékben fogják átélni Isten közelségét, amelyet aztán majd hordozni is fognak magukon, amikor újra visszatérnek a nyilvános szolgálatba. De addigra már sok minden át is fog értékelődni bennük, mert ezekben az időkben Isten sok területen helyre fogja igazítani életüket, és gondolkodásukat.

Figyelem!

A kenet növekedése az életünkön, nem a szolgálatok gyakoriságától függ, mint ahogy azt eddig gondoltuk és tanítottuk, hanem az Úrral együtt töltött időtől. Isten ugyanis csak azokra fog bízni bármit is, akik igazán közel akarnak kerülni hozzá. Isten azt akarja, hogy mi az ő bizalmasai és barátai legyünk. Krisztus csak azokra fogja rábízni önmagát, akik őérte készek mindent feladni. Ezek az emberek valóságosan hordozni fogják Krisztust, akárhová is mennek. Ezek az emberek fognak majd az ő nevében hatalmas tetteket véghez vinni, Isten dicsőségére. Ezek az emberek minden dicsőséget egyedül a királyok királyának fognak adni, mert addigra már megtanultak semmivé válni ahhoz, hogy Isten valamivé tehesse őket Krisztusban.

Imádság közben Isten egy folyamatot mutatott nekem, amely látásom szerint, már ebben az évben be fog indulni. Hitem szerint ezeknek az eseményeknek a beteljesedése nem csak Magyarországon fog elkezdődni, hanem Krisztus testének egészében is. Ezek az események lassan és alig érezhetően kezdenek beteljesedni, de aki mindvégig figyel a Szentlélekre, az mindent fel fog ismerni a maga idejében.

Ezeknek az eseményeknek a beteljesedése lassan fog elkezdődni, de ahogy közeledik a vég, úgy fog majd minden felgyorsulni. Az Úr inkább az egyházzal kapcsolatosan adott nekem látásokat. Különböző szellemi eseményekről beszélt velem Isten, miközben imádkoztam. Biztos vagyok abban, hogy nem tudok mindent úgy leírni, ahogy azt imádság közben Istentől vettem és átéltem, de azért megpróbálom kifejezni a kifejezhetetlent, és leírni a leírhatatlant. Már sokszor prédikáltam, prófétáltam és imádkoztam másokért, de most kezdem átérezni annak jelentőségét és felelősségét, hogy mennyire nem könnyű átadni mindazt, amit Isten rábíz az övéire. Nem is akartam én ezeket leírni, de a Szentlélek erős készítésének végül is nem akartam ellene szegülni. Ezen felül még azt is őszintén be kell vallanom, hogy az alábbiakban leírt prófétikus látások mostanában megújult imaéletem gyümölcsei. Hála legyen ezért Istennek. Ezek a prófétikus látások már valamilyen módon a szívemben voltak, de mióta megújult az imaéletem, a Szentlélek sokkal nyíltabban és részletesebben tárta fel ezeket előttem.

Ha valaki olvassa az alábbiakban leírtakat, csak azt fogadja el, amiről meg van győződve, hogy Istentől van, és ami összegeyzethető a kinyilatkoztatott Igével!

Isten új embereket fog elhívni, olyan fiatalokat és középkorúakat is, akik készek lesznek minden árat megfizetni az ébredésért. Akik - mint ahogy a dinamit robbant szét mindent, - úgy fogják a Sátán munkáját szétrobbantani a különböző helyeken, gyülekezetekben, városokban. Lesz egy-két ember, aki fel fog fuvalkodni és azt fogja hinni, hogy a Szentlélek igazából csak az ő gyülekezetében működik. Ezekhez az emberekhez Isten szólni fog néhányszor, de azokat, akik nem térnek meg kevélységükből és nem alázzák meg magukat, félre teszi az Úr. Isten olyanokat fog elhívni, akik készek megalázni magukat Isten hatalmas kezei alatt, akik készek átmenni a különféle megpróbáltatásokon, akik készek beleállni a Szentlélek folyamába és akik nem félnek az emberek véleményétől. A rosszul használt teológia is gátja az ébredésnek, de Isten félreteszi azokat, akik felfuvalkodtak nagy tudásuk miatt. Ezek az emberek csak elméleti síkon látják Isten dolgait, de ha azok gyakorlati megvalósításáról van szó, akkor ők mindig ellenállnak. Nem hisznek a Szentlélektől származó próféciáknak, nem engednek az ő vezetésének sem, a rosszul használt teológia szűklátókörűvé tette őket Isten dolgaival kapcsolatosan, vakká és érzéketlenné pedig az Isten Szellemének jelenléte iránt. Isten többször szólt már hozzájuk, de ők már nem ismerik fel a pásztor hangját, mert más hangokra figyelnek. A földi megbecsülés és a hatalom már fontosabbnak számít nekik, mint a mennyei jutalom, és az e miatt való megpróbáltatások elviselése.

Figyelj!

Ha te még mindig valakinek, vagy valaminek érzed magad, akkor tudd meg: teljes mértékben semmivé kell válnod ahhoz, hogy Isten kezében valami lehess! Isten ugyanis a semmit választotta ki, hogy megszégyenítse a valamiket. Ha tehát nem akarunk megszégyenülni, akkor engedjük, hogy semmivé váljunk!

Ezekben az időkben sok igehirdető fog újra tanítani az Úr jelenlétéről, de most már másképp, mint eddig: mégpedig igazán a Biblia alapján. Mindedig ugyanis a keresztyények sokszor öncélúan akarták megragadni Isten jelenlétét azért, hogy szellemi élményeket élhessenek át. Emiatt történt meg az is, hogy sokhelyütt túlhangsúlyozták a Szentlélekkel való betöltekezést. De mostantól fogva a szellemi emberek körében sokkal inkább Krisztus személye, és az ő igazi megismerése lesz a lényeg. Miközben imádkoztam, Isten rávezetett arra, hogy a Szentlélek vétele nem lehet öncélú. Nem azt a célt szolgálja, hogy nagy átéléseink legyenek. Nem is csupán azt, hogy erővel rendelkezünk a szolgálathoz, hanem azt a célt szolgálja, hogy megismerjük Istent, és mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk (1Korinthus 2,12):

„Mi pedig nem e világnak lelkét vettük, hanem az Istenből való lelket, hogy megismerjük azokat, a miket Isten ajándékozott nekünk.”

Az öncélú, saját magunk körül forgoló élet soha nem Istentől származik, hanem ezt mindig a Sátán munkálja, mégpedig a világ szelleme által.

Ettől az időtől kezdve Isten sok ima harcost fog elhívni közbenjárásra és könyörgésre. Ezek az imaharcosok idővel összefonódnak majd, és imacsoportok, sőt, ima-csapatok fognak létre jönni. Mindez pedig nem a nyilvános propaganda által fog megtörténni, hanem a Szentlélek fogja összekapcsolni ezeket az imádkozókat. Ők nem hirdetik magukat a keresztyény újságokban, nem népszerűsítik magukat, nem keresnek emberi dicsőséget, hanem tiszta, igazi és szent tűz fogja égetni a szívüket, mégpedig az Isten tüze. Új jelentőséget fog kapni a Jelenések 1, 6, amelyben az áll, hogy Jézus Krisztus **papokká és királyokká** tett bennünket az ő Atyja számára. **Tudjuk, hogy a papnak az a feladata, hogy Isten elé járuljon, és közbenjárjon. Ez ugyanolyan fontos szolgálat, mint a prédikálás, tanítás stb.**

A Mennyben ezért is jutalom jár, mert ebben is lesznek küzdelmek, amelyek megpróbálják majd a hűséget. Ekkor sokan megértik majd, hogy Pál miért ír több levelében is az imádságban való küzdelemről és kitartásról. A királynak pedig az a feladata, hogy hatalmat gyakoroljon. Nekünk már rég a szellemi, a világi és a politikai események fölött kellene hatalmat gyakorolnunk az ima ereje által, de mi még mindig egymással és magunkkal vagyunk elfoglalva.

Hát minek kell még történnie ahhoz, hogy rájövünk végre arra a fontos igazságra, miszerint igazi imádság és az Isten keresése nélkül el fogunk veszni?!

Figyeljete!

Lesznek majd olyan idők, amikor egyetlen egy lehetőségetek lesz a túlélésre, ez pedig az imádság lesz. Ez az egyik legnagyobb fegyver, amit Isten a kezünkbe adott, de mi mégsem használjuk! De egyszer majd az imádkozók egy láthatatlan egységet fognak alkotni, amely először még csak kicsiben fog elindulni, de később már egyre nagyobb lesz. Az imádkozás lesz az az egyik fontos eszköz, amelyet Isten fel fog használni az igazi szellemi egység kimunkálásához. Ugyanis ahogy ezekben a kis imacsoportokban elkezdenek imádkozni az emberek, leszáll majd közéjük a Szentlélek hatalmas jelenléte, amely összehangolja Istennel és egymással az emberi szíveket. Ebben az összehangolódásban pedig, amelyet az Úr jelenléte és közelsége fog eredményezni, le fognak hullani a különféle szellemi kötelékek, és leomlanak majd a különféle falak is. Itt már megszűnik, a világi hierarchia által okozott úgynevezett "én vagyok a vezető, és te csak egy egyszerű, laikus gyülekezeti tag vagy" szindróma, és a testvérek elkezdik egymást igazán szívből szeretni. Ez a csodálatos, láthatatlan egység pedig egyre inkább kiterjed majd a többi keresztényre is.

Isten a szolgálatokkal kapcsolatban is változást fog elindítani. Sajnos a kereszténység tele van képmutatással, bálványimádással, emberek felmagasztalásával, szellemi féltékenységgel, érvényesülni vágyással, és még sorolhatnám.

Miközben imádkoztam, egyre inkább úrrá lett rajtam az az érzés, hogy Istennek elege van a mi vallásos kisded játékainkból, és a felekezeti-ből, a képmutatásból fakadó keresztény protokollokból. Még mindig dicsőségnek számít, ha valakiből nagy szolgáló lesz. Nagy szolgálónak lenni még mindig karriert, megbecsülést, sikert és hírnevet jelent. Nagy szolgálónak lenni még mindig sok pénzt, előkelő éttermeket, szuper szállodákat, és személyi kultuszt jelent.

Ha tudnátok, hogy Isten mit érez mindezek miatt!

Amikor imádkoztam, Isten kis mértékben ugyan, de megmutatta ezt az érzést. Olyan volt ez, mintha egy kicsit az ő szívével éreztem volna. Ez fájdalmas érzés volt - leírni pedig egyáltalán nem is tudnám.

Az alábbiakat nagyon meg kell jegyeznünk, ha igazán keresztény szolgálók akarunk lenni:

Istennek más a mércéje. Nála a nagy szolgáló nem annál kezdődik, aki előkelő éttermekben eszik, aki a legjobb szállodákban alszik, és aki személyi kultuszt tudott magaköré teremteni. Nála az a „nagy szolgáló”, aki megtanult lemondani mások javára, aki másokért él, aki mások javát és mások boldogulását akarja, aki kész szűkölködni azért, hogy másoknak legyen mit enniük. Aki kész erőtlenné válni azért, hogy mások megerősödhesse, aki kész mezítlenné válni azért, hogy mások felruháztassanak, aki kész fájni azért, hogy mások melegedhesse, aki kész elszenvadni a gyalázatért, hogy mások elnyerhessék a dicsőséget, és aki kész az életét adni másokért, és elsősorban Krisztusért.

„Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, apostolokat, utolsókul állított, mintegy halálra szántakul: mert látványossága lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek. (9)

Mi bolondok vagyunk a Krisztusért, ti pedig okosak a Krisztusban, mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti megbecsültek, mi pedig megvetettek (10)

Mind ez ideig éhezünk és szomjazunk, ruhátlanok vagyunk, és bántalmakat szenvedünk, otthontalanul bujdosunk, (11)

és tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tőrünk, (12)

amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjtévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig.” (1Korinthus 4,9-13)

Pál és még sokan mások, akik nagyjából vele egy időben éltek, igazán tudták, mit jelent, és mivel jár az, ha valaki Krisztus szolgája. Ha valaki Krisztus szolgája akar lenni, ne csak a szavaival legyen az, hanem az életével is.

A Szentlélek még egy fontos tényre akarja ráirányítani a figyelmünket. Bizonyára ismerős Lázár feltámasztásának története, a János 11-ből. Az ott leírtakból kiderül, hogy Jézus nagyon szerette Lázárt,

valamint az ő nőtestvéreit is, Mártát és Máriát. Isten azt várja tőlünk, hogy minden szolgálatunk alapja a Krisztusi szeretet legyen. Isten nem mennyiségi, hanem inkább minőségi munkát vár tőlünk. Amikor majd megállunk Krisztus ítélőszéke előtt, nem az lesz a döntő, hogy hány csodát tettünk, hány embernek hirdettük az evangéliumot, hány gyülekezetet alapítottunk, hanem, hogy megcselekedtük-e Mennyei Atyánk akaratát. Isten semmisnek nyilvánít minden olyan szolgálatot, amely nem a szereteten alapszik.

Az elkövetkezendő időkben nagyon fel fognak értékelődni a személyes kapcsolatok is. Nem fognak tudni a Sátánnal szemben megállni és megmaradni azok a vezetők, akiknek nincsenek személyes kapcsolataik.

Ha te szolgáló, vagy vezető szerepet töltesz be Krisztus gyülekezetében, és nincs legalább egy, igazán jó barátod, akin keresztül Isten bármikor adhat helyreigazítást, akkor te nagy veszélyben vagy. Az Istentől való jó barátok ugyanis mindig figyelmeztetik egymást, ha a másik esetleg már kezdene egy kicsit letérni a Krisztusi útról. Ha te senkitől nem tudod elfogadni a helyreigazítást, akkor téged a szellemi emberek sem fognak majd vezetőjüknek elfogadni. Emlékezzetek csak Branham prófétára! Akkor következett be a megcsalattatás és a megtévesztés az életében, amikor sértődöttségéből megszakította kapcsolatát egyetlen őszinte barátjával, Gordon Linsay-vel!

Ne légy ellenséges azokkal a harcosokkal sem, akiket Isten melléd helyezett el az ő seregében, mert gyakran pont rajtuk keresztül biztosítaná számodra a védelmet, amikor az ellenség támad.

Isten azt is várja tőlünk, hogy ne ragaszkodjunk földi dolgokhoz, hanem tanuljunk meg benne bízni, és csak tőle függni. Szükséges, hogy egy Istentől való függőség jöjjön létre bennünk. Imádság közben az Úr egy furcsa dolgot tett velem. Egy belső látást adott nekem, s ebben a látásban elvezetett egy folyóhoz. Tudtam, hogy ez a folyó Isten trónjából folyik. Az Úr ekkor szólt hozzám és azt mondta: "Ha iszol ebből a vízből, szerelem fakad a bensődben, és igazán szeretni fogsz engem". Hirtelen eszembe jutott egy Ige, amelyet Pál írt a Korinthusiaknak.

„És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig Krisztus volt.” (1Korinthus 10,4)

Megértettem, hogy Isten be akarja tölteni szomjúhozó szívünket az ő Szellemével, ő közel akar jönni hozzánk, hogy megérintsen bennünket, hogy igazán lángra lobbanjunk, és forró szerelemmel szeressük őt. Az ilyen emberekkel ugyanis Isten bármit megtehet. Az ilyen emberek a legnagyobb megpróbáltatásokban is meg fogják érezni Krisztus szerelmének szorongatását, amely gyönyörűbb a világ összes öröménél is.

Jézus nem azt akarja, hogy mi a világra és a keresztényekre eljövő megpróbáltatások miatti kétségbeesésünkből fakadóan kiáltunk: "jövel Uram", hanem ő azt akarja, hogy ez a kiáltás az iránta érzett mély szerelmünkből fakadjon. Az egyház a menyasszony, és Krisztus a vőlegény. Minden normális menyasszony, aki szerelmes, alig bír magával, mert várja a vőlegény érkezését és a menyegző napját.

Sajnos azonban az egyház jelenleg még nem ebben az állapotban van.

Fel kell készülnünk arra is, hogy hamarosan még az eddigieknél is nagyobb megpróbáltatások elé kell majd néznünk. Háborúk, gazdasági válság, és természeti katasztrófák fognak végigsöpörni a Földön. Eljön az idő, amikor hit által kell majd élnünk, és sokakat fognak majd angyalok táplálni, hogy ne haljanak éhen. Az Úr Magyarországgal kapcsolatban is mondott valamit. Most úgy tűnik, hogy valóban elindult Magyarországon egy lassú, de tényleges gazdasági fejlődés. A szegénység és a nehézségek ellenére is, még mindig sokaknak meg van mindenük. Ez az állapot azonban nem fog sokáig tartani. Hogy ez Isten időszámításában mennyi időt jelent, ezt nem tudom. Isten csak annyit mondott nekem, hogy ez az állapot nem fog sokáig tartani. Akkor fognak majd jönni a legnagyobb megrázkódtatások, amikor minden a legstabilabbnak tűnik. Lesz idő, amikor háborús helyzetbe is fog kerülni Magyarország, de Isten kegyelme megnyugodott ezen az országon, és meg fogunk ebből menekülni. Nemrég' volt egy álmom. Ez az álom arról szólt, hogy Magyarország háborús helyzetbe került, és gyakorlatilag bármelyik pillanatban kirobbanhatott volna egy fegyveres harc. Szinte érezni lehetett a levegőben a háborútól való félelmet, és én tudtam, hogy nekünk keresztényeknek ebben a helyzetben is helyt kell állnunk.

A háború végül mégsem tört ki, mert Isten közbeavatkozott.

Emlékezzetek csak vissza 1997 nyarára, amikor Szlovákiában, Csehországban, Lengyelországban és Németországban hatalmas árvizek voltak, de Magyarországot ez a katasztrófa elkerülte, pedig minden esély meg volt rá, hogy itt is kiáradjon a Duna. Vagy emlékezzetek 1998 őszére, amikor az évszázad legnagyobb árhulláma indult meg a Tiszán, de csodával határos módon, a gátak mégsem szakadtak át, hanem csak átáztak. Bizony van okunk a hálaadásra!

Hogy a háborús helyzet mikor következik be újra a nemzet életében, azt nem tudom. Magamról is csak annyit tudok, hogy lesz idő, amikor majd át kell élnem bombázást, de hogy hol, és milyen körülmények között, azt nem tudom. Csak annyit tudok, hogy Isten gyakran szól hozzám ezzel kapcsolatban, és készít erre a még nagyon is előttem lévő eseményre.

Amit ezek után mondott Isten, arról már egy kicsit nehezebb írnom. Lehet, hogy sokak számára ez hihetetlennek tűnik, de a Szentlélek hamarosan tanítani kezdi Krisztus egyházát a vértanúságról. Ne gondoljátok, hogy a civilizáció jobba tette volna az emberiséget. A Sátán által becsapott és megtevesztett ember ma is ugyanúgy képes a gyilkolásra, mint eddig bármikor. A különbség csak annyi, hogy ezt most más eszközökkel teszi meg. A vértanúság nem igazán népszerű napjaink kereszténysége számára. Különösen így van ez a sikerteológiával is megfertőzött nyugati kereszténységgel.

Pedig Pál apostol szerint, Istentől való kegyelem, ha szenvedhetünk Krisztusért. Erről olvashatunk Péter első levelében, és az Apostolok Cselekedeteiben is, ahol azt olvassuk, hogy az apostolok örömmel vették a szenvedéseket, mert ez azt jelentette számukra, hogy méltónak találtattak a Jézus nevéért való szenvedésre. Ehhez képest mi még egy tűszúrástól is megijednénk. Ezért azt mondja nekünk a Szentlélek, hogy ne féljünk, mert azoknak, akiknek meg kell halniuk az Úrért, a halál csak egy kapu lesz, amelyen átlépnek majd az örökkévalóságba, hogy találkozzanak Krisztussal

Záró szavak

Nem tudom, hogy ezek pontosan mikor és mennyi idő alatt fognak beteljesedni, de egy dolgot viszont biztosan érzek. A fentiekben leírt események beteljesítését Isten már ebben az évben el fogja kezdeni. Ez persze nem azt jelenti, hogy minden, amit Istentől vettem és leírtam, már ebben az évben beteljesedik. Igazából én ezt úgy vettem Istentől, mint egy folyamatot, amely ebben az évben fog beindulni.

Az 1999-es esztendő egyfajta fordulópont lesz a kereszténység életében. Lehet, hogy nem mindenütt, de legalábbis Magyarországon mindenképpen. Ezt azonban csak azok fogják érzékelni, akik figyelnek szellemükben. Ezek az események ugyanis lassan, és folyamatosan fognak beindulni, emiatt pedig sok keresztény vezető elrohan ezen események mellett, a szolgálat, valamint az egyéb kötelezettségek túlhangsúlyozása miatt. Ha nem akarunk fölösleges árat fizetni még emiatt is, ha nem akarunk fölösleges összetöretést, amelyet el is kerülhetünk volna, akkor igazán figyeljünk arra, hogy mit is akar Isten! Engedjük, hogy ő vegye át az irányítást, mi pedig kövessük a mestert, amerre csak megy. Sokan, akik ezt nem teszik meg, nagyon meg fognak majd rémülni, amikor Isten számukra meglepően „új” dolgokat fog cselekedni. Hitem szerint most két fontos lépés van, amelyet mindenképpen meg kell tennünk.

1. Legyőzni, és halálba adni az énünket, amely alattomos módon mindenhol felüti a fejét.
2. Kérni Istentől azt a kenetet, amely mindenre megtanít minket, ahogy ezt az 1János 2,27-ben is olvashatjuk.

Mert ekkor fogjuk igazán megérteni mindazt, amit Isten cselekedni akar az elkövetkező időkben, és ettől kezdve magát a kinyilatkoztatott Igét is sokkal valóságosabban fogjuk érteni.

Ettől kezdve igazán élő lesz számunkra Isten igéje.

Még nagy változások előtt állunk, sok nehézséggel kell szembenéznünk. A kereszténységet is fogják még nagy megrázkódtatások érni; de hiszem, hogy eközben mégis talpra fog állni Krisztus teste. Ámen!